UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1935
MADRAS

CONTENTS

No.	Title	PAGE
1.	"Shirty" Times—T. Brien	1
2.	The Openining of the Guruvayurappan Buildings—K. R.	2
3.	The Lite Rao Saheb P. A. Krishna Menon	7
4.	"കേരളസർവ്വകലാശാല"—"സനാതനി".	9
5.	മംഗളപ്രാത്ഥന—കവിമണി കെ സി, കുട്ട്യപ്പനമ്പ്യാർ	13
6.	The Madras University and the Affiliated Colleges —A. V. K. Krishna Menon ...	14
7.	"ശൈശവത്തിന്റെ പുഞ്ചിരി"—വി. കെ. കെ. മേനോൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി. ...	17
8.	കൃഷ്ണമായ—ടി. വി ആർ. കുറുപ്പ്	19
9.	Two Nambudiri Stories—K. V. Dharma Rajan & Chama Krishnan ...	26
10.	Desertion—C. P. K. Taragan, M. A., Hons.	27
11.	My First Air-ride—K. S. Raman, Junior Intermediate	30
12.	ഒരു വീരതരുണി—കുട്ടിശങ്കരപ്പണിക്കർ, സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.	31
13.	Vitamins—V. P. Krishnan, Junior Intermediate	40
14.	In Defence of Insurance Agents—R. A. Anantaraman, VI Form ...	41
15.	My First Tiger—K. E. Ramachandran, V Form	42
16.	പ്രശാന്തജീവിതം—പി. പി. അനന്തനാരായണൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി	45
17.	സ്ത്രീകളുടെ കർത്തവ്യം—വി. രാഘവമേനോൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി	46
18.	തലയണ—എം കെ ആർ. കൃഷ്ണമേനോൻ, ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി	49
19.	"Congratulations! First Class!"—P. Nagaramier, V Form ...	51
20.	Success—S. Kesava Iyer, V Form	52
21.	The Doctor—A Short Story—A. Krishnan, V Form	53
22.	College Notes—K. M. S. R.	55
23.	മുഞ്ചിറ മുക്കാതം—പി. കെ. ഏട്ടനുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, ...	58
24.	Impressions of College Life—S. Sivaram, V Form	63
25.	Hope—P. G. Balachandran, V Form	65
26.	The Stolen Dog—J. B Prabhu, V Form	66
27.	The Confessions of a Fat Man—A. S. Narayanan, V Form ...	68
28.	An Expedition to the Ghats—M. Narayana Menon, V Form ...	69
29.	ആധുനിക വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി—ടി. കെ. ദാമോദരൻ, ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി ...	71
30.	Shooting? No, thank you!—M. P. Kirathadas Menon, V Form ...	74
31.	Up in the Air—A. V. K. Krishna Menon	76
32.	Our Competition Page—A. V. K. Krishna Menon	78
33.	Cross-Word Puzzle—S. V. Shenoy, VI Form	79
34.	Our Exchanges	80
35.	Advertisements	

Editors—
1. M. P. Sivadas Menon, M. A.
2. T. V. Rayarappa Kurup, B. A., L. T.

THE GURUVAYURAPPAN HALL. (Photo Bombay Studio).

UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1935
MADRAS

UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1935
MADRAS

THE

Zamorin's College Magazine

Vol. VII | MARCH, 1935. | Nos. 2 & 3.

"Shirty" Times.

Since Adam times have greatly changed,
And modern leaders have arranged
The colour of our shirts must show
How far, in politics, we go.
Herr Hitler, man of great renown,
Would clad his followers in brown,
While Mussolini gives the sack
To all who will not don the black.
In Erin, once so fond of green,
Another colour now is seen ;
O'Duffy shouts aloud for blue :
De Valera wants a different hue.
So now a kind and thoughtful Dail
Prohibits wearing shirts at all.
But really there is hardly need
That such a law should be decreed ;
Already we're reduced to rags :
No shirt—much less a pair of bags.

T. Brien.

OPENING OF

THE GURUVAYURAPPAN BUILDINGS,

Friday, the 23rd November 1934.

BEFORE a large and distinguished gathering including H. H. Raja K. C. Manavedan Raja, Zamorin of Calicut, Sir M. Krishnan Nair, Kt., performed the pleasant function of opening the

Guruvayurappan Hall, the foundation stone of which was laid over a year ago by Mr. W. Erlam Smith, M. A., the then Director of Public Instruction.

The new buildings and the College grounds were gaily decorated for the occasion and beautifully illuminated by multi-coloured electric bulbs. The function commenced with prayer and welcome songs by students. Mr. A. V. K. Krishna Menon, Principal, then welcomed the guests in a short speech. He said that words could not adequately express his feelings of supreme joy on that occasion which was a most memorable one in the history of the institution. One reason for his joy was that the new buildings which had been sanctified by the holy name of Lord Guruvayurappan had come into existence during his regime. Another reason was the happy but unexpected presence of H. H. The Zamorin Raja who had expressed his inability to be present on the occasion owing to his ill health. A third reason was that he had been able to get such an eminent Malayalee as Sir M. Krishnan Nair to open the buildings and preside over the Prize Day. He extended to all a loving and cordial welcome and thanked them for their kind response to his invitation.

At the instance of the Zamorin Raja, the Principal next read the Zamorin's speech inviting Sir M. Krishnan Nair to open the buildings. It was as follows :—

Sir M. Krishnan Nair, Ladies and Gentlemen,

It is with feelings of ineffable joy that I welcome you all this evening. The occasion is an especially happy one ; apart from the fact that it is Prize Day which is always a day of rejoicing in a College, there is the added interest that we have been able to bring a portion of the Guruvayurappan Buildings including the hall to something like completion and that we have today the privilege of requesting one of the most distinguished sons of

Kerala to declare it open. The hall has been a long-desired possession and will undoubtedly prove a valuable one ; a great many of theCollege activities will in future be fittingly housed in it and I personally consider myself as specially blest in that the the consummation happens at a time when I am so closely associated with this institution as one to whom the College is indebted for its local habitation and its name and as the manging trustee of the Guruvayur Devaswom but for whose financial help the buildings which I am now asking you to open would not have come into existence.

I fancy the history of the scheme is already known to some of you. In the year 1927, thanks to the Religious Endowments Board and the trustees of the Guruvayur Devaswom, it was decided to set apart a portion of the surplus income of the Devaswom to utility purposes and a sum of Rs. 5,000 was earmarked as an annual grant to the Zamorin's College. It was understood that the amount was not to be frittered away on current or recurring expenses but was to be allowed to accumulate so as to be employed on some solid work of reconstruction to be named after Guruvayurappan. Much about the same time, the University Commission condemned the old palace buildings as unsuitable for any College purpose. The venerable and historic pile was accordingly dismantled and the triple block of buildings of which the hall is the centre was designed for the site. The foundation stone was laid just a year ago on 22nd November 1933 by Mr. W. Erlam Smith. M. A., Director of Public Instruction. This was most fitting, as Mr. Smith has always taken a most sympathetic interest in the welfare of our College, and we can never afford to forget his kindness.

Work proceeded rapidly ; the northern block of class rooms and the hall have been just finished. The work in connection with the southern block, though it is not yet begun, will be completed, if all goes well, by the end of this summer. The hall is 90 ft. in length and 36 ft. in width and can conveniently seat about 600 to 700 persons. There is a big platform which may serve as a stage for College theatricals on occasion. Ample scope still exists for additions and improvements but I believe that even in its present condition it is quite adequate to all the ordinary requirements of a College. The class rooms have been made sufficiently commodius and airy. I notice with pleasure that the public are already showing indications of interest in the building. It is possible that the hall will witness enlightened activities of this kind more and more in the future. You will, therefore, agree with me that the College has through the addition of the buildings acquired a completeness which it never had. May I also hope that these buildings will be the first beginnings of a greater and grander scheme which will see our College a first Grade College and the most important unit of a pan-Kerala University ?

It only remains for me to say, Sir M. Krishnan Nair, how fitting it is that you have consented to preside on this occasion and to open the Guruvayurappan buildings. You have been long associated with public life. A few years ago you were actively connected with the affairs of this College as a Member of our Board of Management. People will remember with pleasure the signal service which you rendered at a time when the progress, if not the life, of this College had arrived at a critical juncture. The then Zamorin had seriously proposed to stop the grant of between four and five thousand rupees ; it was your persuasive eloquence which changed his decision and saved the College. It is very gratifying to us that you still retain your affection and solicitude for us and have made it convenient to come and perform this ceremony. We thank you, Sir, for your great kindness and invite you to open the buildings.

Reserving his speech to a later stage, Sir M. Krishnan Nair opened the front door of the hall with a silver key amidst thundering applause and the audience moved into it. The hall became completely packed in a few minutes. The proceedings inside began with the singing of 'Vande Matharam' by Mr. P. V. Gopinathan, an old boy of the College, to the accompaniment of the gramaphone record of the song.

Sir M. Krishnan Nair then made his introductory speech. He said he was very much pleased at having had the privilege of taking part in the function. He had spent some of the most important years of his life in Calicut town and had always taken a deep interest in the welfare of the institution. He referred to his family and personal connection with the College and recalled that in 1910 when he left Calicut, the then Zamorin showed his kindness and regard for him by presenting him with certain articles which he still had with him. It was particularly appropriate that the buildings should be named after Lord Sree Krishna, for the blessings of Sree Krishna were necessary for any institution. Besides, these buildings had been constructed out of the surplus income of the Guruvayur Devaswom. He ventured to suggest that the funds of Devaswoms like Guruvayur could not be utilised for a better cause.

The Principal read messages received from Mr. W. Erlam Smith, Rao Bahadur A V. Govinda Menon, Rao Saheb P. A. Krishna Menon, Mr. W. K. M. Langley and others. After this the Principal read his report on the working of the college during the year 1933—1934.

Principal's Report on the working of the College during the Year 1933—34.

Following the usual practice on the Prize Day, I have very great pleasure in presenting my report on the working of the College during the past year.

Strength. The total strength of the College last year was 881, 143 being in the College department and 738 in the school department. The strength of the College department is going down, being only 115 now, but the school strength is steadily on the increase. The fall in the strength of the College classes is not peculiar to this institution, for I find in the Seventy Seventh Annual Report of the Madras University published last year that receipts under "fees from candidates for the several University Examinations" which form the chief source of income to the 'Fee Fund' showed a fall of Rs. 27,008 as compared with those of the previous year. This is a sure indication that people are beginning to lose faith in the usefulness of higher education. It is only a microscopic minority of our students who may like to have culture for its own sake. To the majority, however, something substantial, capable of being measured in rupees, annas and pies, must be forthcoming in return for the time and money spent by them. If, therefore, the University education is to be attractive, it must be remodelled on utilitarian lines.

Scholarships. 14 scholarships were awarded under the rules. The Chowghat scholarship was awarded. There were 63 poor and deserving students who were granted full and half fee concessions. 8 boys of ex-military men were free scholars and there were 6 Government scholarship holders. 26 students belonging to the Zamorin's family were free scholars.

Examination Results. 62 students appeared for the last Intermediate Examination. Of these, 28 passed in full (45 percent) with 10 in the First class, while 25 passed in one or two of the three parts. I may also mention here, that 2 students won distinction in Sanskrit, 7 students in Mathematics, 9 students in Physics, 10 students in Chemistry, 2 students in Logic and 1 student in Modern History. In the S. S. L. C. Examination, 25 pupils were declared eligible out of 69 who appeared.

Library. 168 books were added to the Library last year. In this connection I

Group Photo taken when the "Guruvayurappan Buildings" were opened by Sir M. Krishnan Nair, Kt.

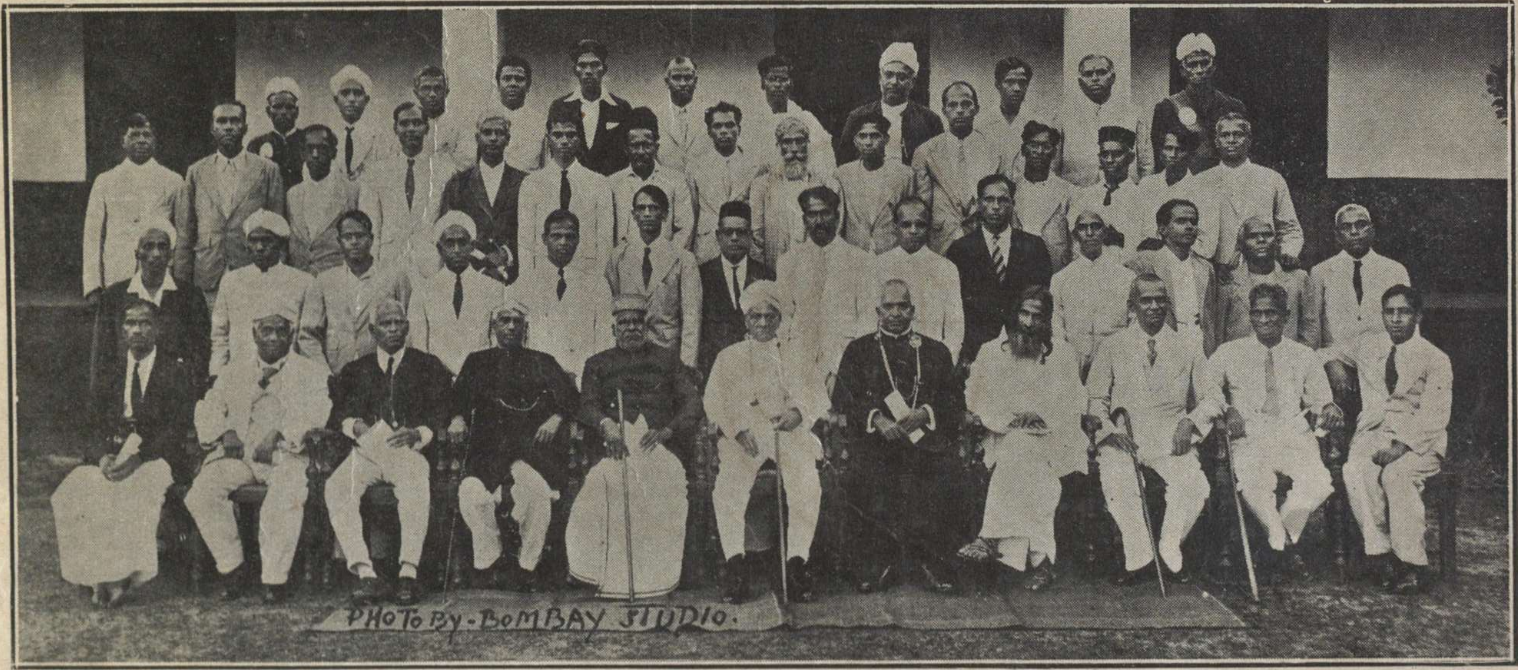

SITTING (LEFT TO RIGHT):—Mr. P. C. Manavedan Raja, Mr. K. P. Raman Menon, Mr. C. V. Narayana Menon, Mr. P. K. Manavikraman Raja, The Fourth Raja of Calicut, H. H. The Zamorin Raja, Sir M. Krishnan Nair, Mr. A. V. K. Krishna Menon, Mr. P. Sankunni Menon, Mr. E. Narayanan Nair, Mr. K. C. Unni Anujan Raja.

UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1935
MADRAS

have very great pleasure in expressing my grateful thanks to Sir Fairless and Lady Barber for their kindness in presenting the Library with 58 books quite recently. It is very good of them to take so much interest in the welfare of this institution.

Societies. The Zamorin's College Parliament, as the College Debating Society is called, had a very active time, the meetings being held as frequently as possible and the discussions being very lively and interesting. The High School Students' Mutual Improvement Society also worked fairly well. The exhibition of interest in these societies is a healthy sign, as it is they that give our youths the proper training for future public life.

Sports and Games. In addition to the usual games played here, namely hockey, football, volleyball, badminton, and tennis, cricket was introduced last year as some students evinced a great interest in this game. The would-be cricketeers were trained by Mr. Gaffore, the Senior Drill Instructor, and it is hoped that they will be able to take part in cricket matches before long. It is a game which has come into prominence today and I have no doubt that the students who have taken to it will acquit themselves well.

While on the subject of games, I should like to point out that we in this poor country of ours cannot afford to spend so much on equipment for games as we are doing now. As I said at a Teachers' Conference recently held at Palghat, "We in Malabar have no excuse for encouraging such a costly system of physical training in our schools, for we have our ancient Kalari System of physical culture which will not involve any heavy expenditure. It is high time for us to introduce this system into all Malabar schools". The only obstacle to its introduction, if any, will be our reluctance to give up the games to which we have become accustomed by long practice. But the change will reduce the expenditure considerably and must, therefore be welcome in these days of financial stringency.

Buildings. It is indeed a matter for supreme gratification that a portion of the new buildings—Guruvayurappan Buildings as they are appropriately called —the foundation stone of which was kindly laid just a year ago by Mr. W. Erlam Smith, M. A., Director of Public Instruction, is now ready for use. If all goes well, the portion that remains to be done will be built before the College closes for the summer vacation. As I said in the report which I read on the last Prize Day, I have no doubt that with the blessings of Lord Guruvayurappan the foundation stone well and truly laid by the Director will eventually prove to be the foundation stone of a First Grade College into which this College is bound to expand at a not distant date. A First Grade College has become a desideratum here in Calicut and it will be quite in the fitness of things, if this hoary institution, the old 'Kerala Vidyasala,' meets this long-felt need. I am full of hopes for my *alma mater* and I am sure that better days are in store for her.

Prize Distribution. The annual Prize Distribution took place on the 26th February last. Sir Fairless Barber, Kt., presided and Lady Barber gave away the prizes. The function was a great success.

The College Magazine. The Magazine was issued only twice during the year, numbers 1 and 2 having been issued in one book in December. It has now entered on its seventh year after a very hard struggle. I am very sorry that there is hardly any response from the 'Old Boys' to my request for financial help repeated year after year. It is not possible to say how long this poor ill-fed child will live but I shall try my best to keep it alive even though I have not the wherewithal to do it.

The old Boys' Association. I deeply regret that I have not succeeded in my efforts to work this association. The present secretary told me that none of the 'old boys' whom he had approached was enthusiastic about it. It is a great

pity that the advantages of having an old boys' association are not sufficiently realised. Nothing can be done unless the old boys wake up and enroll themselves as members and I hope they will do so. Better late than never.

Before I conclude, I wish to pay my humble tributes to the late Mr. K P. M. Menon and Mr. P. M. Swaminatha Ayyar, both of whom were 'old boys' of the College. Mr. K. P. M. Menon had his early education here and after graduating from the Presidency College, Madras in 1900, he was called to the Bar in 1904 and began to practise as a lawyer in 1905. He soon became one of the leading advocates of the Madras Bar and in 1921, he was appointed Crown Prosecutor and had the honour of being the first Indian to hold that post. He also acted as Public Prosecutor for some time. With his intelligence, industry, independence and integrity, the four I's that make for success in any profession, he made his mark as a lawyer and was held in great esteem by one and all. He took an abiding interest in the welfare of this College, and used to ask me how his old Kerala Vidyasala was getting on whenever I chanced to see him at Madras. Towards the upkeep of the College Magazine, he contributed Rs. 15/- and last year he sent me a liberal donation of Rs. 25/- towards the prizes for histrionics given away in his name. It is not too much to say that the College has lost one of its distinguished 'old boys' and that Kerala has lost one of her eminent sons. Mr. P. M. Swaminatha Ayyar was also educated in this institution and after graduating in Arts and Law, set up practice here as a lawyer. His merits were soon recognised and he became one of the rising members of the bar. In December 1932 he was appointed a member of the Board of Management and thus became officially connected with the College the welfare of which he had always at heart. May their souls rest in peace! Another sad death of which information was received here yesterday is that of Mr. A. H. Davey who was the Principal of this College from 1916 to 1919. As a mark of respect to his memory, the College was closed after the morning roll call yesterday. May his soul rest in peace!

A word more and I have done. The College worked satisfactorily during the year under report and I tender my most sincere thanks to His Highness the Zamorin Raja and the Board of Management for their kind and whole-hearted support and to the members of the staff for their co-operation.

May God bless the College and bless us all!

The president then distributed the numerous prizes.

The students staged 'KRISHNA MAYA', a Malayalam devotional play and an English farce 'LEAVE IT TO ME' written by Mr. P. V. Gopinathan. There was also another English farce "A SHAKESPEARE LECTURE' written by Mr. M. P. Sivadasa Menon, English Lecturer. They were all well acted and Mr. P. V. Gopinathan who was the chief actor was awarded special prizes and medals for his histrionic talent.

In his concluding speech, the president complimented the actors, the prize winners, the Principai and the staff. Referring to the fall in the strength of the College classes the president said that probably it was not an evil, for if the number of graduates increased year after year, that would only add to the intensity of the unemployment problem. He exhorted the boys to take part in the debating societies so that they might acquire the power of expression in clear language. He also appealed to the old boys to support the College Magazine.

With the singing of songs and the National Anthem, the pleasant function came to a close at about 9 p. m.

The Late Rao Saheb P. A. Krishna Menon.

On the 3rd January last when the College reopened after the Christmas Vacation, the staff and the students met in the Guruvayurappan Hall at 10 A. M., and the following resolution was passed :

"The staff and the students of the Zamorin's College in meeting assembled place on record their sense of grief at the death of Rao Saheb P. A. Krishna Menon who was for a long time connected with the college as a member of the Board of Management and condole with the members of his family in their bereavement."

In moving the above resolution the Principal spoke as follows :—

Friends and Dear Students,

We are assembled in this hall today to express our sense of grief at the death of Rao Saheb P. A. Krishna Menon at the ripe age of 82 on Tuesday, the 11th ult., at his residence at Pallipuram after a brief illness.

Rao Saheb Krishna Menon was long and intimately connected with this College as a member of the Board of Management. He became a member in 1904 when the Board was first constituted and continued to be a member till he left Calicut five years ago. I had the good fortune to know him at close quarters and can confidently say that he always took a deep and abiding interest in the welfare of this institution. To the best of my knowledge, he never absented himself from a single meeting of the Board and in the midst of his multifarious duties as a lawyer and as a leading citizen of Calicut, he found time to devote his attention to all the details connected with the management of the College. That he was held in high esteem by his colleagues on the Board is evident from the following resolution passed on the 20th December 1929, namely.

"The Board while deeply regretting Rao Saheb P. A. Krishna Menon's resignation of his membership do hereby place on record their high appreciation of his disinterested, conscientious and useful work in the management of this institution. He has been a member of the Board from its very inception and by his ripe experience, his sound common sense, his broad and impartial views his unflagging interest in the welfare of the College and above all his tact, has throughout rendered invaluable help to this committee in all its deliberations. The Board wish him a long lease of happy, peaceful and prosperous life."

As one of the leaders of the Calicut Bar where he practised for nearly half a century and as a great public worker, he was very much respected and it is no exaggeration to say that his name has become a household word in Malabar. Simple in his habits, unassuming in his manners, with his smiling face and pleasant conversation, he was loved by all who came into contact with him. Just a few days before his death he came over to Calicut to attend the Collector's Durbar and he did not miss that opportunity of visiting the College. That was the last occasion on which I saw him. I took him round the new buildings and his joy at seeing them knew no bounds. He looked so remarkably healthy for his age that I never thought his end was near. On the day the Guruvayurappan Buildings were opened, I got a very kind and affectionate letter from him, a letter which bears ample testimony to his sincere love for the College. Let me take this opportunity of reading it out to you.

Dear Sir,—I am in receipt of your kind invitation for tomorrow's opening ceremony of the Guruvayurappan Buildings in the College. I am sorry for reasons of health I have to deny myself

the pleasure of taking part in the agreeable function that will take place there under the presidency of my esteemed friend, Dewan Bahadur Sir Krishnan Nair.

Ever since a Board was constituted by the Zamorin for the management of this College, I was a member of it and continued to be so until I left Calicut, when I resigned my office with great regret.

A decent hall for the college was my dream. At the instance of the Board, a plan was prepared by the Engineer, the late Rai Bahadur K. Krishnan Nair. A decent fund was also provided for it. For twelve years the Zamorin's Estate remained under the Court of Wards and nothing was done in furtherance of this object. When the Zamorin resumed the management of his Estate the Board was again constituted. Financial difficulties stood in the way of our carrying out the object in view.

Just then Guruvayurappan came to our rescue. Sir Sadasiva Iyer who was then the President of the Religious Endowments Board, conceived the idea of diverting Rs. 5000 every year for the progress of the College, with strict direction that the fund should not be used for the current expenses of the College, but only for some permanent improvement which should bear the name of the Lord Guruvayurappan. With the help of this fund, I am glad the hall is now an accomplished fact.

There are some people who cavil at this diversion of the Devaswom Trust Fund for this purpose. I am surprised at this. Religion and education go hand in hand. Without education one cannot understand the fundamental principles of religion. Western education without religious and moral instruction materializes the student's mind and leads him astray.

I am glad and proud that in you, Sir, we have a principal who moulds the minds of the students in the right direction, giving them the benefits of Western education, at the same time explaining to them the high ideals of the Hindu religion and culture.

May Lord Sri Krishna continue to shower His Blessings upon this College is the humble and earnest prayer of

P. A. Krishna Menon.

This letter shows, if proof were needed, that in his death the College has lost a genuine friend. May his soul rest in peace!

As a mark of respect to the memory of the deceased, the College was closed for the day.

'കേരള സർവ്വകലാശാല'.

അതിൻെറ അത്യാവശ്യകതകളുള്ള അടിസ്ഥാനം.

ശ്രീമാൻ എം. വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകൾ, എം. എ., ബി. എൽ.,
എൽ. ടി., സാമൂതിരികോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ, കോഴിക്കോട്.

കേരളത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക സർവ്വകലാശാല അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം കുറേക്കാലമായി ആറിത്തണുത്തു കിടക്കയാണല്ലൊ. എന്നാൽ അതിപ്പോൾ തട്ടിക്കൂട്ടി ഏതോ ഒരാകൃതി കൈക്കൊള്ളുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നല്ല അടുത്തതായ ഭാവിയിൽ ഫലപ്രദമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം അതൊരു വെറുംസ്വപ്നമല്ലെന്നു വരുവാനും ഇടയായിട്ടുണ്ട്. പരമാർത്ഥത്തിൽ കേരളത്തിന്നു ഒരു പ്രത്യേക സർവ്വകലാശാല വേണമെന്നുള്ളതിനെപ്പററി പലരും ഇക്കാലം സാരബുദ്ധ്യാ ചിന്തിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുമുണ്ട്. എത്ര വേഗത്തിൽ ഇക്കാര്യം നടപ്പിൽവരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമോ അത്രയുമധികം അതു മലയാളികൾക്കു ശ്രേയസ്കരമാണെന്നതിൽ വിവാദമില്ല.

കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, മലബാർ ഇങ്ങിനെ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളടങ്ങിയതാണു് കേരളം. അതു് ഒരേ ഒരൊററ ഭാഷയ്ക്കധീനമാണെന്ന വസ്തുതയാണു് ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ വാദമുഖം. പോരെങ്കിൽ അതിൽ ആകെ പതിനാറു കോളേജുകളുമുണ്ട്. ഇവയിൽ പതിന്നാലെണ്ണം ആർട്ട്സ് കോളേജുകളും, ഒന്നു ലോ കോളേജും, ഒന്നു ട്രൈനിങ്ങ് കോളേജും ആകുന്നു. ഇവയെല്ലാം മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയുമായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. ഈവക മഹാവിദ്യാലയങ്ങളെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേക സർവ്വകലാശാലയുമായി സ്വതന്ത്രനിലയിൽ സംഘടിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം വ്യക്തിയോഗ്യത ധാരാളം തികഞ്ഞവയുമാണ്. 1916-ൽ മൈസൂർ സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയുമായി രണ്ടേ രണ്ടു കോളേജുകൾ മാത്രമെ സംഘടിതങ്ങളായി ആ സംസ്ഥാനത്തുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്ന കാര്യം സ്മരണീയമാണു്. പക്ഷേ മൈസൂരിലെ ജനങ്ങൾക്കു പ്രയോജനകരമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ ചില മാററങ്ങൾ വരുത്തേണമെന്നും അതിന്നുള്ള കാലം ആസന്നമായി എന്നുമുള്ള അഭിപ്രായം അവിടെ എങ്ങും പ്രചുരമായിരുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ 1926-ൽ ആന്ധ്ര സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ അവിടെ എല്ലാംകൂടി ഏഴോ, എട്ടോ കോളേജുകൾ മാത്രമേ ആദ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പരമാർത്ഥമിങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ എൺപതുലക്ഷംജനങ്ങളും, പതിനാറു കോളേജുകളും ഉള്ള കേരളത്തിൽ—ഒരൊററ

ഭാഷയും സാഹിത്യവും അടങ്ങിയ കേരളത്തിൽ—ഒരു പ്രത്യേക സൎവ്വകലാശാല ആവശ്യമില്ലെന്നൊ, കേരളത്തിന്ന അങ്ങിനെ സിദ്ധിപ്പാനുള്ള സ്വരൂപയോഗ്യതയില്ലെന്നോ യുക്തിപൂൎവ്വം സ്ഥാപിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്!!!

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിപോഷണം.

രണ്ടാമത്തെ സംഗതി മദിരാശി സൎവ്വകലാശാലയുടെ അലസതയാണ്. മലയാളഭാഷയും അതിലെ സാഹിത്യവും എന്നുവേണ്ട സംസ്കാരവും, ഇതിഹാസങ്ങളും കലകളും, കൈത്തൊഴിലുകളും, കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇനിയും സുരക്ഷിതങ്ങളായിട്ടല്ല കാണപ്പെടുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ പ്രത്യേക നേട്ടങ്ങളായ ഇവയെ പോഷിപ്പിക്കുവാനോ, അതിന്നുള്ള സൌകൎയ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാനൊ, മദിരാശി സൎവ്വകലാശാല യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് കേരളത്തിന്ന ഒരു പ്രത്യേക സൎവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുവാനുള്ള കാലം അത്യാസന്നമായി എന്നു പ്രസ്താവിച്ചതു. പോരെങ്കിൽ ഒരു സംഗതികൂടി ഉദാഹരിക്കാം. അതൊന്നുമതി ഇക്കാൎയ്യം സമൎത്ഥിക്കുവാൻ. മദിരാശി സൎവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു ഇതേവരെയായിട്ടും മലയാളഭാഷക്കു സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു നിഘണ്ടു സമ്പാദിപ്പിച്ചുകൊടുപ്പാൻവേണ്ടി യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടില്ലല്ലൊ! ഒരു ഭാഷയുടെ—മലയാളഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും—പരിപൂൎണ്ണതക്കു ഇതിന്റെ ആവശ്യകത അപരിഹാൎയ്യമാണെന്നുള്ള വസ്തുത സൎവ്വവിദിതവുമാണ്. കേരളത്തിലേക്കു ഒരു പ്രത്യേക സൎവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതായാൽ അതു ഇന്നത്തെ സൎവ്വകലാശാലകളുടെ തോതിൽതന്നെ കലാശിച്ചേയ്ക്കുമോ എന്നുള്ള ഒരാശങ്ക എങ്ങും പ്രചുരമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ആശങ്ക തീരെ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കേരളത്തിലേക്കു സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു സൎവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുന്നതായാൽ തീൎച്ചയായും അതിന്റെ ശ്രദ്ധയും പ്രവൃത്തിയും മലയാളഭാഷയേയും അതിലെ സാഹിത്യത്തേയും അപ്രകാരംതന്നെ കേരളത്തിലെ പ്രത്യേക നേട്ടങ്ങളായ കലകൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ, കൈത്തൊഴിലുകൾ, ഇവയേയും പോഷിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നതിൽ വാദമില്ല. ഉദാഹരണമായി കേരള സൎവ്വകലാശാലയുടെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്ന പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ, നാവികാഭ്യാസം, വഞ്ചിപ്പണി, ആയുൎവ്വേദപരിശീലനം, ദ്രാവിഡസംസ്കാരം, പ്രാചീനകേരളചരിത്രം, ഗണിതം, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത്, കൊത്തുപണി എന്നിവ പ്രാധാന്യമേറിയവയായിരിക്കും. പരമാൎത്ഥം പറയുന്നതായാൽ കേരളം, തമിഴ്നാടു, ആന്ധ്രദേശം, ഇവയേക്കാൾ പലതുകൊണ്ടും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വിഭാഗമാണെന്നുള്ളതിൽ ഏതും വാദമില്ല. ഇതിനെ ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽത്തന്നെ സംരക്ഷിച്ചുപോരേണമെന്നതിലും സംശയമില്ല. മലയാളഭാ

ഷക്കം അതു സംസാരിക്കുന്ന മലയാളികൾക്കും പ്രയോജനകരമായ നിലയിൽ ഇവയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും കേരളത്തിന്റെ സ്വകീയയോഗ്യതയെ നശിപ്പിക്കാതെ നിലനിത്തുകയും വേണമെന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ നിവ്വഹിപ്പാൻ ഒരു പ്രത്യേക സവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു തീച്ച്യാണു്.

മൂന്നാമത്തെ സംഗതി കേരളം മദിരാശിയിൽനിന്നും എത്രയോ അകന്നു ഏതാണ്ടു നാന്തുറു നാഴിക അകലെ കിടക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള കലാസ്ഥാപനങ്ങൾ, സാഹിത്യമന്ദിരങ്ങൾ, എന്നിവയും മദിരാശി സവ്വകലാശാലയും പരസ്പരം അടുത്തു സാരമായ നിലയിൽ സഹകരിപ്പാനൊ സഹവസിപ്പാനൊ കഴിയാത്തവിധം അത്രമാത്രം അകന്നാണ് രണ്ടും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു. ഇതു ഒട്ടും അപ്രധാനമായ ഒന്നല്ലതാനും. എത്രയോ അകന്നുള്ള മദിരാശിയിലെ സവ്വകലാശാലയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിന്റെ പ്രവത്തനങ്ങളിൽനിന്നും നേരിട്ടു യാതൊരു ഗുണവും മലയാളത്തിലുള്ള വിദ്യാത്ഥികൾക്കു സിദ്ധമാവുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇതു മദിരാശി സവ്വകലാശാലയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ദോഷമാണെന്നോ കുററമാണെന്നൊ പറവാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മദിരാശി സവ്വകലാശാലയുടെ കീഴിൽ അതിന്റെ ശ്രദ്ധക്കു വിഷയീഭവിക്കേണ്ടതായി അനേകം കോളേജുകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു മലയാളികളുടെ കായ്യത്തിൽ കൂടുതലായോ പ്രത്യേകമായോ ശ്രദ്ധ പതിക്കുക എന്നതു സംഭാവ്യമല്ല; സാദ്ധ്യവുമല്ല. മദിരാശി സവ്വകലാശാലയുടെ കീഴിലുള്ള പതിനാറു കോളേജുകളെ അതിൽനിന്നും വിട്ടുത്തി അവയിൽ ശ്രദ്ധ പതിക്കേണ്ടതായ ഭാരമില്ലാതാക്കുന്നതായാൽ അതിന്നു അതിന്റെ കായ്യങ്ങൾ പൂവ്വാധികം ഭംഗിയിൽ നിവ്വഹിക്കാറാക്കി എന്നു കേരള സവ്വകലാശാലക്കു സ്വയം അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യാം.

നാലാമത്തെ സംഗതി, അതായതു്, ഒടുവിലത്തെ സംഗതി മറെറാന്നുമല്ല. തെലുങ്കുഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ആന്ധ്റദേശത്തിന്നും, തമിഴഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന തമിഴനാടിന്നും (അണ്ണാമലയും മദിരാശിയും സവ്വകലാശാലകൾ) കണ്ണാടകഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവക്കും (മൈസൂർ സവ്വകലാശാല) വേറെ വേറെ സവ്വകലാശാലകൾ ഉള്ള സ്ഥിതിക്കു് അവയേക്കാൾ എത്രയൊ അധികം പഴക്കമുള്ള സംസ്കാരവും, അനന്യസാധാരണങ്ങളായ ഇതിഹാസങ്ങളും, കലകളും, കൈവേലകളും സ്വന്തമായിട്ടുള്ള മലയാളികൾക്കു അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ നിവ്വഹിപ്പാൻ ഒരു പ്രത്യേക സവ്വകലാശാലയില്ല എന്നുള്ളതു തന്നെ! അതുകൊണ്ടു മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്നമലയാളികൾക്കു സ്വന്തമായി കേരളസവ്വകലാശാല എന്ന പേരിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രമായ സ്ഥാപനം ഒട്ടും വിദൂരമല്ലാത്തഭാവിയിൽ തന്നെ സിദ്ധമാവണമെന്നതുസ്വന്തയോഗ്യതയുടെ ഫലമായിട്ടു തന്നെയാണു്.

ഇനി മദിരാശി സവ്വകലാശാലക്കു് പുതിയതായി ഒരു സർവ്വകലാശാല സ്ഥാ

പിപ്പാനുള്ള കെല്പോ ആസ്ഥയോ ഇല്ലെന്നുള്ള ഒരു തടസ്സം പക്ഷെ പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ മുപ്പത്തിഎട്ടു മില്യൻ (3 കോടി എൺപതു ലക്ഷം) ജനങ്ങളുള്ള ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ അവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി 11 സവ്വകലാശാലകളുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഓർക്കുമ്പോൾ ഏതാണ്ടു 48 മില്യൻ (4 കോടി 80 ലക്ഷം) ജനങ്ങളും നാലു സർവ്വകലാശാലകളുമുള്ള മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തു ഒരു സവ്വകലാശാലകൂടി വേണം എന്നതിൽ ആക്ഷേപിപ്പാൻ എന്താണുള്ളതെന്നാണ് തീരെ മനസ്സിലാവാത്തതു്. പരമാത്ഥം പറയുകയാണെങ്കിൽ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയിലെ ഭരണസഭക്കാർ 1921-ൽ ഒരു പ്രമേയം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഭാഷയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അതിന്റെ വ്യാപ്തിയിൽപെട്ടവരുടെ നന്മക്കും മേന്മക്കും വേണ്ടി പ്രത്യേകസർവ്വകലാശാലകളെ അതിന്നുള്ള ആവശ്യകതയും സ്വത്രുപയോഗ്യതയുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ഥാപിപ്പാൻ വിരോധമില്ലെന്നാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നു നിയമതടസ്സവുമില്ലെന്നു സിദ്ധമാവുന്നു.

മദിരാശി സവ്വകലാശാലയുമായുള്ള ബന്ധം നിമിത്തം കേരളത്തിലെ കോളേജുകൾക്കു് പല മേന്മകളും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന പരമാത്ഥം ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ സംഗതിക്കായി എന്നും നാം കൃതജ്ഞന്മാരായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു് കേരളത്തിലെ കോളേജുകൾക്കു് സ്വന്തമായി മറെറാരു സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചു അതുമായി സംഘടിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ എന്നു വരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ വരുവാൻ യുക്തിയുമില്ല. ഒരു മകനു തന്റെ അമ്മയെപ്പററി സ്നേഹമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷെ ആയാൾ പ്രായപൂത്തിവന്നു സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടു സ്വതന്ത്രനായി ജീവിപ്പാൻ കാലമായാൽ ആയാളുടെ അമ്മയെ പിരിഞ്ഞു വേറെ താമസിക്കുന്നുവെന്നതിൽ ആയാൾക്കു അമ്മയെപ്പററി കൃതജ്ഞതയില്ലെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന്നു യുക്തിയില്ല! ആപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ മാതാവുമായി തല്ക്കാലം പിരിഞ്ഞു താമസിക്കുന്നു എന്നതു നമുക്കു് മാതൃഭക്തിയില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതല്ല. ഇതാണ് നമുക്കു് ഒരു പ്രത്യേക സവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ നാം കുററക്കാരാവില്ലെന്നതിന്റെ ന്യായവും. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ അനുഗ്രഹം ഈ നല്ല കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നും, ഒരു പ്രത്യേക സവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ അവർ സഹായിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നും നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കാം.

സനാതനി.

മംഗളപ്രാർത്ഥന *

(കവിമണി കെ. സി. കുട്ട്യപ്പനമ്പ്യാർ.)

ഏതു ചരാചരഭൂതങ്ങൾക്കുള്ളില
മേവംപുറത്തും നിറഞ്ഞിരിപ്പൂ,
ഏതു ജഗദണ്ഡജാലങ്ങൾക്കൊക്കെയു
മേകമാം കാരണമെന്നുംകേൾപ്പൂ,
ഏതിൻവഴിതിരഞ്ഞോട്ടുംമനമൊന്നു
മെത്തുംതിരിയാതുഴന്നീടുന്നു,
ഏതുനമസ്സിന്റെയപ്പുറംനിൽപൂതാ
'നേവ'മെന്നേതിനെയോതിക്കൂടാ,
ആഗമഭേദങ്ങളോതും പൊരുളായു
മാദിയുമന്തവുമററതായും
ജ്ഞാനമാമദ്വൈതരൂപമിയന്നതായ്
ജ്ഞാതാവും ജ്ഞേയവുമായും,പിന്നെ
നാമവും രൂപവുമില്ലെന്നിരിക്കിലും
നാനാപദാർത്ഥങ്ങളായുംനിന്നു
ശാശ്വത തത്വമായ് ചാലേവിളങ്ങുമാ-
ശ്ശാന്തതേജസ്സിന്നു കൈകൂപ്പീടാം.
കൈവല്യമൂർത്തേ!നിൻ കേവലാനുഗ്രഹം
കൈകൂപ്പുമെങ്ങൾക്കു കൈവരേണം.
നിൻകൃപാലേശമീയെങ്ങൾക്കുളവാകും
സങ്കടസംഘമകറേറണമേ!
കാണ്മതും കേൾപ്പതുമെല്ലാമേനീയായി
ക്കാണുമറിവിങ്ങരുളേണമേ!
മംഗളധാമമേ! നിൻകനിവെങ്ങൾക്കു
മംഗളം മുററുമിയറേറണമേ!
നിത്യം നമസ്കാരം, നിത്യം നമസ്കാരം
നിർമ്മലാത്മാവേ! നമസ്തുതേ.

* സാമൂതിരി കോളേജിൽ നിത്യം നടത്തിവരുന്ന പ്രാർത്ഥന.

The Madras University and the Affiliated Colleges.

(BY A. V. K. KRISHNA MENON.)

THE Madras University, as it is constituted today, has been aptly described as a 'Mofussil University,' for more than two-thirds of the students read in the mofussil affiliated colleges. In the year 1933-34, there were 9487 students reading in the Arts Colleges, affiliated to the University and 3317 students in the constituent Arts Colleges, so that nearly three-fourths of these University students were in the affiliated Colleges. The latter contribute more than two-thirds of the fee income of the University but curiously enough, the major portion of this income is spent on activities at Madras for the benefit of the constituent colleges. It was to get rid of this strange anomaly that in 1933, at the October meeting of the Senate, I moved the following resolution :—

> "That early steps be taken to create and manage an Affiliated College Fund and make statutes therefor as contemplated in Section 16(20) of the Madras University Act and that the Syndicate be requested to submit a report to the Senate at the next meeting embodying the proposals for the creation of such a fund, the purposes for which such a fund might be utilised and the conditions under which grants might be made to the affiliated colleges from such a fund."

This resolution was, after some discussion, referred to the Syndicate for consideration and report. The report was that "while a fund to be used to augment the current resources of the affiliated colleges was neither desirable nor feasible, the Syndicate was prepared at any time to assist in the development of the colleges along such lines as providing travelling allowance for University teachers to lecture at appropriate centres and grants-in-aid for academical purposes outside the routine work of the Colleges ; but that no special fund was required for such undertakings which could be brought under the ordinary financial arrangements." It will be readily admitted that the report does not in any way improve the situation. Without a fund earmarked for the affiliated colleges, the latter are not likely to derive any benefit from their connection with the University. The object of the legislature in making provision for the creation of such a fund was to safeguard the financial interests of the affiliated colleges and improve their condition. In order to make this clear, I shall briefly refer to the circumstances that led to the incorporation of sub-section (20) under section 16 of the Act giving power to the Senate 'to create and manage an Affiliated College Fund and make statutes therefor.'

Under the Madras University Act of 1923 there was, in addition to the present University authorities, a body known as 'the Council of Affiliated Colleges.' (Vide section 13). One of the powers of this Council was 'to make proposals to the Local Government through the Syndicate as to the financial provision that should be made for the affiliated colleges and as to the distribution of grants to such colleges.' [Vide section 27(g)]. I find from the Proceedings of the Madras Legislative Council in connection with the passing of that Act that an honourable member moved an amendment for the addition of a sub-section to section 27 in these terms :

"(*a*) The Council of Affiliated Colleges shall have a fund to which shall be credited

(i) an equitable proportion of receipts from examination fees and of any compensation paid by the Local Government for loss of income from examination fees,

(ii) endowments by private bodies or persons or contributions from the Local Government for the institution of professorship in particular branches of learning and generally for the promotion of higher research in the mofussil,

and (iii) bequests, endowments or local contributions for the benefit of higher education in the mofussil.

(*b*) Such fund shall be expended in the prescribed manner in the interests of mofussil colleges and shall be kept separate from the general funds of the University.

(*c*) The Council shall submit each year to the Syndicate for their approval, estimates of receipts and expenditure."

This amendment was in effect a definite proposal as to how an 'Affiliated College Fund' should be created and managed. But it was by leave withdrawn in view of another amendment which subsequently became section 54 of the Act. This section gave the Senate the power, on the recommendation of the Council of Affiliated Colleges and subject to the approval of the Chancellor, to create an 'Affiliated College Fund' and make rules as to its management. The Council of Affiliated Colleges had, however, only a short existence. It was abolished by the Madras University (Amendment) Act of 1929. When the question of abolishing it was discussed in the Legislative Council, most of the members said that that body served no useful academic purpose and was merely an ornamental addition. Section 54 was consequently deleted by the Act of 1929. It is not quite clear from the Council Proceedings whether there was an 'Affiliated College Fund' then and if so, whether there were any rules for its management. Dr. Subbarayan moved for the insertion of a clause to the effect that "rules as to the management of the 'Affiliated College Fund' under Section 54 of the Act be deemed to be statutes under the said Act as amended by this Act." In moving this, he said that although the Council of Affiliated Colleges had ceased to exist under the Bill, provision had to be made with regard to the management of the fund. Apparently, he took it for granted that there was a fund and that there were rules for its management. Mr. Satyamurthi rightly wanted to know what those rules were and asked whether it was in order to call upon the Council to approve of rules the existence of which it had no knowledge of. He also said that secion 54 having been repealed, the constitutional consequence was that all acts done in pursuance of the power vested in particular bodies under that section must cease thereafter until another set of rules was created for the purpose of administering the fund. The Advocate General contended that it was not correct to say that the whole of Section 54 was repealed. He said that it was only the portion, "on the recommendation of the Council of Affiliated Colleges and subject to the approval of the Chancellor," that had been repealed. I do not know how it could be argued that Section 54 was not repealed when the Amending Act omitted it altogether. But it is not necessary to discuss this point here, as Dr. Subbarayan with the leave of the House withdrew his amendment. The result is that the only portion of the present Act dealing with the creation and management of an 'Affiliated College Fund' is Section 16 (20).

It follows from what has been stated above that the object of the legislature in giving the senate the power to create and

manage an 'Affiliated College Fund' was to improve the financial condition of the affiliated colleges. That the affiliated colleges, especially those run by private managements, are in sore need of financial help in these days of economic depression is beyond all dispute. The University insists on certain standards being kept up in respect of buildings, laboratory equipment, library, salaries of teachers, etc. The government grants for buildings, laboratory equipments, furniture, etc., have been greatly reduced. On account of the fall in the income of parents, students who are admitted on full and half fee concessions have increased in number and the income of the aided colleges has gone down considerably. These colleges are therefore finding it extremely difficult, on account of the present financial stringency, to keep up the standards that the University authorities have laid down. The University must in all fairness come to their rescue and the creation of an 'Affiliated College Fund' seems to be the only way to help them. May I, in this connection, make the following suggestions for the consideration of the Syndicate?

(*a*) A certain portion of the examination and other fees paid by the mofussil students, say ten per cent to start with, may be ear-marked to create the 'Affiliated College Fund'.

(*b*) The Syndicate may appeal to the Local Government and the mofussil public for contributions to this fund.

(*c*) The fund may be utilised for the following purposes:

(i) Preparation for the institution of new University centres as laid down in the preamble to the Act.

(ii) Promotion of the literary, athletic and social activities, of the affiliated colleges.

(iii) Construction of buildings, equipment of laboratories, purchase of books, etc., to satisfy the requirements of the University.

(iv) Payment of the travelling allowances and remuneration, if any, to the University lecturers and other eminent educationists who deliver lectures for the benefit of the mofussil university students.

(v) Encouragement of higher university education and research work in the mofussil.

(*d*) The distribution of the fund to the different colleges may be in proportion to their contributions to the fee income.

These are but suggestions. I venture to hope that the whole problem will be properly and successfully tackled by the Syndicate as early as possible and that an 'Affiliated College Fund' will be created at no distant date to help the mofussil colleges which not only contribute the major portion of the fee income but also form an important part of the university, in no way less important than their sister institutions, namely, the constituent colleges.

"ശൈശവത്തിന്റെ പുഞ്ചിരി."

(1)

ജീവിതദിനത്തിലെസ്സുപ്രഭാതമേ, ശുഭ
കാന്തി ചിന്നിടും ഭദ്രകാലമേ, നമസ്കാരം!
സത്യത്തിൻ സംഗീതമോ, ഭാഗ്യത്തിൻ സൗഭാഗ്യമോ,
ശാന്തിതൻ സൗരഭ്യമോ, നവ്യശൈശവം രമ്യം?
ശൈശവ മാധുര്യത്തെയല്ലി, ഹാ, വഹിയ്ക്കുന്നു
സൂനത്തിൻ സുഗന്ധമാം വ്യാജേന മന്ദാനിലൻ?
അദ്ദിവ്യസൗന്ദര്യത്തെയല്ലി ഘോഷിപ്പൂ അല്ലും
വ്യോമമാം കാവ്യത്തിങ്കൽ താരകാക്ഷരങ്ങളാൽ?
തേജസ്സിൻതരംഗങ്ങൾ നടനം ചെയ്തീടുന്ന
ശൈശവം പ്രേമാനന്ദപൂർണ്ണമാം സരിത്തത്രേ!
ജീവിതഗ്രന്ഥത്തിലേ രമ്യമാമദ്ധ്യായമേ,!
ഭവ്യമാം ചൈതന്യത്തിൻ ബീജമേ, നമസ്കാരം!

(2)

പൈതലേ, സത്യോത്ഥിത ലോകത്തിൽ പിറന്നതിൻ
ഉൾപ്രീതിയല്ലീ നിന്റെ ഹാസമായ് പ്രശോഭിപ്പൂ!
ശാരദചന്ദ്രൻതന്റെ ശാന്തിയോ, വിഭാതത്തിൽ
പുഞ്ചിരിതൂകും സൂനഭംഗിയോ, നിന്നിൽ കാൺമൂ!
പ്രേമത്തെപ്പരിപൂർണ്ണമാക്കും നിൻകരച്ചിലോ,
അക്ഷയാനന്ദത്തിന്റെ സംഗീതനാദം മാത്രം!
ലോകത്തിന്നജ്ഞാതമാം ഭാഷയി, ലാത്മാവിന്റെ
മാഹാത്മ്യഗാനം പാടി നിർവൃതി നേടുന്നു, നീ!
സ്വർഗ്ഗീയ ലോകത്തിലെ മുദ്രയാം ശുദ്ധസ്മിതം
സിദ്ധിച്ചു് ലോകം ബ്രഹ്മശാന്തിയെ യടഞ്ഞാവൂ!
ജീവിതദ്രുമത്തിന്റെ മൂലമേ, ജഗത്തിങ്കൽ
മംഗളംപൊഴിയ്ക്കുന്ന ദീപമേ, നമസ്കാരം!

(3)

“ദുഃഖമാം വീണക്കമ്പി മീട്ടുമ്പോഴും, തിരിച്ചു നീ
ഏത്തിനെ പ്രശാന്തമാം ശൈശവരംഗത്തേക്കായ്!
തപ്തമാംസന്താപത്തെ ശീതളമാക്കിത്തീർക്കും
പീയൂഷപരിവ്യാപ്ത സുന്ദരനാകത്തേക്കായ്—
എന്നല്ലീ ലോകത്തോടായ് നീയരുൾ ചെയ്തീടുന്ന
നിശ്ശബ്ദസന്ദേശമാം പുഞ്ചിരിസാരം, കുഞ്ഞേ?
എങ്കിലും പുരോയാന മോഹത്താലുപേക്ഷിപ്പൂ
തൊട്ടിൽ നീ—പാദംതെററിപ്പതിപ്പാൻ മാത്രം—കഷ്ടം!
കൃത്രിമാന്തരീക്ഷത്തിൽ ദൃശ്യമാമാശാചക്ര-
വാളമാം മിഥ്യാഭ്രാന്തിലാരുതാൻ പെട്ടീടാത്തു!
ഓമനേ, ത്യജിയ്ക്കേണ്ട ശൈശവം—പറന്നുപോം
ആനന്ദക്കിളി—പിന്നെ ജീവിതംനിത്യംശൂന്യം!
കണ്ണുനീർബിന്ദുക്കളാ ലങ്കിത ലോകത്തിൽ നീ
സച്ചിദാനന്ദാം ദിവ്യധാരയെ വഷിച്ചാവൂ!
ജീവിത തമസ്സിലെത്താരമേ, നൈർമ്മല്യാവ-
താരമേ, സുവാസന്തസൂനമേ, നമസ്കാരം!!

പി. കെ. കെ. മേനോൻ,
പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

കൃഷ്ണമായ.*

ഒന്നാം രംഗം.

[അഞ്ചു ഗ്രാമവാസികൾ ഗൗരവമായി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.]

ഒന്നാമൻ:—പ്രിയസ്നേഹിതരേ, നാം എന്താണ് ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ചെയ്യുക. അഞ്ചു ദിവസമായി ആലോചിച്ചിട്ടും ഞാൻ യാതോരു നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല.

രണ്ടാമൻ:—നിങ്ങളുടെ ഈ വാക്കുകൾ ഞങ്ങളെ വല്ലാതെ വേദനപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ കാൎയ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആലോചനയും നിഷ്ഫലമാവുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

മൂന്നാമൻ: ഞങ്ങൾ യുവാക്കന്മാരുംലോകപരിചയമില്ലാത്തവരും ആണല്ലൊ. പ്രായത്തിലും പഠിപ്പിലും ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു എത്രയോ കീഴേ ആണ്ണ്. എന്നിട്ടും നിങ്ങൾക്കു ഒരു മാൎഗ്ഗം കാണാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ ഞങ്ങൾ അത്യന്തം വ്യസനിക്കുന്നു.

രണ്ടാമനും, നാലാമനും; അഞ്ചാമനും:—അതെ, അതെ, നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ ഞങ്ങളെ കഠിനമായിപീഡിപ്പിക്കുന്നു.

രണ്ടാമൻ:—സഹോദരരേ, യാതൊരു മോചനവും ഇല്ലെന്നു വരുമോ?

ഒന്നാമൻ:—(മൌഢ്യമായി തല കുലുക്കികൊണ്ടു്) ഇല്ലാ,സഹോദരരേ, യാതൊന്നും ഇല്ല.

രണ്ടാമൻ:—നിങ്ങൾക്കാൎക്കും യാതൊരു ഉപായവും തോന്നുന്നില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ട കമലാവതി നമ്മുടെ കണ്ണിന്നു മുമ്പിൽവെച്ചുതന്നെ നിസ്സഹായയായി കാലധൎമ്മം പ്രാപിക്കും, പാപികളായ നാം അതു നോക്കി നില്ക്കേണ്ടിവരുകയും ചെയ്യും.

ഒന്നാമൻ: –കമലാവതിയുടെ ജീവൻ ഈശ്വരന്റെ കയ്യിലാണ് നമുക്കെന്തുചെയ്യാൻ സാധിക്കും. മനുഷ്യൎക്കു ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതെല്ലാം നമ്മൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ നമ്മുടെഅഭിപ്രായങ്ങളെ ഒന്നും സ്വീകരിക്കുന്നില്ലല്ലൊ. കമലാവതി ഒരു വലിയ ഭക്തയാണ്. അവളുടെ മകൻ ഗംഗാധരൻ മരിച്ചതിന്നുശേഷം, അവളുടെ ജീവിതരീതിയിൽ വലിയ മാററം വന്നിട്ടുണ്ടു്. അവളുടെ ധനം മുഴുവനും അവൾ സാധുക്കൾക്കു ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവൾക്കിപ്പോൾ വിശേഷപ്പെട്ട വസ്ത്രങ്ങളും വിലപിടിച്ച ആഭരണങ്ങളും ഇല്ല. അവൾ കാട്ടിന്റെ നടുവിൽ ഒരു ചെറിയ കുടിഞ്ഞിൽ ഉണ്ടാക്കി ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാനെ ആരാധി

---

* ഗുരുവായൂരപ്പൻ കെട്ടിടങ്ങളുടെ ഉൽഘാടനാവസരത്തിൽ അഭിനയിക്കാൻ വേണ്ടി ശ്രീമാൻ പി. വി. ഗോപിനാഥൻ ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയതിനെ ടി. വി. ആർ. കുറുപ്പു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതു്.

ച്ചുംകൊണ്ടു അവിടെ താമസിച്ചു വരിക യാണ്. അവൾ ഫലങ്ങൾ മാത്രമേ ഭക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ; അതും ദിവസത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രം.

മൂന്നാമൻ:— കൃഷ്ണഭഗവാനിലുള്ള വിശ്വാസവും ഭക്തിയും നിമിത്തം അവൾക്കു വലിയ ശക്തികൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പലരും പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മൃഗങ്ങൾകൂടി അവളെ സ്നേഹിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവളുടെ ആത്മീയശക്തികൊണ്ടു, അവൾ പല രോഗങ്ങളും മാററുന്നുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ഏകാദശി ദിവസം എൻെറ കാലിന്നു ഒരു സർപ്പം കടിച്ചപ്പോൾ, ഞാൻ അവളുടെ അടുത്തു ഓടിച്ചെന്നു. എൻെറ കാലിന്നു കുറച്ചുവെള്ളം ഒഴിച്ച്, "വിഷം ഇറങ്ങേണമെ" എന്നു കൃഷ്ണഭഗവാനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്തിനധികം പറയുന്നു; ഉടനെതന്നെ എൻെറ വേദന നിന്നു; എനിക്കു സുഖമാവുകയും ചെയ്തു.

ഒന്നാമൻ:—ശരി, ശരി, നിങ്ങളുടെ വാക്കുകളെല്ലാം ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. കമലാവതി ചെയ്തിട്ടുള്ള ഓരോ കാര്യങ്ങളേയും എണ്ണിപ്പറയുന്നതായാൽ, നിങ്ങളെല്ലാവരും വിസ്മയിച്ചുപോകും.

അഞ്ചാമൻ:— നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷേ വല്ല ഉപായവും കണ്ടുപിടിക്കാഞ്ഞാൽ അവൾ ഉടനെ മരിച്ചുപോകുമല്ലൊ എന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു വലിയ വ്യസനമാകുന്നു.

[ഗ്രാമവാസികൾ ഇരുന്നു് വീണ്ടും ഗാഢാലോചനചെയ്യുന്നു. രണ്ടു ഭക്തന്മാർ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ഒന്നാം ഭക്തൻ:—(തൻെറ അനുചരനോടു പറയുന്നു.) ഇവിടെ ഇതാ ചില ഗ്രാമവാസികൾ ഇരിക്കുന്നു. അവൎക്കെന്തോ സങ്കടമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നുണ്ട്. ഞാനവരോടു ചോദിക്കട്ടെ. (അവരുടെ അടുത്തുപോകുന്നു.) അല്ലയോ പുണ്യവാന്മാരേ, നിങ്ങളെന്താണ് ഇങ്ങിനെ വ്യസനഭാവത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു്?

ഒന്നാം ഗ്രാമവാസി:— നിങ്ങൾ ഈ കാട്ടിൽ ഇതിനുമുമ്പു വന്നിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. നിങ്ങളെ ഇവിടെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു വലിയ സന്തോഷം ഉണ്ടു്. ഞങ്ങൾക്കു വ്യസനമുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണു. അതിന്നു മതിയായ കാരണവും ഉണ്ട്.

ഭക്തൻ:—നിങ്ങളുടെ വ്യസനത്തിൻെറ കാരണം പറയാമൊ?

ഒ-ഗ്രാ:—പറയാം. ഈ കാട്ടിൽ ഒരു പുണ്യവതി താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. ആദ്യകാലത്തു് അവൾ വലിയ ധനമുള്ളവളായിരുന്നു. കുറച്ചുകാലം മുമ്പ് അവളുടെ ഗംഗാധരൻ എന്ന ഏകപുത്രൻ മരിച്ചുപോയി. ആ ദുർദ്ദിവസത്തിനു ശേഷം അവൾ സർവ്വ ഐഹികസുഖങ്ങളും പരിത്യജിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൾ ഈ കാട്ടിൽ കൃഷ്ണഭജനവും ചെയ്തു താമസിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. അവൾ ദയയുടേയും സ്നേഹത്തിൻെറയും ഒരവതാരമാണ്. അവളുടെ നേരെ ഞങ്ങൾക്കു

ള്ള ബഹുമാനത്തിന്നും ഭക്തിക്കും അളവില്ല. ഞങ്ങൾ അവൾക്കുവേണ്ടി എന്തുചെയ്വാനും സന്നദ്ധരുമാണ്. ഇനി ഞങ്ങളുടെ വ്യസനത്തിന്റെ കാരണം പറയാം. കുറച്ചുദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അവൾക്ക് ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി. അതൊരസാധാരണ സ്വപ്നമായിരുന്നു. സ്വപ്നത്തിൽ കൃഷ്ണഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷനായി അവളോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—"നിന്റെ ഭക്തികൊണ്ട് ഞാൻ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. നീ അല്പംപോലും വ്യസനിക്കേണ്ട; ശുഭം ഭവിക്കും." ഇങ്ങിനെ അവളെ അനുഗ്രഹിച്ചുംകൊണ്ട് കൃഷ്ണഭഗവാൻ അപ്രത്യക്ഷനായി. ആ ദിവസം മുതൽ അവളുടെ പ്രകൃതം മാറിയിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ജപവും തപവുംമുമ്പിലേത്തതിനേക്കാൾ എത്രയോ അധികമായിരിക്കുന്നു. അവളുടെ മുഖത്തിന്ന് അപാരമായ തേജസ്സ് വന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവൾ യാതൊരു അന്നപാനങ്ങളും കഴിക്കുന്നില്ല. ഇന്നലേ മുതല്ക്ക് അവൾക്ക് അനങ്ങുവാനും സംസാരിപ്പാനും സാധിക്കാതെ ആയിരിക്കുന്നു. വല്ല ആഹാരവും കഴിക്കേണമെന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ അവൾ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. മന്ദഹസിച്ചുംകൊണ്ട് "നിങ്ങളൊന്നും പരിഭ്രമിക്കേണ്ട" എന്നാണ് അവൾ പറയുന്നതു്. "ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് യാതൊരു ഭയവും ഇല്ല" എന്ന് അവൾ പറയുമ്പോൾ ഞങ്ങളെന്താണ് ചെയ്യുക? അല്ലയോ ഭക്തശിരോമണേ! അവൾ മരിക്കാറായിരിക്കുന്നു. അവളെ രക്ഷിപ്പാൻ വല്ല വഴിയും ഉണ്ടോ?

ഭക്തൻ:—അവൾ വലിയ കൃഷ്ണഭക്തയാണെന്നാണ് നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്.

ഗ്രാമവാസികൾ:—അതെ, അതെ, അതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ഭ:—നിങ്ങളോ?

ഗ്രാ-വാ-ൾ:—ഞങ്ങളു- ഞങ്ങളെല്ലാവരും കൃഷ്ണഭക്തന്മാരാണ്.

ഭക്തൻ:—നിങ്ങളുടെ കൃഷ്ണന്നു ഈ കാര്യത്തിൽ വല്ലതും ചെയ്വാൻ സാധിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ?

ഗ്രാ-വാ-ൾ:—ഉവ്വ്; ഉവ്വ്.

ഒ-ഗ്രാ:—ആ സ്വപ്നത്തിന്ന് എന്തോ അൎത്ഥം ഉണ്ട്. വല്ലതും സംഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. എല്ലാം നന്നായി കലാശിച്ചാൽ മതി എന്നു ഞങ്ങൾക്കുള്ളു. കൃഷ്ണഭഗവാൻ തന്റെ ആശ്രിതന്മാരെ വിട്ടുകളയുകയില്ലെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാണ്.

ഭ:—നിങ്ങൾ പറയുന്ന ആ താപസസ്ത്രീ എവിടെയാണ് താമസിക്കുന്നത്? അവളെ ഒന്നു കാണിച്ചുതരാമോ?

ഗ്രാ-ൾ:—തീർച്ചയായും കാണിച്ചുതരാം. അവളെക്കൊണ്ടു വല്ല ആഹാരവും കഴിപ്പിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാത്തപക്ഷം, അവൾ ഇനി ഒരു ദിവസംകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല. മുനിശ്രേഷ്ഠാ, ഇ

തിയേ വരു നമുക്കു അവളുടെ പൎണ്ണശാലയിലേക്കു പോകാം.

(എല്ലാവരും പോകുന്നു.)

രണ്ടാം രംഗം.

[ഒരു പൎണ്ണശാലയിൽ ഒരു സ്ത്രീ ധ്യാനത്തിലിരിക്കുന്നു. അവളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ചെറിയ കൃഷ്ണവിഗ്രഹം ഉണ്ടു്.]

(അവരെല്ലാവരും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഒ-ഗ്രാ: അവളതാ അവിടെ പതിവുപോലെ പ്രാൎത്ഥിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മൾ അവളെ അലോസരപ്പെടുത്തേണ്ട. ഉപവാസം നിമിത്തം അവൾ എത്ര ക്ഷീണിച്ചു പരവശരായിരിക്കുന്നു.

ഭ:—അവൾ ഒരു യഥാൎത്ഥ ഭക്ത തന്നെയാണു്. ഈശ്വരൻ അവളെ തീൎച്ചയായും സഹായിക്കും എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഗ്രാ:—വാസ്തവം, വാസ്തവം, ഞങ്ങൾക്കും അങ്ങിനെതന്നെ തോന്നുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ, അവളുടെ ജീവനു വല്ല അപായവും നേരിടുമോ എന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ ഭയം. അവളുടെ പ്രാൎത്ഥന കഴിഞ്ഞു. അവൾ നമ്മളുടെ നേരെ നോക്കുന്നുണ്ടു്.

ഭ:—മാതാവേ, നമസ്കാരം. ഞങ്ങൾ വല്ലതും നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടോ?

കമലം:—പ്രിയ സ്നേഹിതന്മാരെ, നിങ്ങളുടെ സ്നേഹപൂൎവ്വമായ അന്വേഷണത്തിനു വന്ദനം. കൃഷ്ണഭഗവാൻ നിങ്ങളെ എല്ലാവരേയും അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ എനിക്കുവേണ്ടി ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടില്ല. നിങ്ങൾക്കു വീണ്ടും വന്ദനം.

ഭ:—മാതാവേ; ക്ഷമിക്കേണം; ഞാൻ ഒന്നു ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ; അവിടത്തെ മരിച്ചുപോയ ഗംഗാധരനുവേണ്ടി അവിടുന്നു ഉപവസിക്കയാണെന്നു് ഈ പുണ്യാത്മാക്കൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഈ വൻതപംകൊണ്ടു മരിച്ചുപോയ മകനെ തിരികേ കിട്ടുമെന്നു അവിടുന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ?

കമലം:—ദൃഢവിശ്വാസമുള്ളപക്ഷം ഏതൊരു നല്ല കാൎയ്യവും സഫലമാകാതിരിക്കയില്ല.

ഭ:—ആരാണു് അവടുത്തോടു് അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു്?

കമലം:—ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻതന്നെ. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ കാണാറുണ്ടു്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ എപ്പോഴും എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും കാണുന്നു.

ഭ:—എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും എന്നുപറഞ്ഞതിന്റെ സാരം എന്താണു്?

കമലം: ഞാൻ കാണുന്ന സൎവ്വ വസ്തുക്കളിലും, ഞാൻ കൃഷ്ണഭഗവാനെ കാണുന്നുണ്ടു്. പക്ഷിമൃഗാദികളിലും, വൃക്ഷലതാദികളിലും, എന്നുവേണ്ട സൎവ്വ ചരാചരങ്ങളിലും ഭഗവാൻ എനിക്കു പ്രത്യക്ഷനാണു്.

ഭ:—ഇതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ കൃഷ്ണന്റെ ഒരു വിഗ്രഹം അവിടത്തെ മുമ്പിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നതു എന്തിനാണു്? മറ്റേ

തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനെ നോക്കി കൃഷ്ണനെ ആരാധിച്ചാൽ പോരെ?

കമലം:—താപസശ്രേഷ്ഠ !, ഈ വിഗ്രഹം മാത്രമാണ് എൻെറ മുമ്പിലുള്ള വസ്തു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. വൃക്ഷങ്ങളും പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും എൻെറ മുമ്പിൽ ഉണ്ട്. ഞാൻ പ്രാൎത്ഥിക്കുമ്പോൾ കൃഷ്ണഭഗവാനോടാണ് പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ എല്ലാ വസ്തുക്കളും രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചു കൃഷ്ണഭഗവാനായി പരിണമിക്കുന്നു.

ഭ:—ഈ അഭിപ്രായം രസകരംതന്നെയാണ്. അവിടുത്തേക്കു കൃഷ്ണനിലുള്ള വിശ്വാസം അപാരമാണെന്നല്ലെ പറയുന്നത്?

കമലം:—അതേ അതുതന്നെയാണ്. സൎവ്വം കൃഷ്ണമയമാണ്.

ഭ:—എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുക. ഇന്നത്തെ മദ്ധ്യാഹ്നപൂജക്കുശേഷം ഒന്നാമതായി കാണുന്നതിനെ വിനഷ്ടമായ ഗംഗാധരനാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു സ്വീകരിക്കുക. അതു മനുഷ്യനായാലും പക്ഷിയായാലും മൃഗമായാലും വേണ്ടതില്ല, അതിനെ സ്വപുത്രനെപ്പോലെ സ്വീകരിക്കുക. എന്നാൽ സൎവ്വ സുഖങ്ങളും അനുഭൂതമാകും. കൃഷ്ണൻ ഉടനെ വന്നു രക്ഷിക്കട്ടെ. വന്ദനം; സ്നേഹിതന്മാരെ, നിങ്ങൾക്കു വന്ദനം.

(ഭക്തൻ പോകുന്നു.)

ഗ്രാ-ൾ:—ഈശ്വരാ! നമ്മളെന്താണ് ഇനി ചെയ്യേണ്ടത്?

ഒ-ഗ്രാ—ഇപ്പോൾ നമ്മെ വിട്ടുപോയ ആൾ ഒരു ശ്രേഷ്ഠൻ തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും കൊണ്ടു എനിക്കങ്ങിനെയാണ് തോന്നുന്നത്. മാതാവേ, നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആജ്ഞപ്രകാരം നടക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു ?

കമലം:—സ്നേഹിതന്മാരേ, തീൎച്ചയായും ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്യും. അദ്ദേഹം ഒരു ശ്രേഷ്ഠതാപസനാണ്; അദ്ദേഹത്തിൻെറ കല്പനയെ ഞാൻ നിശ്ചയമായും അനുസരിക്കും. മദ്ധ്യാഹ്നപൂജക്കുശേഷം ഒന്നാമതായി കാണുന്ന ജീവി എതുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അതിനെ ഞാൻ എൻെറ പുത്രനായി കൈക്കൊള്ളും. കൃഷ്ണഭഗവാനെ നിത്യം ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഗ്രാ-ൾ:—എന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഉച്ചക്കുശേഷം വന്നു അവിടുത്തെ പുത്രനെ കണ്ടുകൊള്ളാം.

കമലം:—അങ്ങിനെയാവട്ടെ.

(ഗ്രാമവാസികൾ പോകുന്നു--കൎട്ടൻ വീഴുന്നു.)

മൂന്നാം രംഗം.

[ഭക്തനും മററൊരാളുംകൂടി പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ഭ:—ബലരാമാ, ഞാൻ കമലത്തിൻെറനേരെ പ്രീതനായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അവളുമായി സംസാരിച്ചതിൽ അവൾ പരിശുദ്ധഭക്തയാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. അവൾക്കു എന്നിൽ അപാരമായ വിശ്വാസവും ഉണ്ട്.

ബലരാം:—നീ അവളുടെ മകനെ തിരിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ?

കൃ-ഭ:—ഉവ്വ്. ഞാൻ അവളുടെ മകനെ തിരികെ കൊടുക്കുന്നതാണ്. അവൾ എന്റെ കാരുണ്യത്തിന്നു അർഹയാണു. ഞാൻ എന്റെ മായയെ പ്രയോഗിച്ചു അവളെ ഒന്നുകൂടി പരിശോധിച്ചുനോക്കും. അവളുടെ വിശ്വാസം നിശ്ചലമാണെന്നു കണ്ടാൽ ഞാൻ അവളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും അവളുടെ പുത്രൻ ഗംഗാധരനെ തിരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

ബലരാം:- എന്താണ് നിന്റെ ഒടുവിലെത്തെ പരിശോധന?

കൃ-ഭ:—ഞാൻ ഒരു വാനരവേഷം ധരിച്ച് മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ അവളുടെ അടുത്തുചെല്ലും. എന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കനുസരിച്ച് അവൾ വാനരനെ സ്വപുത്രനായി സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം, ഞാൻ അവളുടെ പുത്രനെതിരികെ കൊടുക്കും. അതുകൊണ്ടു എന്നെ വാനരവേഷം അണിയുവാൻ സഹായിച്ച് എന്നെ വിടുക.

[കൃഷ്ണഭഗവാൻ വാനരവേഷം ധരിക്കുന്നു; ബലരാം പോകുന്നു.]

കൃ-ഭ:—മദ്ധ്യാഹ്നമായിപ്പോയി, ഞാൻ ഇനി കമലാവതിയുടെ അടുത്തുപോകട്ടെ. [പോകുന്നു.]

വനരംഗം.

(കമലാവതി വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. വാനരൻ സ്വചേഷ്ടകളോടുകൂടി അവളുടെ അടുത്തുചെല്ലുന്നു.)

കമലം:—(കണ്ണുതുറക്കുന്നു.) ഹാ! ഒരു കുരങ്ങ് ഇതാവരുന്നു. കൃഷ്ണഭഗവാൻ വാനരാകൃതിയിൽ എന്റെ മകനെ ഇങ്ങട്ടയച്ചിരിക്കയാണ്. ഞാൻ അതിനെ എന്റെ പുത്രനായി കൈക്കൊള്ളും. (കുരങ്ങിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു.) ഗംഗാധരൻ, വരൂ (കുരങ്ങ് അവളുടെ അടുത്തുപോയിരിക്കുന്നു. കമലം എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.)

ഞാൻ നിനക്കു ചില ഫലങ്ങളെ കൊണ്ടുത്തരാം. (രംഗംവിട്ടുപോയി രണ്ടു മധുരനാരങ്ങയോടുകൂടി വരുന്നു.) മകനേ, ഈ മധുരനാരങ്ങ തിന്നുക. നിനക്കു ഞാൻ വല്ലതും തിന്നാൻതന്നിട്ടു വളരെ വളരെ കാലമായല്ലൊ, (കുരങ്ങു ഫലങ്ങൾ എടുത്തു തൊഴുന്നു. അവയെ അവളുടെ അടുത്തുതന്നെ വെച്ചു രംഗം വിട്ടുപോയി കുറേ പഴങ്ങളോടുകൂടി തിരിച്ചുവന്ന് അവയെ അവൾക്കു കൊടുക്കുന്നു.)

കമലം:—ഹാ! ഇതു് എന്റെ മകൻ ഗംഗാധരൻ തന്നെയാണ്. അവൻ പകരം വല്ലതും എനിക്കു തരാതെ യാതൊന്നും ഭക്ഷിക്കാറില്ല.

(ഗ്രാമവാസികൾ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഒ-ഗ്രാ:—ഹോ! ഇവൾക്ക് ഒരു കുരങ്ങിനെ മകനായി കിട്ടിയിരിക്കുന്നു.

കമലം:—പ്രിയസ്നേഹിതന്മാരെ, വാനരാകൃതിയിലാണെങ്കിലും ഇതു് എന്റെ മകൻ ഗംഗാധരനാണ്. കൃഷ്ണഭഗവാൻ എന്റെ നേരെ വലുതായ ദയ

കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നാമെല്ലാവരും നമസ്കരിച്ചു കൃഷ്ണഭഗവാനെ പ്രാൎത്ഥിക്കുക. അതിന്നുശേഷം നമുക്കെല്ലാവൎക്കും ഒന്നായി ഭക്ഷിക്കാം. എനിക്കിപ്പോൾ വലിയസുഖം തോന്നുന്നുണ്ടു്.

ഗ്രാ-ൾ---കൃഷ്ണനെ വന്ദിക്കുക, അവൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ തീൎച്ചയാക്കിയല്ലൊ. അതു അവളുടെ പുത്രനോ കുരങ്ങോ എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ; അവൾക്കു് സുഖം കിട്ടിയതല്ലൊ. നാം അതുകൊണ്ടു ഭഗവൽ പ്രാൎത്ഥന ചെയ്യുക. (എല്ലാവരും നമസ്കരിച്ചു പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.)

(മൂന്നാം കൎട്ടൻ പൊങ്ങുന്നു. മുരളീനാദം മുഴങ്ങുന്നു. കൃഷ്ണൻ സ്വൎണ്ണപീഠത്തിന്മേൽ നില്ക്കുന്നു. ബലരാമനും മററും അരികിൽ കുഴൽവിളി നിൎത്തി സംസാരിക്കുന്നു.)

കൃഷ്ണഭഗവാൻ:—

യദായദാഹി ധൎമ്മസ്യ
ഗ്ലാനിൎഭവതി ഭാരത
അഭ്യുത്ഥാനമധൎമ്മസ്യ
തദാത്മാനം സൃജാമ്യഹം.
പരിത്രാണായ സാധൂനാം
വിനാശായച ദുഷ്കൃതാം
ധൎമ്മസംസ്ഥാപനാൎത്ഥായ
സംഭവാമി യുഗേയുഗേ.

ധൎമ്മത്തിന്നു അധഃപതനം സംഭവിക്കുകയും അധൎമ്മത്തിന്നു ശ്രേഷ്ഠത സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഞാൻ അവതരിക്കുന്നു. ശിഷ്ടരക്ഷണത്തിന്നും ദുഷ്ടനിഗ്രഹത്തിന്നും ധൎമ്മ സംസ്ഥാപനത്തിന്നും വേണ്ടി ഞാൻ യുഗംതോറും അവതാരംചെയ്യുന്നു.

കമലാവതീ, എഴുന്നേല്ക്കുക, എന്നിലുള്ള നിന്റെ ഭക്തവിശ്വാസങ്ങൾ എന്നെ സന്തുഷ്ടനാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതിന്നു പ്രതിഫലമായി ഈ വാനരന്നു നിന്റെ പുത്രൻ ഗംഗാധരന്റെ രൂപത്തെ ഞാൻ നൽകാം.

(കൃഷ്ണഭഗവാൻ വാനരനെ അടുത്തേയ്ക്കു വരുവാൻ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു. വാനരൻ അടുത്തുപോയി നമസ്കരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും ഭക്തിപരവശരായി നില്ക്കുന്നു. കൃഷ്ണഭഗവാൻ വാനരനെഅനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ബലരാമൻ വാനരന്റെ വസ്ത്രങ്ങളെ നീക്കം ചെയ്യുന്നു. ഗംഗാധരന്റെ സ്വരൂപം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. കൃഷ്ണൻ അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.) കൃ-ഭ:—ഗംഗാധരാ, ഞാൻ നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. നിന്റെ മാതൃസവിധത്തിൽ പോകുക. കമലാവതീ, നിന്റെ പുത്രനെ ആശ്ലേഷിച്ചു സ്വീകരിക്കുക.

ശുഭം.

Two Nambudiri Stories.

I

The poor old Nambudiri of Arakkillam was late when he reached the station. He was leaving Palghat for Guruvayoor for the Ekadasi. He had bought the ticket and entered the platform, when he heard the whistle for the departure of the train. He was excited. He immediately ran to the last compartment. The Guard shouted to him not to board the moving train, and hurrying along with the train for a short distance, jumped on to the footboard. Seeing this, the Nambudiri ran to the spot and pulled the guard down. The train was stopped at once. The guard was seriously injured. The Nambudiri was handed over to the police. The guard filed a complaint against the Nambudiri. The case was tried on the 10th of January 1933. Many came to hear the trial. The Judge asked the Nambudiri the reason for pulling down the guard. Immediately the Nambudiri said. "The guard objected to my getting into the train when in motion. He himself got into the train when the train was in motion. That was the only reason." There was a great laugh in court and many went into convulsions. The guard himself was astonished. The court took a lenient view of the matter and directed the simple Nambudiri to be released. On the whole, the Nambudri was sorry, while he ought to have been glad. The reason was that he had missed the famous Guruvayur Ekadasi festival. The guard was sorry for it had been Ekadasi for him in hospital for many a day.

K. V. Dharma Rajan.

II

Adakaputhur, a village in Walluvanad, is famous for its temple, and celebrates yearly with great pomp and solemnity a feast called "Varam" during which time "Palpayasam" a preparation of rice, milk and sugar, predominates.

The Nambudiris get the lion's share of this Malabar ambrosia, and generally a large number flock to this temple during the occasion. A fair number of Tamil Brahmins of the Patter type also come in to get a share of the *payasam* but as the custom is to serve the Nambudiri's dinner first and then the Patters', the latter get only a scanty portion of the coveted dish. This long-standing preferential treatment resulted in the formation of a gang of Patters headed by Kittan who was noted for his black magic. They planned to outwit the Nambudiris and to get the upper hand at least once in their life. To achieve this object Kittan smeared his head with tannic paste and tattooed his body with red and black spots simulating smallpox. He was carried by the gang in a litter to the precints of the temple just before the feast commenced. As the litter was lowered they sighted a Nambudiri hurrying into the temple. They explained to him Kittan's pitiable situation. The news of Kittan's smallpox spread like wildfire amongst the other Nambudiris who fled incontinently from the temple leaving Kittan and his Patter gang in full possession of gallons of the sweet stuff for which they had been greedy so long.

Chama Krishnan.

[*Palpayasam* is one of several sweets served at a Malabar dinner. The Gods are supposed to be as fond of it as the Brahmins are. There are people who claim they can swallow sixty or seventy ladle-fulls of the thick cloying stuff at one sitting,—and this on top of a dinner which would make the doughtiest alderman burst! Ed. Z. C. M.]

UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1925
MADRAS

PREPARATION, *by C. K. Menon, (old boy).*

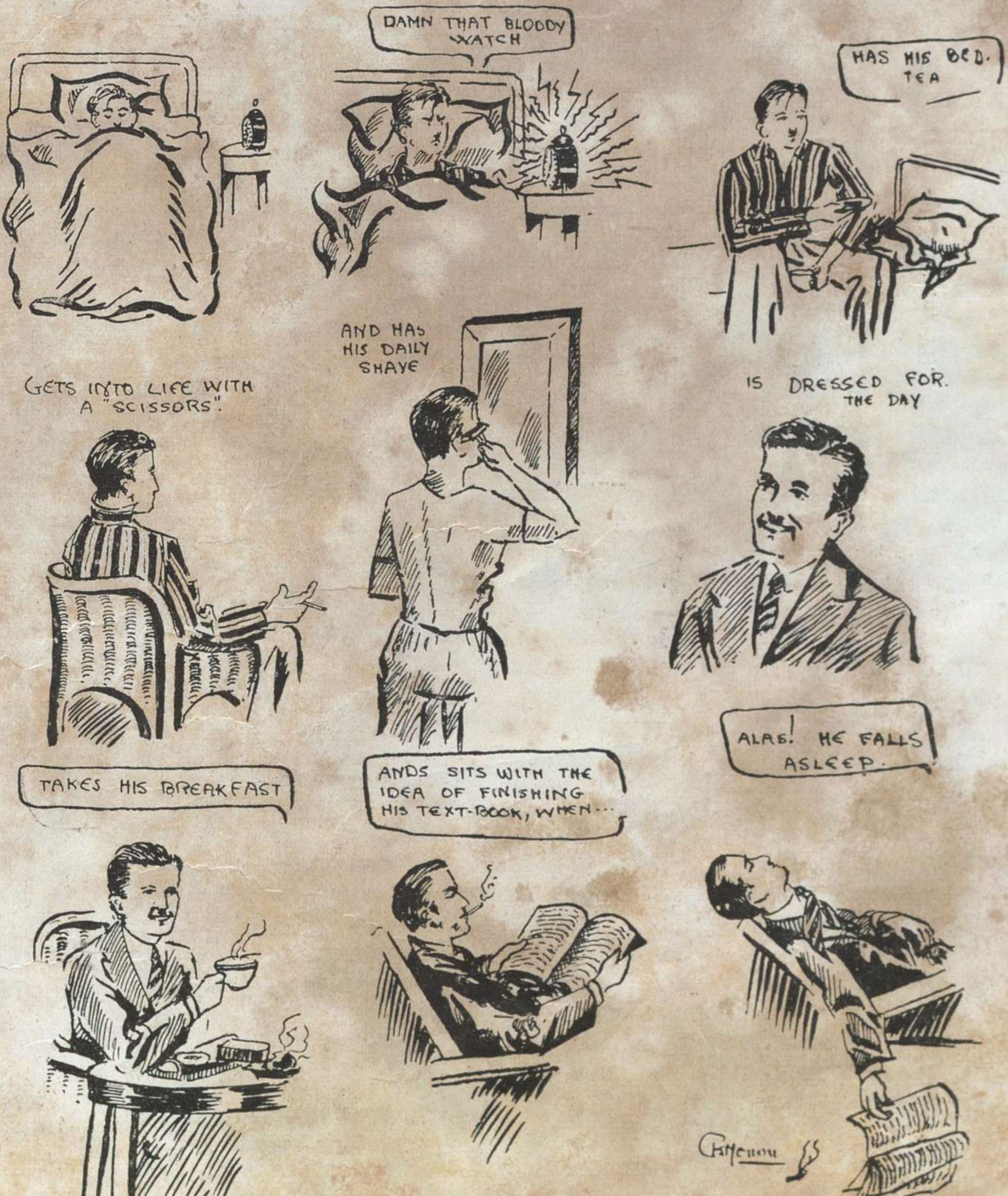

Sketch, by G. K. Balakrishnan, (VI).

The wandering musician
by S. N. Shenoy, (VI Form).

UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1935
MADRAS

Desertion.

(By C. P. K. Tharagan, M. A., Hons.)

THEY had flung themselves gladly on the bare hard floor of the deserted hut that stood by the little foot-path in the heart of the jungle. The light of a weary moon "nearly at the full" filtered through the broken roof of the ramshackle structure, and rendered their huddled, half-naked forms darkly visible. Out there the moonlight lay on the thick underwood like a dark mantle inwrought with starlike patterns, varying in shape and size, and shifting with every gust that ruffled the leaves of the immense branches overhead. The wind hissed and howled by turns as it entered the room where they lay exposed to its fury, through windows without shutters, and a doorway without a door. On the wind came floating the terrific and multitudinous noises of the jungle, muffled by distance and merged in the continuous uproar set up by the blast.

They were lying on the ground alongside of each other, wrapped up in a single garment, a long piece of cloth once hers and now shared between them.

Stretched on the dusty floor, her half-bare limbs showing softly in the pale light, she appeared like a lily torn from its bed in high Manasasaras and tossed away by some careless god in sport.

She was fast asleep, and her worn and weary features were composed into an expression of serenity and repose.

As he listened to her soft and regular breathing his heart filled anew with bitterness. In re-doubled restlessness he rolled about on the hard floor.

When he could no longer endure it, he slipped aside his share of the wrap, and without disturbing her, he raised himself on his elbows in act to get up.

He was stark naked. In an extremity of doubt and dismay, he cast his eyes around him. His eyes travelled slowly back and dwelt with a hopeless look on his own naked limbs.

Charged with a sudden impulse, he sprang up and made for the central court yard of the caravanserai illuminated by a bright patch of moonlight; and going down on his knees, began to grope among the debris accumulated there through ages. He ransacked the heap with an intense eagerness. At last his face brightened as he came upon what he sought, and with an exclammation of unholy pleasure, he rose to his feet, clutching in his hand the rusty blade of an old hunting knife.

As he stood up once again, he was conscious of a wavering within him.

He was no longer alone. A man was standing in front of him, regarding him in the indistinct light with infinite pity.

"Who are you?" he shouted, to conceal his uneasiness.

"I am the true Nala, King of the Nishadhas, the husband of Damayanti,—" replied the newcomer.

"Who am I, then?" he asked of his double, with a chuckle of relief.

"You are an impostor. Nala the gambler, who staked his kingdom, with all the security and happiness it meant to himself and his wife and children against a foolish trifle, and lost all; Nala the beggar and outlaw, who could not keep by him a single piece of waist-cloth to cover his nakedness with, but must needs go and spread it as a net to catch birds, by far his betters and infinitely wiser than he, being able to take care of themselves; who tempts fate again and find himself despoiled of the last rag that kept him

from the shame of utter nakedness ; Nala, the budding thief, who having shared with a peerless and incomparable wife her only garment all day long, would now, while she is sleeping, steal half of it and make off, leaving her alone in the deep jungle, at dead of night, to the mercy of wild beasts and wilder men."

Nala:—"I desert her for her own good."

Newcomer:—"Liar and hypocrite!"

Nala:—"In the jungle she is safe. The wild beasts have not the heart to harm her: wild men dare not lift a finger against her: such is the might and majesty of her virtue. No ; alone she is free from all danger, and may be persuaded to end her voluntary exile by going home to the Vidarbhas ; it is with me that she will have to run perpetual risks, and can have no peace or rest. I am then not deserting her so much as delivering her from her greatest misfortune, myself."

Newcomer:—"Then wake her up and tell her of this great service, this laudable design of yours".

Nala:—"It would be no use. I have tried my best to persuade her to leave me and join her children at her father's court. She refused firmly and repeatedly. Her fidelity discomfits me ; her fondness now puts me to shame. I can only run away from her, in order to save her from the company of a wretch who has long ceased to be worthy of her love and goodness"

Newcomer:—"Don't be a hypocrite! It is you that have found her company intolerable and want to shake off her restraining influence. You secretly resent her purity. You are sore at her cheerfulness in the midst of miseries and hardships that make you groan, first for yourself, and then for her. Her clear and unburdened conscience is a reproach to you. Even a moment back, you envied, in your heart of hearts, her well-won repose!"

Nala:—"Oh righteous monitor! What does this heavy indictment prove even if it were all true? That I am not yet so utterly lost to all humane feelings but can still suffer for Damayanti's woes far more keenly than for my own! Her sufferings were not, like mine, the fruit of her own guilt ; unless indeed the poor girl's choice of me at her Swayamvara, when gods attended as her suitors, be reckoned as one. Since her wretchedness is unmerited, she can feel superior to it, and bear it with cheerfulness. For the same reason I would rather die than bear the sight of it. I confess it is intolerable to remain with her when I must, by doing so, inflict every moment some new pain or humiliation on her."

Newcomer:—"So it is really with the selfish motive of sparing your own feelings that you desert your wife? You are running away from some fancied unpleasantness to your emotions, and leaving your wife asleep in the heart of a deep jungle to run real risks when she wakes up alone."

Nala:—"She will run no risks. It is I that shall have to face fearful perils when no longer protected by her benign presence. I shall be abandoned to my ill-luck and left to swim in a sea of troubles and dangers which must well nigh drown me. But I shall be able to support every thing with a better heart if she should not be dragged through the same mire. The innocent should not suffer with the guilty."

Newcomer:—"You don't really think of her feelings in the matter. Has she not as much right to choose her happiness as you? Suppose she elects to remain with you as being happiest so in any circumstances? At any rate, she has told you so time and again. Why should you doubt her sincerity?"

Nala:—"If I did not, I should go out of my mind. If I have to reconcile her way of life and happiness with what could make my own life barely tolerable, I should go mad. To save my wits, I must act selfishly."

Newcomer:—"Then at last you own up the real nature of your motive? You are being deliberately selfish and wicked."

Nala ;—(with a sigh) "I suppose I am. Yet I cannot very well help myself. The hell within me goads me to act. Action in my case can be but evil, but yet I must act ; it is the only way to precipitate my evil destiny, to wear it out and live it down. I know the alternative you would suggest ; that I should live in passive torture with the agony of this conflict within and without, meekly, dragging along, in a double sense, an innocent woman bound to me by an insane and perverse affection for my worthlessness. No ! My mind is made up. Stand out of my way !"

Newcomer :—"Oh thou who once wert Nala ! Stay and reflect ! Do not take a step that is irrevocable and fraught with eternal shame to your honour and manhood !"

Nala :—"Out of my way or you shall rue it ! I won't reflect ! I shall act. I shall cut off half of her wrap without waking her and run away and lose myselt in the jungle where I shall be all alone, almost exulting in my misery at the thought of her liberation."

Newcomer :—"But imagine her feelings when she wakes up ! And the sacrilege of cutting off part of a woman's clothing at night and in sleep ! You might as well plunge the knife in her bosom from pure charity ! Avoid the deed at least to avert the dreadful omen!"

Nala :—(With another dry chuckle) "Oh, lying spirit that would set up to be my better self ! When a man is hunted so remorselessly by a cruel destiny and brought to bay he cares not for mere omens of ill-luck ! All weightier arguments having failed, you do well to try the effect of a scruple, potent enough in days of prosperity, to shake my stern resolve born of despair ! I doubt if your wisdom and virtue be as infallible as you pretend after all !"

With that he moved forward, scowling menacingly. The Newcomer disappeared as suddenly as he came...

He approached the sleeping queen, and reverently stooping down, cut off a half of her garment and wrapped it round his loins. He rose to his full height and stood for a moment with his eyes lifted up towards the sky, his hands folded on his breast, and the palms of his hands pressed close to each other shaping like a lotus bud, in the attitude of supplication. He tried to pray, but could not.

He wiped the beads of perspiration from his forehead as he stepped out of the ruined and deserted hut and made for the pathless depths of jungle, muttering : "I am glad I have won. I should have killed myself if *he* had prevailed !"

My first Air-ride.

By K. S Raman, (Junior Intermediate.)

I had determined to have a joy-ride in a plane belonging to the Flying Club.

The breeze was light, the light was grey, and grey was the plane in which I was to fly. The pilot who was to accompany me was a very skilful and experienced man.

The plane was a Fox-Moth two-seater. At the request of my pilot I donned a suit with a helmet fitted with large goggles, in which I looked like a shy big snail in its shell.

He asked me to step into the cock-pit, which I did with the assistance of two mechanics; and directly I was seated, they bound me with leather straps to the sides of the seat as if I was a convict to be transported. The pilot followed me into the other rabbit hole—I mean cock-pit—but was not strapped like me. So I was only just in envying his freedom.

The pilot then switched on the ignition and opened the juice, whereon one of the mechanics went to the front and gave the propeller a couple of swings. The faithful Foxy afte giving a few pistol like reports started, and when the pilot released the trace, the plane shot forward more eagerly than Alexander's Bucephalus himself. It taxied along the ground for a short distance, picking up speed, and when the pilot tilted the joy-stick a little, took off so smoothly that I was not aware of it till we passed a tree which seemed to be rushing along underneath like the Devil. By tilting the joy-stick a little more we steadily climbed to a fairly high altitude where the pilot levelled and swung out the plane so that its nose pointed towards the east.

There was a steady and strong nor'-wester blowing which was rather unhealthy for our bus. But all went well for a time and the panoramic view of the world below was indeed indescribable. But the joy did not last long; trouble came in the form of engine failure. It gave a few spurts and stopped dead, not in the least disturbed by the fact that two helpless human beings were aboard her and consequently at her mercy. A pilot like mine could have safely glided to the ground in calm weather. But now the accursed wind was blowing harder than ever. Before he could do anything the 'plane dipped, and the pilot, seeing that there was no hope, cut the straps and released the catch of the parachute that was attached to my back. Suddenly the plane turned turtle and got into the much-dreaded spin. I was shot from it like a stone from a catapult. I gasped for air for some moments, travelling at a terrible velocity vertically downwards till my chute opened. This gave me such a jolt that it all but knocked the breath out of me. Then I continued my journey down at a moderately low speed. I closed my eyes, every minute expecting to be crushed like an egg-shell on a rock. But suddenly I hit something soft, and the next moment the whole chute and all its strings were on me as though trying to smother me. I saw my pilot lying at a distance uninjured to all outward appearance and as though in a sleep.

Suddenly I woke and found that I had fallen from my cot dragging the pillow, the quilt, the rug, and curtain all upon me. I called my servant who was sleeping just outside my door; with much reluctance he came to my rescue. It was then that I discovered, that it had all been a dream and that the drone of the plane was nothing but my servant who had been snoring like a pig.

ഒരു വീരതരുണി.

ഭാരതചക്രവത്തി അക്ബറാണ്. ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിൽ മീവാർ ഒഴികെ മററുള്ള രാജ്യങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയിരുന്നു. മഹാറാണാ പ്രതാപസിംഹൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും സ്വാഭിമാനത്തിന്നും വേണ്ടി നിരന്തരം സമരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രജപുത്രാന്തരീക്ഷത്തിലേ ധൂമകേതുവായ മാനസിംഹൻ മീവാർ പതനത്തിന്നുവേണ്ടികഠിനമായി ശ്രമിക്കുന്നു.

ചരിത്രകാരന്മാക്ക് ഏതാണ്ട അശോകനോടു തുല്യനായി തോന്നിയിരുന്ന അക്ബർ രജപുത്രകന്യകളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു കാമകോമരമായി കാണപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഇതാണ് കാലം. സംഭവം നടന്നതു ആഗ്രാ നഗരിയിൽ വെച്ചും നായിക രജപുത്ര വധൂശിരോലങ്കാരമായ മീരയും ആണ്.

അക്ബറുടെ ഭരണകാലത്തു ആഗ്രയിൽ പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള ഒരു ചന്തയുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രമേയുള്ളു. ഇതിലെ വില്പനക്കാരും കോളുകാരും എല്ലാം സ്ത്രീകളാണ്. പുരുഷന്മാക്ക് പ്രവേശനമില്ല. ഈ സ്ത്രീകൾ സാധാരണക്കാരായിരുന്നില്ല. അവർ അക്ബറുടെ സാമന്തന്മാരുടെ പുത്രികളും കളത്രങ്ങളും ആയിരുന്നു. ചക്രവത്തിയുമായി സന്ധിയിലേപ്പെടുന്ന ഏതു രാജാവും തൻെറ കുടുംബത്തിലുള്ള സ്ത്രീകളെ ഈ ചന്തക്കയക്കണമെന്നു ഉടമ്പടിയിൽ ഒരു നിബന്ധനയുണ്ടാകും. അതു പ്രകാരം നടക്കാനവർ ബാദ്ധ്യസ്ഥരുമാണല്ലോ. ഇതാണ് "നവരോജ്."

അതാ, ചന്തയിലേക്കു കടക്കുവാനുള്ള മാഗ്ഗത്തിന്നടുത്ത് രണ്ടു തരുണീരത്നങ്ങൾ ആരുടേയോ വരവിനെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ഒന്നൊരു പ്രൗഢയും മറേറതു ഒരു യുവതിയുമാണ്. ഇരുൾനിറത്തിലെങ്കിലും മനോഹാരിണിയായ ആ പ്രൗഢ എല്ലാ കുറിയും ഈ ചന്തയിൽ ഹാജരാകാറുണ്ട്. വസ്ത്രധാരണരീതികണ്ടാൽത്തന്നെ അവൾ ഒരു വലിയ ധനികയാണെന്നു ആക്കും മനസ്സിലാക്കാം. അവൾ ഒരു സൗന്ദര്യാരാധകയാണ്. സുന്ദരിമാരായ യുവതീരത്നങ്ങളെ കണ്ടാൽ ഇവൾക്കു വളരെ സന്തോഷമാണ്. അവക്ക് വളരെ വിലയേറിയ രത്നങ്ങൾ വാങ്ങി സമ്മാനിക്കും; തൻെറ മണിഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി സല്ക്കരിക്കും. അവളും ചക്രവത്തിയും തമ്മിൽ എന്തോ ബന്ധമുണ്ടെന്നു ഒരു ജനസംസാരമുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ താമസിച്ചിരുന്നതു തന്നെ കൊട്ടാരത്തിന്നടുത്തുള്ള ഒരു മാളികയിലായിരുന്നു. ഇവരുടെ പേർ മന്തസ് ബീഗം എന്നാണ്. അന്നു അവളുടെ

അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന യുവതിയുടെ പേർ അംബരകുമാരി എന്നാണ്. നമുക്കിപ്പോൾ അത്രമാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതി.

കുറച്ചുനേരം കാത്തുനിന്നതിന്നു ശേഷം മംതസ് ചോദിച്ചു: "അവൾ വരില്ലേ?

"വരാതിരിക്കില്ല. എന്നാൽ ഇതു ആദ്യത്തെ പ്രാവശ്യമാകയാൽ നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല." എന്നു അംബര മറുപടി പറഞ്ഞു.

"അതു ഞാൻ ശരിയാക്കാം."

നമുക്കു രണ്ടു ദിവസം പിന്നോട്ടു പോകാം. പൃത്ഥ്വീരാജനും മീരയും തമ്മിൽ എന്തോ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് അതെന്താണെന്നറിവാൻ ശ്രമിക്കാം. എന്നാൽ വരട്ടെ—ഇവരെപ്പററി ഒരു വിവരണം അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

ബിക്കാനീർ രാജാവായ പൃത്ഥ്വിരാജൻ ആക്ബറിന്റെ ഏററവും പ്രിയപ്പെട്ട ആസ്ഥാനകവിയാണ്. സുന്ദരനായ ആ തരുണൻ ശീശോദീയ വംശകളങ്കമായ ശക്തസിംഹന്റെ പുത്രി മീരയുടെ ഹൃദയം ആകർഷിച്ചു. ശക്തൻ അക്കാലത്തു ജ്യേഷ്ഠനോടുയോജിച്ചാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നതെങ്കിലും പൃത്ഥ്വിരാജന്നു തന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു.

സൗന്ദര്യസൗശീല്യാദികളിൽ മീരക്കു തുല്യയായി പ്രാചീനഭാരതത്തിലേ സീതാദേവി മാത്രമേയുള്ളുവെന്ന് പൃത്ഥിരാജൻ തന്റെ നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ കവിതയിൽ ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ വന്ദ്യകവിക്കു കുറച്ചു തെററിപ്പോയി. സ്വഭാവത്തിൽ അവൾ ഒരു ദ്രൗപതിയായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിപോലും അവളുടെ പാണിഗ്രഹണത്തിന്നാഗ്രഹിച്ചു. മീര സമ്മതിച്ചില്ല. ശക്തനും അവളോടു യോജിച്ചു. സ്വാഭിമാനം വിററതിന്നെങ്കിലും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നെതിരായി ജ്യേഷ്ഠനോടു യുദ്ധം ചെയ്തുവെങ്കിലും, മുകിലർക്കു ശീശോദീയ വംശത്തിലെ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുപ്പാൻ ആയാൾ തെയ്യാറായിരുന്നില്ല. ആക്ബർ നിരാശനായടങ്ങി.

എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഈ ധിക്കാരത്തിന്നു പ്രതികാരം ചെയ്യാതെ അടങ്ങിയിരിക്കയില്ല. ആയാൾ സ്വതവേ തന്നെ ഒരു മുൻകോപിയാണ്. അസാധാരണമായ ആത്മസംയമനശക്തിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതിനെ അടക്കിവെച്ചിരുന്നുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. നിരാശകൂടി ചേർന്നപ്പോൾ ചക്രവർത്തിയുടെ കോപം അടക്കിയാലടങ്ങാത്തവിധം വർദ്ധിച്ചു. മീവാർ മുകിലസൈന്യങ്ങളാൽ വീണ്ടും നിറക്കപ്പെട്ടു. അതിന്നും പുറമെ അദ്ദേഹം വേറൊരു വിധത്തിലും പ്രതിക്രിയ നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചു.

കഥ തുടരാം. നവരോജയുടെ രണ്ടു ദിവസം മുമ്പാണ്. പൃത്ഥി ചോദിച്ചു. "പ്രിയേ, നവരോജക്കു പോകുന്നില്ലേ?"

"ഇല്ല" മീര മൃദുസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"എന്തുകൊണ്ടു"

"ശക്തന്റെ മകൾ അതിന്നു തെയ്യാറില്ല."

"ചക്രവർത്തി കോപിക്കും."

"സാരമില്ല. നമുക്കു പ്രതാപനോടു ചേരാം."

"അദ്ദേഹത്തിന്നിനി നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ കഴികയില്ല". പൃത്ഥി വ്യസനത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു.

"കാരണം?" പത്നി സാശ്ചര്യം ചോദിച്ചു.

"അദ്ദേഹം കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നു."

മീര 'കുലവെട്ടീടിനകുററിവാഴപോലെ' നിന്നുപോയി. പ്രതാപൻ—ഭാരതമാതാവ് കരത്തിലേന്തിയിരിക്കുന്ന കെടാവിളക്ക് പൊലിഞ്ഞുപോയെന്നോ?—ഒരു പിടി സൈന്യത്തോടുംകൂടി വിപുലശക്തിമാനായ ഭാരതചക്രവൎത്തിയോട് കീഴടങ്ങാതെ പോരാടിയ ആ വീരയോദ്ധാവ്—മീവാർ സംരക്ഷണത്തിന്നു വേണ്ടി സൎവ്വവും ഉപേക്ഷിച്ച ആ മഹാത്യാഗി, പുത്രിവിശപ്പു നിമിത്തം കരയുന്നതു കണ്ടു കണ്ണീർ വാൎത്തതല്ലാതെ (പ്രതാപൻ അന്നുമാത്രമെ കരഞ്ഞിട്ടുള്ളു) കീഴടങ്ങുകയില്ലെന്നുറച്ച ആ സത്യവ്രതൻ—ഇപ്പോൾ അക്ബറിന്റെ അടിമത്വം സ്വീകരിച്ചുവെന്നോ? "ഹാ! രാജസ്ഥാനത്തിലെ അഭിമാനസൂൎയ്യൻ അസ്തമിച്ചുപോയി." എന്നു മീര തന്നത്താനറിയാതെ ഉച്ചരിച്ചു.

ഭൎത്താവ് സമാശ്വസനത്തിന്നൊരുമ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നതു തന്നെയാണു നല്ലതു്. ഈ യുദ്ധംകൊണ്ടു മീവാർ എങ്ങനെയായിരിക്കുന്നു? രാജസ്ഥാനത്തിലെ നടുനായകക്കല്ലായി വിളങ്ങിയിരുന്ന ആ രാജ്യം ഇന്നു ഒരു മരുഭൂമിയായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഈ തരിശിന്ന വേണ്ടിയോ രാജ്യത്തിലെ ജീവരക്തം ഒഴുക്കുന്നതു്?"

"മീവാർ മരുഭൂമിയായതു് പ്രതാപന്റെ കുററമോ? അതിന്നു കാരണം അക്ബർ തന്നെയാണു്."

"പ്രതാപൻ കീഴടങ്ങിയാൽ യുദ്ധം അവസാനിക്കില്ലേ?"

"ആരാണ് യുദ്ധം തുടങ്ങിയതു്? അക്ബറോ, പ്രതാപനോ? രജപുത്രൻ ദില്ലി നിരോധനം തുടങ്ങുകയാണോ ഉണ്ടായതു്? അക്ബറല്ലേ ആദ്യം മീവാറാക്രമിച്ചതു്? ഈ യുദ്ധത്തിന്നു കാരണം ചക്രവൎത്തിയുടെ സാമ്രാജ്യതൃഷ്ണയാണ്. സ്വരാജ്യസ്നേഹവും സ്വാഭിമാനപ്രതിപത്തിയും മാത്രമാണു് പ്രതാപന്റെ കുററം. അങ്ങക്ക് അക്ബറിന്റെ മീവാർ കൈയ്യേററം സാധൂകരിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

"ഇല്ല."

"പിന്നെ എന്താണു് അങ്ങ് ചക്രവൎത്തിയുടെ ഭാഗം വാദിക്കുന്നതു്?

"ചക്രവൎത്തിയുടെ ആശ്രിതനാകകൊണ്ടു്."

"അങ്ങക്ക് വ്യസനമില്ലേ?"

"ഉണ്ടു്"

"എന്നാൽ നമുക്ക് വേഗം മീവാറിലേക്കു പോവുക."

"പ്രിയേ, നേരം വൈകിപ്പോയി. പ്രതാപൻ കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നു."

മീര ദീൎഘമായി ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു. ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പൃത്ഥി വിഷയം മാററാൻ ഇതുതന്നെ അവസരമെന്നു തീൎച്ചയാക്കി." "ഏതായാലും നീ നവരോജക്കു പോകണം."

"അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ; എന്നാൽ ഇതുതന്നെയാണു അവസാനത്തേതു്."

അവളുടെ ഈ വാക്കോൎത്തു പൃത്ഥി പിന്നീടു പലപ്പോഴും കണ്ണീർ വാൎത്തിട്ടുണ്ടു്.

നമുക്കു് മംതസ്സിൻെറ സമീപത്തു ചെല്ലാം. അവരം ആരേയോ കാത്തുനില്ക്കുന്നു.

നേരം ഏകദേശം അഞ്ചുമണിയായിരിക്കുന്നു. ബീഗത്തിൻെറ കണ്ണുകരം സന്തോഷംകൊണ്ടു വികസിച്ചു; പല്ലവാധരങ്ങരം മന്ദഹാസത്താൽ അല്പമൊന്നു വിടൎന്നു. ഒരു സുന്ദരീരത്നം അവളുടെ അടുത്തെത്തി. ബീഗം കണ്ണിമക്കാതെ തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതവളറിയുന്നില്ല. ചിന്താസമുദ്രത്തിലെ കല്ലോലമാലകളിൽ അകപ്പെട്ടുഴലുകയാണവരം.

അംബരയുടെ "മീരേ" എന്ന വിളികേട്ടു. അവരം തല ഉയൎത്തി. അതെ, അവരം പൃത്ഥിരാജൻെറ സഹധൎമ്മിണിയായ മീരതന്നെയായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖം കണ്ടാൽ അവരം കരഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എങ്കിലും അതു് "ആ മട്ടിലും നയനമോഹനമായിരുന്നു."

അംബര അവളുടെ അടുത്തു ചെന്നു കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. "മീരേ, നീ മംതസ് ബീഗത്തിനെ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?"

"ഉവ്വ്"

"കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?"

"ഇല്ല".

ബീഗത്തിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്, "ഈ നില്ക്കുന്ന സ്ത്രീയാണു്" എന്നു അംബര പറഞ്ഞു.

ബീഗം പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "ഞാൻ നിങ്ങളേപ്പററി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്തിനു ഞാൻ എന്നു പറയുന്നു? പൃത്ഥിരാജൻെറ പത്നിയെപ്പററി കേരംക്കാത്തവർ ഇന്നു ഹിന്ദുസ്ഥാനത്തിലുണ്ടോ?"

മീരയുടെ കവിരംത്തടം ചുകന്നു. അതു കണ്ടു ബീഗത്തിൻെറ നേത്രങ്ങരം പ്രകാശിച്ചു. എന്നാൽ അതാരും അറിഞ്ഞില്ല. അവർതമ്മിൽ വേഗം 'ലോഗ്യ'മായി.

മീര അന്നാദ്യമായിട്ടാണു് നവരോജക്കു വന്നിട്ടുള്ളതു്. തന്നിമിത്തം അവരംക്കു കാണുന്നതെല്ലാം ആശ്ചൎയ്യജനകമായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു രജപുത്രസ്ത്രീക്കു രണ്ടു സാധനങ്ങരം മാത്രമേ അറികയുള്ളു—ഭൎത്താവിനെ സ്നേഹിക്കാനും സന്തോഷത്തോടെ ചിതാരോഹണം ചെയ്യാനും; മംതസ് അന്നു മീരയെ വളരെ സഹായിച്ചു.

ഒരിക്കൽ അവർ ചോദിച്ചു: "ഭവതി ഇന്നൊന്നും കൊണ്ടുവന്നില്ലേ?"

"ഉവ്വ്"

അവരം ഒരു ചിത്രമെടുത്തു കാണിച്ചു. അതു് അന്നു മീവാറിലെ ഏതൊരു ഗൃഹഭിത്തിയിന്മേലും കാണപ്പെട്ടിരുന്ന—ചൈതകാരൂഢനായി ഇരിക്കുന്ന പ്രതാപൻ—ഒന്നായിരുന്നു. മീര അതു ബീഗത്തിന്നു സമ്മാനിച്ചു. മംതസ് പകരമായി ഒരു വിലപിടിച്ച ഹാരം ആ രജപുത്രരമണിക്കു കൊടുത്തു.

സൂൎയ്യൻ അസ്തമിച്ചു. പശ്ചിമാകാശം ശോണവൎണ്ണമായിത്തീൎന്നു. ചന്ദ്രൻ ആഗ്രാനഗരിയെ പാൽപുഞ്ചിരിയിലാറാടി

ച്ചു. നദിയിൽനിന്നു വീശിയിരുന്ന മന്ദ മാരുതനേററു മീരയുടെ അളകങ്ങൾ പറ ന്നുകളിച്ചു. ആ മനോഹരവദനത്തെ വീക്ഷിച്ചു ബീഗം വീണ്ടും വീണ്ടും മന്ദ ഹസിച്ചു. അവർ ചന്തസ്ഥലം വിട്ടതു് മീര അറിഞ്ഞില്ല. കുറച്ചു ദൂരം പോയ പ്പോൾ ഒരു വലിയ രമ്യഹർമ്മ്യവും അതി ൻെറ പടിക്കലായി ആനപ്പുറത്തു കേറി യിരിക്കുന്ന രണ്ടു വീരന്മാരുടെ ശിലാപ്ര തിമയും കാണപ്പെട്ടു.

"ആരുടേതാണ് ആ പ്രതിമകൾ?" മീരചോദിച്ചു.

"ജയമല്ലനും പത്മനും."

"ഹാ! രാജസ്ഥാനത്തിലെ കെടാവിള ക്കുകൾ."

രാജസ്ഥാനത്തിൽ 'കെടാവിളക്കുകൾ' ഈ രണ്ടുപേർ മാത്രമല്ല. അനവധിയു ണ്ടു്.

ബീഗം പുഞ്ചിരിതൂകി. മീര ആ പ്ര തിമകളുടെ മുമ്പിൽചെന്നു് സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു. നഗരവാസികൾ ഈ അ സാധാരണമായ കാഴ്ചകണ്ടു് "സ്തംഭാഭരാ യവിടെ നിന്നനിലക്കുനിന്നാർ.'

ആ മന്ദിരം ചക്രവത്തിയുടെ കൊട്ടാര മായിരുന്നു.

അവർ രണ്ടുപേരും കൂടി അടുത്ത ഗൃഹ ത്തിൽ ചെന്നുകയറി. മീരക്കു് അകത്തു കടക്കാൻ മടിയുണ്ടായെങ്കിലും മര്യാദയോ ത്തു അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഒരു മു ഹമ്മദീയ ഗൃഹത്തിൽ കടക്കുന്നതു് ഇ തൊന്നാമത്തെ തവണയാണു്. ഈ അ സമയത്തു് നിങ്ങൾ തനിയെ പോകുന്ന തു ഉചിതമല്ല. ഞാൻ ആരെയെങ്കിലും കൂടെ അയച്ചുതരാം. ഇവിടെ ഇരുന്നു അ ല്പം വിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യാമല്ലൊ" എ ന്നു് ബീഗം പറഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ മ ടിയും നീങ്ങി. കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിന്നു ശേഷം ആളെ വിളി ക്കാനാണെന്നും പറഞ്ഞു് ബീഗം പുറ ത്തേക്കുപോയി.

ഏകദേശം അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞ തിന്നു ശേഷമാണു് മുറിയുടെ വാതിൽ അ ടച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു് മീര അറിഞ്ഞതു്. പെട്ടെന്നു് അവളുടെ മനസ്സിൽ ആപൽ ശങ്കയുണ്ടായി. അവൾ അതു തുറക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു; അതു് പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടിയിരു ന്നു.

മീര ഭയത്തോടുകൂടി ഒരാസനത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഒരു ഭയങ്കരമായ നിശ്ശബ്ദ ത അവിടെയെങ്ങും ബാധിച്ചു. പെട്ടെന്നു് അതു് പ്രേമമസൃണമായ ഒരു ശബ്ദത്താ ൽ ഭേദിക്കപ്പെട്ടു.

"മീരേ,"

അവൾ ഞെട്ടി എണീററു്, പിന്തിരി ഞ്ഞുനോക്കി. ഒത്ത ഉയരത്തിൽ, ഇരു നിറത്തോടുകൂടി ബലിഷ്ഠനായ ഒരു പുരു ഷൻ മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി അവിടെ പ്ര ത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

"ചക്രവത്തി!" എന്നവൾ ആശ്ചര്യസ മന്വിതം ഉച്ചരിച്ചു.

അതെ, ആഗതൻ ഭാരതചക്രവത്തി മ ഹാനായ അക്ബറായിരുന്നു.

"ഭവതിയുടെ ദാസൻ"

"ആ ദുഷ്ടബീഗമെവിടെ?" മീര ഭയച കിതമായ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

ചക്രവത്തി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"ഭവതി ഇത്രവിഡ്ഢിയോ? ഞാൻതന്നെയാണ് ബീഗം."

ഹിന്ദുസ്ഥാനചക്രവത്തിയായ ആക്ബർ സ്ത്രീവേഷാലംബിയായി തരുണിമാരുടെ ചാരിത്രധ്വംസനം ചെയ്യുക! ആലോചിപ്പാൻ പോലും പ്രയാസം. എന്നാൽ വാസ്തവം അതുതന്നെയായിരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ അദ്ദേഹം എത്ര സ്ത്രീകളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടാകും?

നവറോജയാകുന്ന സൗന്ദര്യസമുദ്രത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു ക്രൂരജീവിയായിരുന്നു ആക്ബർ.

ചക്രവത്തിയുടെ വാക്കുകേട്ട് മീര തരിച്ചുനിന്നു. അവൾക്കു ഭൂലോകം കീഴ്മെൽ മറിയുന്നതായി തോന്നി. ഭത്താവോടുകൂടി ചിതയിൽ ജീവിതാവസാനം വരുത്തേണമെന്നാഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ആ സാധ്വിയിതാ ഒരു വിടന്റെ കാമാഗ്നിയിൽ ദഹിക്കാനിടയായിരിക്കുന്നു!

"അങ്ങ് എന്റെ ചാരിത്രം നശിപ്പിക്കരുതു്. പരേതനായ പിതാവ്, ഒരു സാധ്വിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന തന്റെ സേവകനെ ശിക്ഷിച്ചുവെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങ് കുലത്തിന്നു കളങ്കം വരുത്തരുതു്" മീര കണ്ണീരോടുകൂടി ചക്രവത്തിപാദങ്ങളിൽ പതിച്ച് അപേക്ഷിച്ചു.

ഇതു് ഹുമയൂൺ അല്ല; ആക്ബറാണ്. കാമപൂരണത്തിന്നു വേണ്ടി ഏതു കഠിനക്കയ്യും ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്ത നീചനാണ്. 'കന്യകയല്ല ഞാൻ........' എന്നു പറഞ്ഞു സ്ത്രീയെ പല്ലക്കിൽ കയററി അയച്ചഹുമയൂണെവിടെ? സ്ത്രീവേഷം കെട്ടി സ്ത്രീകളെ പാട്ടിലാക്കിയിരുന്ന ആക്ബറെവിടെ? അവർതമ്മിൽ എന്തൊരു അന്തരമുണ്ടു്!

"ഇതിന്നുള്ളിൽ വെച്ച് എന്തുനടന്നാലും നാം രണ്ടാളല്ലാതെ അറിയുന്നതല്ല." അദ്ദേഹം ദൈവത്തെ തീരെ മറന്നാണിപ്പറഞ്ഞതു്.

"അങ്ങെന്തിനാണെന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു്. ഞാൻ യാതൊരു കുററവും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലൊ."

"ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്യാനാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ നീ എന്താണ് പറഞ്ഞതു്? ആക്ബറുടെ അപേക്ഷ അതുവരെ ആരും നിരസിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെ ആദ്യത്തെ ഇച്ഛാഭംഗത്തിന്നു ശമനം വരുത്താതിരിക്കില്ലെന്നു ഞാൻ ശപഥം ചെയ്തു. അന്നു നീ ജയിച്ചു. ഇന്നു ഞാനും; ഈ അവസരത്തെ ഞാൻ പാഴിലാക്കില്ല."

"അങ്ങ് ഇങ്ങനെ കഠിനനാകരുതേ."

"നീ ഇത്ര സുന്ദരിയാകരുതായിരുന്നു."

ഇതും കൂടി കേട്ടപ്പോൾ തനിക്കിനി ആശക്കു വഴിയില്ലെന്നു മീരക്കു മനസ്സിലായി. അവൾ ബോധരഹിതയായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ചക്രവത്തി അവളുടെ കൈപിടിച്ചു ചുംബിച്ചു.

"നിമ്മീലിതങ്ങളായ് പോയിതോ
ധമ്മമെ
നിത്യവിനിദ്രങ്ങൾ നിൻ കൺകളും?"

വാസ്തവത്തിൽ ആ ചുംബനമാണ് അവളെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയതു്. അതിന്നു് ഒരു സഞ്ജീവനിയുടെ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. മീരക്കു പോയ്പോയ ശക്തിയും ധൈയ്യവും തിരിച്ചുവന്നു. ചക്രവത്തിയുടെ കൈ

കളിൽ നിന്ന് അവരം കുതറി രക്ഷപ്പെട്ടു. ആ സമയത്ത് അവളുടെ കൈ അരയിൽ തിരുകിയിരുന്ന കഠാരിയിന്മേൽ തടഞ്ഞു. അക്ബർ വീണ്ടും അവളെ സമീപിച്ചപ്പോരം മീര അതുരി അതിൻെറ മുന ആ വിടാഗ്രഗണ്യൻെറ മാറിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് ദൃഢസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു: "എടാ നീചാ, ഒരടി മുന്നോട്ടുവെച്ചാൽ നിൻെറ മരണമാണ്."

സ്വതവേ ധീരനാണെങ്കിലും ആ ചാരിത്രമൂർത്തിയുടെ മുമ്പിൽ ചക്രവർത്തി തലതാഴ്ത്തേണ്ടിവന്നു. മീര കൈയ്യിൽ നിന്നു തെററിപ്പോകുമെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ആയാരം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

"എത്ര സ്ത്രീകരം ഇതൊരു മാനമായി കരുതുന്നുണ്ട്?"

"എത്ര സ്ത്രീകരം ഇതുകാരണം ആത്മഹത്യ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകും?"

"ഞാൻ ഭാരതചക്രവർത്തിയാണ്."

"ഞാൻ ശിശോദീയ വംശജയാണ്."

"ഭവതി—"

"വാതിൽ തുറക്ക്".

ചക്രവർത്തി വാതിൽതുറന്നു. മീര വേഗം പുറത്തുകടന്ന്, ആരേയും നോക്കാതെ തലതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കു നടകൊണ്ടു. അക്ബർ അവരം പോയവഴിയും നോക്കി അല്പനേരം ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായിനിന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി പിന്തിരിഞ്ഞു. പക്ഷെ, ഇത് അക്ബരുടെ കാമചാരിത്വത്തിലെ ഒന്നാമത്തേയും അവസാനത്തേയും തോൽമയായിരിക്കാം.

ആ ദിവസം ശക്തസിംഹൻ ജാമാതൃഗൃഹത്തിൽ എത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മാനസിംഹനും വന്നിട്ടുണ്ട്. അവർ ഓരോ രാജ്യകാര്യങ്ങളെപ്പററി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു.

മാന—"പ്രതാപൻ കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നു."

ശക്തൻ—"വാസ്തവമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്നെന്തോ കഠിനദുഃഖം നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങരം പലതും പറഞ്ഞിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല."

മാന—"ഞാനാണയാളുടെ ശത്രു."

ശക്തൻ—"കുടുംബകലഹമാണ് കുലനാശത്തിന്നു കാരണം."

മാന—"ഞാനല്ല ശണ്ഠക്കു പുറപ്പെട്ടത്. അന്നദ്ദേഹം ചെയ്തത് ഒരിക്കലും ക്ഷന്തവ്യമല്ല."

പൃഥ്വി—"നിങ്ങരം എന്തിനെപ്പററിയാണ് പറയുന്നത്?"

മാന—"എന്ത്? നിങ്ങരംകേട്ടിട്ടില്ലെന്നോ? ഒരു ദിവസം ഞാനദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ ചെന്നു. ഊണിന്നു ക്ഷണിച്ചുവെങ്കിലും പ്രതാപൻ എൻെറ കൂടെ ഇരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചില്ല."

ശക്ത—"എന്താണതിന്ന് ജ്യേഷ്ഠൻ കാരണം പറഞ്ഞത്?"

മാന—"ഞാൻ യവനക്കു സ്ത്രീകളെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നുപോലും."

ശക്ത—"വാസ്തവമല്ലെ?"

മാന—"അതെ, എന്നാൽ അങ്ങ് പ്രതാപൻെറ അനുജനായിട്ടുകൂടി ചക്രവർത്തിയോടു യോജിച്ചില്ലേ? സാഗരസിംഹൻ ഇപ്പോഴും അങ്ങനെതന്നെയല്ലെ? ഇതിലും വലുതാണോ എൻെറ കുററം?"

ശക്തൻ—"അവമാനിക്കുന്നോ?"

ശക്തൻ എണീററു് വാളൂരി; മാനസിംഹനും അപ്രകാരംചെയ്തു. പൃഥ്വി പറഞ്ഞു, "നിങ്ങൾ തമ്മിൽ ശണ്ഠകൂടരുതു്."

"സലിം അവമാനിച്ചതിന്നു പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുവനാണു് ഞാൻ. എന്നിട്ടോ ഈ കീടം?" എന്നു ശക്തൻ ഗർജ്ജിച്ചു.

"ആ ഊക്കു ഞാൻ ഇന്നു മാററാം,"എന്നു മാനസിംഹനും അതേ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പോർവാശിയേശിയിരിക്കുന്ന അവരോടുന്യായം പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ലെന്നുകരുതി പൃഥ്വി ഒഴിഞ്ഞുനിന്നു. രണ്ടുപേരും യുദ്ധത്തിന്നു തെയ്യാറായി വാളൂയർത്തി. പെട്ടെന്നു് ഒരു യുവതി അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിലെത്തി. അവളുടെ തലമുടി അഴിഞ്ഞു നിലത്തു കിടന്നിഴഞ്ഞിരുന്നു; വദനാരവിന്ദം കണ്ണീരിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു. അവളുടെ കൈയ്യിൽ ഒരു കഠാരിയുമുണ്ടു്. ആരാണീ യുവതി? മീര.

അവൾ ഗദ്ഗദമായി പറഞ്ഞു.

"ആര്യപുത്ര, അച്ഛാ, മാനസിംഹാ, നിങ്ങളെല്ലാം ആണുങ്ങളാണോ? രജപുത്രരാണോ? ആണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടു് നിങ്ങളുടെ പുത്രിമാരുടേയും പതിമാരുടേയും മാനത്തെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നില്ല? എന്തുകൊണ്ടു് അതിന്നു കാരണഭൂതന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല? ഭാരതീയശൌര്യവും രജപുത്രവീര്യവും അസ്തമിച്ചുപോയോ?"

മീരയുടെ ഈ വരവും വാക്കും ആ മൂന്നുപേരിലും അത്യത്ഭുതമുളവാക്കി. പ്രതിദ്വന്ദികളുടെ കൈകളിൽനിന്നു വാളുകൾ നിലത്തുവീണതു അവർ അറിഞ്ഞില്ല. ശക്തൻ അവളെ വാത്സല്യപൂർവ്വം തഴുകികൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"നീയെന്തിനാണിങ്ങനെ വ്യസനിക്കുന്നതു്?"

അവൾ ശക്തന്റെ സമീപത്തിൽനിന്നു വിട്ടുനിന്നു പറഞ്ഞു:—"അച്ഛാ എന്നെത്തൊടേണ്ട. ഞാൻ പതിതയാണു്. ആ ദുഷ്ടൻ ആ മനുഷ്യപ്പിശാചു് എന്നെ അവമാനിച്ചു."

ശക്തന്റെയും പൃഥ്വിയുടെയും കണ്ണുകൾ ജ്വലിച്ചു. അച്ഛൻ നിലത്തു വീണിരുന്ന വാൾ കൈയ്യിലെടുത്തു; ഭർത്താവു് തന്റേതു ഉറയിൽനിന്നൂരി.

"ആരാണു് നിന്നെ അവമാനിച്ചതു്? ശക്തൻ ഉഗ്രസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"അക്ബർ"

കേട്ട പാതി കേൾക്കാത്തപാതി; അവരുടെ ഊക്കടങ്ങി. ശക്തൻ വ്യസനത്തോടും കോപത്തോടുംകൂടി പറഞ്ഞു.

"ഹാ! അക്ബരേ! നിങ്ങൾ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ കണ്ഠകോടാലിയാണോ? എന്തിനാണു് ഞങ്ങളെ ഇങ്ങനെ വലപ്പിക്കുന്നതു്? ഞങ്ങൾ ബലഹീനരാണെന്നു വെച്ചോ? എന്നാൽ അതു തെററിദ്ധാരണയാണു്. ഈ കഠിനക്രിയക്കു പകരംവീട്ടിയല്ലാതെ ശക്തൻ അടങ്ങില്ല. മീവാറിൽ ഇന്നുള്ള മുഹമ്മദീയരിൽ ഒരുത്തനെങ്കിലും ആഗ്ര കാണുകയില്ല."

മീര പറഞ്ഞു:

"ഈ അവമാനം സഹിച്ചു് ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ മരിക്കയാണു് എനിക്കും രാജ്യത്തിന്നും നല്ലതു്. അവൻ

നിമിത്തം ഒരു സാധ്വസ്ത്രീ മരിച്ചെന്നുകേട്ടാലെങ്കിലും അവന്നു് മനസ്സാക്ഷിയെന്നൊന്നുണ്ടാകട്ടെ. ഞാൻ ഇതാ മരിക്കുന്നു. ചാരിത്രത്തിന്നുവേണ്ടി.''

ആ സാദ്ധ്വി സാവധാനത്തിൽ കഠാരി ഉയൎത്തി. അവിടെ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിളക്കിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ അതു മിന്നിത്തിളങ്ങി. ആരും അവളെ തടുത്തില്ല.

''വരട്ടെ, വരട്ടെ,'' എന്നാരോ വിളിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ടു് മാനസിംഹൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരാൾ കിതച്ചു വിയൎത്തു അവിടെ ഓടിയെത്തി. മാനസിംഹൻ ബഹുമാനപൂൎവ്വം തൊഴുതു. എന്നാൽ ആയാൾ അതു കാണുന്നില്ല. ആഗതൻ നേരെ മീരയുടെ അടുക്കലേക്കാണു് ചെന്നതു്. ഒരു നിമിഷം തെററി.

അവളുടെ കൈ പെട്ടെന്നു താണു. ചക്രവൎത്തിയുടെ മാറിന്നുനേരെ കാണിച്ച കഠാരി തന്റെ ഹൃദയരക്തംതന്നെ പാന ചെയ്തു തൃപ്തിപ്പെട്ടു. ''ചാരിത്രത്തിന്നുവേണ്ടി'' എന്നൊരിക്കൽക്കൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മീര ബോധരഹിതയായി മറിഞ്ഞുവീണു. ആഗതൻ കുറച്ചുനേരം ചേതനാരഹിതമായ ദേഹംനോക്കി നിന്നതിന്നുശേഷം അവളുടെ കാൽക്കൽ നമിച്ചു.

''ദേവി! മീരെ! നമസ്കാരം. എന്റെ കുററം പൊറുക്കേണമേ!''

ആയാൾ നമ്രശിരസ്കനായി ഉടനെതന്നെ തിരിഞ്ഞു നടകൊണ്ടു.

അതു് അക്ബരായിരുന്നു.

മീര മരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു് അവൾ കണ്ണുമിഴിച്ചു പറഞ്ഞു: ''എന്റെ അന്ത്യസന്ദേശം നിങ്ങൾനിറവേററണം. പ്രതാപനോടു യുദ്ധം തുടരുവാൻ പറയണം. മീര പറഞ്ഞു എന്നു കൂടി ഓൎമ്മപ്പെടുത്തണം. ഞാൻ മരിക്കയായി. രാമാ, രാമാ.''

കെടാറായിരിക്കുന്ന വെളിച്ചംപോലെ അവളുടെ മുഖം പ്രകാശിച്ചു; കണ്ണുകൾ ദീപ്തിമത്തുക്കളായി. എന്നാൽ അതടങ്ങി; നേത്രം അടഞ്ഞു. മീരയുടെ മഹത്തായ ആത്മാവു് ഇഹലോകത്തെ വിട്ടു.

സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ പത്മിനിയായിരിക്കുംഈ വീരതരുണിയെ എതിരേററിട്ടുണ്ടാവുക!

ശക്തൻ ജ്യേഷ്ഠനോടു മീരയുടെ അന്ത്യസന്ദേശം അറിയിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം, യുദ്ധം തുടരുവാനാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള പൃത്ഥ്വിരാജന്റെ എഴുത്തും കിട്ടി.

..........................നവരോജപണ്യ
ഗേഹത്തിലാർ വിററിടുമാത്മധൎമ്മം.

മീരയുടെ അന്ത്യസന്ദേശം നിൎവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു.

മീവാർ യുദ്ധത്തിന്റെ പരിണാമം ചരിത്രം വായിച്ചവൎക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ.

പി. കുട്ടിശങ്കരപ്പണിക്കർ,
സീനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.

Vitamins.

By V. P. Krishnan, (Junior Intermediate.)

A peculiar kind of disease, scurvy, affecting sailors who are forced to take only preserved foods, and which was to be cured by administering fresh lemon juice, was known in the time of Captain Cook. A similar problem arose in the Japanese Navy in the latter half of the nineteenth century. The sailors who were kept on a diet of polished rice, developed a disease known as *beri-beri*. The disease was found to be cured if a daily ration of barley was substituted for a portion of polished rice. The first study of *beri-beri* was made by Eijkuman and extended over six years (1890—96); he found that fowls kept on polished rice developed a deficiency disease (Neutritis) which was found to be cured if an extract of the outer husk of rice was added to the diet. He clearly showed that the disease was not due to any insufficiency of the known food components or to the presence of pathogermic organisms. He came to the conclusion that nutritional polymentritis (Beri-beri) was due to the absence from dietary of some substance present in rice, which was indispensable to health. Lumin in 1881 showed that for experimental rearing of animals, milk has to be added to synthetic diet. He argued that milk contained certain substances other than the known five food-components which are indispensable for living organisms.

This matter was investigated in great detail by Growland-Hopkins, who kept one group of eight rats on a purely synthetic diet containing water, starch, and purified casein, and another group of eight on the same diet with 3 c. c. of milk added. He studied the development of the rats by taking the average weight in each group. He found that rats getting milk showed a higher rate of growth, altogether out of proportion to the small amount of solid matter in the 3 c. c. of milk which they received, and the others did not. On the eighteenth day the supply of milk was transferred to the first set. It was then noticed that the normal rats in set II ceased to grow, while the underdeveloped ones in group I began to grow rapidly.

These investigations point to the presence of certain growth-promoting substances in natural food stuffs. These have been termed accessory factors, food hormones, and vitamins. The latter name was used to indicate their relation to nitrogen bases which later research has failed to corroborate. Now they are simply known as vitamins and are distingushed by their solubilities, A and D being fat soluble, B and C water soluble. It is quite possible that the number of vitamins may increase with further research.

Vitamin A. Soluble in fat, recognized for the effect of growth-producing essentials in young animals.

Vitamin B. Soluble in water, essential for growth at all ages.

Vitamin C. Water soluble.

Vitamin D. Fat soluble, essential for young animals.

Vitamin E. Soluble in fat.

The more lightly organized the animal, the more it depends on these synthesised bodies for normal life-process. It is worth mentioning here, that the ultimate source of these vitamins is the plant world.

In Defence of Insurance Agents.

By R. A. Ananta Raman, (VI Form.)

"BA-A-H," cried Krishna, and shut himself up in the bath-room. "The Devil!" shouted Balan, and hid himself under the stair-case. Up jumped Chandran into his bed, and feigned sleep. What did it all mean? I looked out of the window, but could see nothing strange. Only a well-dressed gentleman was approaching the house. "Beware! The Insurance Agent! Tell him we are all gone out," yelled Chandran. But I was made of sterner stuff. I courageously received the gentleman, conversed with him for two hours, and finally insured my life for two thousand.

I can understand anything from calculus to ladies' jokes, but not the reason why insurance agents are detested and feared instead of being loved. I believe the popular prejudice is, to a large extent, due to the mischief played by humorous writers from Thomas Gay down to writers in School Magazines. Was there ever born a humorist who did not poke fun at the poor insurance agent? Well, I suggest a way out for the insurance agents. Let them gag the mouths of these mischief-makers with a free insurance policy.

The real complaint against insurance agents is not that they only insure your lives, but you have to pay the premiums. You may as well complain that you have to eat your food yourself, or wash your teeth, and that the insurance agents do not do it for you. Have they not made even your death a pleasant and profitable business?

But you say that insurance agents are the greatest bores. I say that they are not. At best, it is a matter of opinion. The other day I saw a chap going away from the Rt. Hon. Sastri's lecture, muttering, "What a bore! Let us go and play a game of cards" Few would have agreed with him. It is all a matter of taste.

The insurance man's speech is not an intellectual treat. It has no artistic quality. It is a plain statement of facts, and facts can sometimes be very irritating. It is not pleasant to be told that you are improvident, and that you are neglecting the future of your family. The reckless man finds it difficult to believe that something can be saved from the meanest income, (indeed the meaner the income the greater the necessity for saving), and that in a great many cases the sense of responsibility should be sustained by some form of compulsion. We hate fatherly persons; the agent's paternal ways make our blood boil. But it is a foolish sort of boiling, after all; that same blood remains sluggish at the vision of the future dangers and uncertainties to which our folly condemns those near and dear to us.

I think the state itself should take a hand in this, and compel every one to insure himself according to his means with some reputable firm. The destitute should be insured for reasonable amounts at the expense of the general tax-payer. But every one so insured should show a sign in front of his house, and it should be made an indictable offence for an agent to call there on canvassing business, the punishment being solitary confinement for fifteen years, with a fine of five thousand Rupees.

We should be insured against over-insurance.

My First Tiger.

By K. E Ramachandran, (V Form.)

I had always wanted to shoot a tiger. I had read some books on big-game shooting. My cousin to whom shikhar is a passion had often narrated to me some of his own adventures with Stripes whom he had encountered several times on the Ghats and had always the misfortune to miss. I gathered from all this that a tiger was a formidable enemy, and to bag him one should have iron nerves and a heavy rifle. Being very confident of my own shooting, I believed that a well-placed bullet from my Double Twenty was sufficient, and that any tiger would roll over like a rabbit at my first shot. I had seen tigers brought by circus people. Looking at the head I often studied from what angle one had to take a shot to get at the brain. As far as anticipatory experience was concerned, everything was complete. I knew where to shoot, when to shoot, and what weapon to choose. All that was wanted was a ten foot tiger.

It was early in January this year that I got the much-coveted chance. My cousin had bought a new sporting rifle, and he was very anxious to go to Vytiri and try it on game. One evening I saw him busy packing his shikhar kit. I decided to go with him. We started at 2-30 by car and reached Lakkidi at five in the evening. There were nearly two hours to sunset, and so my cousin directed me to make camp at the adjacent Bungalow, snached up his rifle, and went to the nearest hill, saying that he might get a chance of a long shot at sambhur there. I unpacked our things with the help of our servant Chappan who also was a keen shikhari. He could shoot well with a twelve bore, and he stole many cartridges from my cousin's bag. Chappan was a bold fellow, and he was not afraid of anything in the forest except perhaps cobras and rogue elephants. The evening was getting very chill, and so we lit a good fire in the bungalow chimney-place and I lounged on a camp chair before the fire. Chappan began his usal yarns about his experiences in the jungle. He had seen one or two live tigers, and he told me he could have shot them had he a gun with him at the time. About dusk, the famous Ayathan, the best shikhari in Wynad, came to the bungalow, and asked for my cousin. Ayathan gets a tiger almost every month. He never gets into a tree, but shoots them on the ground a few paces from the kill. He was in a hurry to see my cousin; he told me there was a kill, a big bull, only twenty minutes' walk from our bungalow. He also said that the pug-marks were eight inches in diameter and that the tiger must be a huge one. Chappan whistled to my cousin on the hill, and he coo-ee'd in reply, and shouted he was coming back. In a few minutes he was in the bungalow. When he heard about the kill, he got into a feverish hurry, and was so excited that he could eat nothing. Almost at once Ayathan and he hurried to the kill for the night vigil.

I was feeling very sleepy; the chill wind was reaching my very marrows; I therefore crept under my thick rug and fell asleep About midnight I seemed to hear the faint report of a rifle shot.

When I woke up it was broad daylight. I heard Ayathan exclaiming, "What a head! What a heavy brute!" I rushed out excitedly,—but all I saw was my cousin crouching on the Bungalow verandah gathering leeches from his legs and applying iodine. I called out: "What luck"? and he replied, "As usual, unlucky!" From his face I knew he was

not in a mood to talk, and so I went back and lay in my bed another half an hour thinking about the tiger. Gradually I formed a plan, and I knew that I was going to succeed, if only Chappan would help me. Chappan had a very keen sense of sight and hearing; my cousin used to say that he was a good tracker and could easily locate a wounded sambhur or even a lost bird. After break-fast I disclosed my plan to Chappan and he promised to do every thing in his power to help me. Chappan was free by about 10-30. I put on my breeches, hooked my hunting knife to my belt, filled my water bottle, and took my gun with half a dozen lethal ball cartridges. Chappan's only kit was a pair of shorts and a huge kitchen knife thrust into his belt.

The kill was half a mile from camp. We found it was a huge bull. The haunches had been completely eaten by the tiger. There was a host of flies and these were producing a deep buzzing. There was a great stink also. We saw the place where Ayathan and my cousin had sat the previous night. It was hardly twenty paces from the kill, just behind the trunk of a big tree. Chappan examined the ground all around and showed me the place where the bull had been killed by the tiger. It had been dragged for about a hundred yards; from the size of the bull we could surmise the strength and the proportions of the tiger. Chappan asked me to load my gun; he whispered to me that there were signs of the tiger having been at the kill recently. He followed two or three trails but finally pitched upon one and said: "This is the one; follow me."

It was a very tense moment; our very breathing seemed to make a noise in the jungle. Chappan was picking out the trail here and there; when we had proceeded about three hundred yards we stopped near a thick growth under a very umbrageous tree. Chappan made a sign to me not to make any noise. I felt as if my heart was heaving into my mouth; all my nerves were tense, and even the beating of my heart seemed to be making a big noise. Chappan was slowly creeping into the thick under-growth and made a sign to me to follow him. We had now reached dangerously near to the resting place in which Stripes was having his siesta after a heavy meal. Chappan strained his eyes and looked under the dark bushes. All at once his movements ceased and he stood still, intently peering at something. With a finger he beckoned to me to approach. I looked under the shady bush. It was almost dark there; here and there the sunlight filtering through made things more confusing. I looked for a long while. I knew Chappan was losing his patience. At last I found something which was slowly taking shape; it was the massive head of a tiger! Both eyes were shut; to all appearance Stripes was sound asleep. I knew the crisis had come. I was not afraid, but I felt something was disturbing me. I felt as if I was sinking into my shoes. Chappan gave me a look, and that decided me. I levelled my gun, cocked both hammers and took a steady aim. Again I lost all confidence; the more I aimed, the more I lost my courage, and finally I could not see the foresight of my gun. Every thing in front of me was confused and blurred. Chappan, who was just in front of me, had the huge kitchen knife ready in his hand to withstand a possible charge. I cannot say how many minutes thus passed; I was sure I was not really afraid, but my eyes and hands refused to co-operate in getting a steady aim at the tiger's head. Chappan lost his patience and whispered savagely to me to hand over the gun to him. My pride came to my help and I decided to shoot. With a last thought for everything near and dear to me, I closed both my eyes and pulled the trigger. In my excitement I let off both the barrels together. The explosion was terrific. The gun leaped from my hands and hit Chappan across

the face. I was thrown back and fell violently on my back As for the tiger, I forgot all about him. Chappan was bleeding from his nose and lips. He approached me and lifted me up; I thought it best to remain quite still. Chappan loaded the gun and approached the spot again. All at once his expression changed, and he called out, "Stone dead! come and have a look!" I forgot all my misfortunes and cried out; "Hurrah! Hurrah!" Chappan threw some stones at the dead tiger. These fell with a thudding sound on the beast's body. There was no movement; still, we approached measuring every step we took. Stripes was dead; Chappan felt him and exclaimed in surprise: "Why he is quite cold! he must have died long before you shot him!" I saw two bullet marks some five feet above the tiger on a neighbouring tree. Alas, they were marks of twenty bore bullets, mine own! On examination we found the tiger had been hit the previous evening by my cousin. The rifle bullet had made only a very small hole between the ribs, but had torn and shattered the internal organs. We ran to the bungalow. My cousin was sleeping. We woke him up and said we had shot the tiger. In his excitement he made us run back with him. We reached the tiger in a few minutes. My cousin examined the bullet mark. His expression changed and he called out: "What, Ramoo, where is your twenty bore bullet?" I said: "There is no use being a good shot; one must also have the luck to get the tiger." He smiled and said: "This shall be your tiger, for without you we should never have got him."

That was how I got my first tiger.

*പ്രശാന്തജീവിതം.

(അന്നനട.)

ജനകദത്തമാം കൃഷിയിൽ മാത്രമായ്
ഉഴറിടുമാശാപരമ്പരയൊടും,
സ്വദേശമാരുത സുഗന്ധമാസ്വാദി
ച്ചതേ നിലത്തികലധിവസിപ്പവൻ,
സുഖാനുഭൂതികൾ നിറഞ്ഞൊഴുകിടും
സുരമ്യജീവിതം നയിപ്പവനത്രേ.
തടിച്ചപൈക്കൾതൻനറുംപയസ്സിനാൽ
അടുത്തന്നവൃത്തിൽ വിളയും ധാന്യത്താൽ,
സ്വപത്നിയാൽ നെയ്ത പരുത്തുടുപ്പിനാൽ,
തരുക്കളേകിടും പെരുന്തണലിനാൽ,
സുഖേനജീവിതം തുടർന്നിടുന്നവൻ
പ്രശാന്തജീവിതം നയിപ്പവനത്രേ.
നിമേഷയാമങ്ങൾ, ദിവസവത്സര
നികരങ്ങൾ, ഇവപതുക്കെ നീക്കിയും,
അരോഗഗാത്രനായ്, വികാരഹീനനായ്,
നിശീഥിനികളിൽ സുഖസുഷുപ്തനായ്,
പഠനവിശ്രമവിചിന്തനാദിയാ-
ലിടകലർന്നുകൊണ്ടനുഗൃഹീതനായ്
ധരയിൽ വാണിടും നരനത്രേ ധന്യൻ,
പരമ പാവനമവന്റെ ജീവിതം.
ഇവണ്ണമന്യരാലദൃശ്യനായി, ഞാൻ
അവനിയിൽ വാഴുംപടി ഭവിക്കണം.
പരന്റെ കണ്ണുനീർ പതിപ്പിച്ചീടാതെ
പരലോകയാത്ര പതുക്കെച്ചെയ്യണം.
ഇളാതലത്തിലെന്നെളിയ ജീവിതം
വിളിച്ചുരക്കരുതൊരുശിലപോലും.

പി. പി. അനന്തനാരായണൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

---

* പോപ്പിന്റെ ആശയാനുവാദം.

സ്ത്രീകളുടേ കൎത്തവ്യം.

(വി. രാഘവമേനോൻ, പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി.)

ഇന്നത്തെ സ്ത്രീകളുടെഅധീനത്തിൽ— അമ്മമാരുടേയും ഭാൎയ്യമാരുടേയും അധീനത്തിൽ—ആകുന്നു ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സു നിലനില്ക്കുന്നത്. അവർ അവരുടെ സന്താനങ്ങളെ ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിന്നു പ്രതിബന്ധമായ സമുദായവൈരം ത്യജിക്കുവാനുംമററും ഉപദേശിച്ചു അവരെ മററു സമുദായങ്ങളിലെ ബാലന്മാരുമായി ഇടപഴകുവാനും, വിനോദിക്കുവാനും, അനുവദിക്കണം. സന്താനോൽപാദനത്തിന്നു മുമ്പായി ഒരു സ്ത്രീ ചെയ്യേണ്ടത, അവളുടെ ആരോഗ്യത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ്. ഒരു സ്ത്രീ ആരോഗ്യമുള്ളവളല്ലെങ്കിൽ അവൾക്കു നല്ല നല്ല സന്താനങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എല്ലാ മാതാപിതാക്കന്മാരും തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ വേണ്ടപോലെ വ്യായാമം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ സ്ത്രീസമുദായം അനാരോഗ്യത്തിലാണ് വളരുന്നതെങ്കിൽ, നമ്മുടെ സമുദായം ശക്തിമത്തും, ബലിഷ്ഠവും ആയിരിക്കുകയില്ല. പുരാതനകാലത്തെ ഭാരതീയവനിതകൾ ക്ഷീണകളും ആരോഗ്യമില്ലാത്തവരും ആയിരുന്നില്ല. സ്വപിതാവിന്റെ ഭാരമേറിയ ധനുസ്സിനെ ഒരു വിരൽകൊണ്ടു മാററിവെച്ച സീതയെപ്പററി ചിന്തിക്കുക. തന്നെ ജയദ്രഥൻ പിടികൂടിയപ്പോൾ ആയാളെ തള്ളി നിലം പതിപ്പിച്ച ദ്രൗപതിയുടെ കഥയും നാം ഓൎത്തുനോക്കുക. ദ്രൗപതി ഒടുവിൽ പരാജിതയായെങ്കിലും, അവൾ കഠിനമായ ഒരു സമരംകൂടാതെ കീഴടങ്ങുന്നില്ല. പോൎക്കളത്തിൽവെച്ചു ദശരഥചക്രത്തിന്നു പററിയ അപകടത്തെ തടുത്തു സ്വഭൎത്താവിനെ ആപത്തിൽനിന്നു സംരക്ഷിച്ച കൈകേയിയുടെ ചരിത്രവും നാം അറിയുന്നില്ലേ? നമ്മുടെ പ്രാചീനവനിതകൾ ആരോഗ്യവതികളായിരുന്നു. ഇന്നു, മററുരാജ്യങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളും ബലിഷ്ഠകളും, ആരോഗ്യവതികളുമാണ്. അമ്പതുകൊല്ലം മുമ്പ് അനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ പരിശോധിച്ചതിൽ, പുരുഷന്മാർ ഉയരത്തിൽ അഞ്ചിഞ്ചു കൂടുമെന്നു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു പരിശോധകൻ അന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാൎക്കു സ്ത്രീകളെക്കാൾ ഇരട്ടി ശക്തിയുണ്ടെന്നും ഒരു പുരുഷന്നു അവന്റെ തൂക്കത്തിന്റെ ഇരട്ടി ഘനമുള്ള സാധനം വഹിപ്പാൻ സാധിക്കുമെന്നും സ്ത്രീക്കാവട്ടെ, അവളുടെ തൂക്കത്തിന്റെ പകുതി ഘനമുള്ള സാധനമെ എടുപ്പാൻ സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നും അന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തിയതായി കാണ്മാനുണ്ട്. ഇക്കാലത്തുനടത്തിയ പരിശോധനപ്രകാരം ഈ വലുതായ വ്യത്യാസം തീരെ ഇല്ലാതായിതീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ് പറയുന്നത്. ഇതിന്റെ കാരണമായി വിക്ടോറിയാ രാജ്ഞിയു

ടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീകൾ യഥാസ്ഥിതികത്വത്തിൽ മുങ്ങി വീട്ടിന്നുള്ളിൽ തന്നേ നിവസിച്ചിരുന്നതുപോലെയല്ലാ ഇന്നത്തെ പെൺകിടാങ്ങളെന്നും ഇവർ ധാരാളമായി പുറത്തു സഞ്ചരിക്കകൊണ്ടും, ശരിയായ വ്യായാമം ചെയ്യുകൊണ്ടും ഇവരുടെ ദേഹത്തിന്റെ വലിപ്പത്തിന്നും, തൂക്കത്തിന്നും വലിയ വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

നമ്മുടെ സമുദായം അചഞ്ചലമായി ഇന്നു അടിയുറച്ചു നില്ക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്ത്രീകളും ആരോഗ്യത്തെ പാലിച്ചു സമുദായ സംരക്ഷണം ചെയ്യണം. പുരുഷന്മാർ ആരോഗ്യവാന്മാരായിരിക്കേണ്ടതുതന്നെ. എന്നാൽ അതുപോലെതന്നെ സ്ത്രീകളും അരോഗ ദൃഢഗാത്രകളായി വൎത്തിക്കണം. എന്തെന്നാൽ സ്ത്രീയുടെ മാതൃത്വത്തിലാണ് സമുദായം കെട്ടിപൊന്തിക്കപ്പെടുന്നത്. പാശ്ചാത്യ വനിതകൾ കായിക സംസ്കാരത്തിൽ അനല്പമായി ശ്രദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ആരോഗ്യവതികളായ ആംഗ്ലേയ വനിതകൾ കുതിരസ്സവാരി ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ, നമ്മുടെ സ്ത്രീകളും താദൃശമായ കായിക വിനോദങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു ശരീരപോഷണത്തിന്നു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. പുരാതനകാലത്തു ഭാരതീയ സ്ത്രീകൾ ഇത്തരം കായിക വിനോദങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടിരുന്നു. ഭാരതചരിത്രം സ്ത്രീകളുടെ ധീരകൃത്യങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗൃഹജോലികളിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായ സ്ത്രീകൾക്കു പക്ഷെ വേറെ വ്യായാമങ്ങൾ വേണ്ടിവരുകയില്ല. നമ്മെ പുനരുദ്ധരിപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ സ്ത്രീകളുടെ ആരോഗ്യപോഷണത്തിൽ ഭാരതീയർ ശ്രദ്ധ പതിയിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നു സ്ത്രീകളുടെ പ്രഥമകൎത്തവ്യം ആരോഗ്യത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയാണെന്നു വിശദമാണല്ലൊ.

പിന്നെ സ്ത്രീകൾ പ്രധാനമായി നോക്കേണ്ടത് അവരവരുടെ ഭവനകാൎയ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണ്. ഭവനങ്ങളെ വൃത്തിയായി വെക്കുവാനും മററും ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ ഒരിക്കലും മടിയുള്ളവരായിത്തീരുകയില്ല. ഭവനം വൃത്തിയായി വെക്കാതെയും, സ്ത്രീകൾ മടിയുള്ളവരായും ഇരിക്കുന്നതായാൽ അവരുടെ സന്താനങ്ങളും ആ നിലയിൽ വളരുവാൻ ഇടയായിത്തീരും. ഒരു ബാലനു തന്റെ മാതാവിനോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന കാലത്തു സത്യവും, മൎയ്യാദയും, പ്രവൃത്തികളിൽ ചിട്ടയും ഇല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഏതു വിധത്തിലാണ് ലോകരംഗത്തിൽ ആയാൾ വലിയൊരു പദവിയിൽ എത്തുക? ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ ഒരു യുവാവിനെ നേർവഴിക്കു നടത്തുവാനുള്ള പരിശ്രമം ചെയ്യുന്നത് ജനനം മുതൽ എട്ടൊമ്പതു വയസ്സുപ്രായമാവുന്നതിന്നു മുമ്പാണ്. ഈ പ്രായത്തിന്നുള്ളിൽ അവർ, അമ്മമാർ സന്താനങ്ങളെ അവരുടെ അന്വേഷണത്തിൻ കീഴിൽത്തന്നെ വെച്ച് അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിമാൎഗ്ഗങ്ങൾ നിഷ്കൎഷയോടുകൂടി ഉപദേശിക്കയും, അതിന്നനുസരിച്ചു അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശീലിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ഒരു മാതാവിന്നു ഒരിക്കലും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതായി തോന്നുകയില്ല.

ഇപ്പോഠം ഇന്ത്യയിൽ വർഗ്ഗീയ വ്യത്യാസ വഴക്കാണ് വദ്ധിച്ചു നില്ക്കുന്നത്. ഇതിനെ ഇല്ലായ്മച്ചെയ്യുവാനും സ്ത്രീകഠം വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. തങ്ങഠം വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന ജാതിയെപ്പോലെതന്നെ മററുള്ള ജാതികളേയും കരുതുന്നതായാൽ, തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളും അതുപോലെ കരുതി മററു ജാതിക്കാരുമായി സമഭാവനയോടുകൂടി പെരുമാറുന്നതാകുന്നു. അങ്ങിനെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതായാൽ മാത്രമെ അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാവുകയുള്ളു.

തലയണ.

മനുഷ്യന്റെ ഉത്തമാംഗമായ തലയെക്കൊണ്ടു അഹോരാത്രം വ്യാപരിപ്പിച്ചു ക്ഷീണം തട്ടുന്ന അവസരത്തിൽ അതിനെ വിശ്രമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാനമായിട്ടാണ് തലയണയെ നാം അറിയുന്നത്. എന്നാൽ അതിന്റെ ശരിയായുള്ള ആവിർഭാവമൊ വംശപാരമ്പയ്യമൊ മിക്കപേരും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഏതായാലും നമ്മുടെ ആദ്യപിതാക്കന്മാരായ 'ആദാമും' 'അവ്വയും' പുഷ്പശയ്യയിൽ സുഖശയനം ചെയ്തു എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ പുഷ്പോപധാനത്തെപ്പററി പറയാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, അവരുടെ പിൻകാലത്തായിരിക്കണം ഉപധാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവമെന്നു ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

തലയണയുടെ ആവിർഭാവത്തെപ്പററി താഴെ പറയുന്ന ഒരു ഐതിഹ്യം സ്മരണീയമാണ്. പണ്ട് ബ്രഹ്മാവും പരമേശ്വരനുംകൂടി ഒരു ദിവസം മഹാവിഷ്ണുവിനെ കാൺമാൻ പോയി. വിഷ്ണുവിനെ സ്തുതിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയ ഉടനെ നമ്മുടെ അതിഥികൾ, വിഷ്ണു മഹാലക്ഷ്മിയുടെ ഊരുവിന്മേൽ തലയുംവെച്ചു പള്ളിക്കുറുപ്പു കൊള്ളുന്നതായിരുന്നുവത്രെ കണ്ടത്. ഇന്നു മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ കാണുന്ന പരിഷ്കാരഭ്രാന്ത് മേൽപറഞ്ഞ അതിഥികളെയും ബാധിച്ചു. തങ്ങളുടെ വസതികളിൽ എത്തിയ ഉടനെ യഥാക്രമം താന്താങ്ങളുടെ ഭായ്യമാരെ വിളിച്ചു നമ്മുടെ ഈശ്വരന്മാർ മഹാവിഷ്ണുവിനെ അനുകരിച്ചുനോക്കി. അങ്ങിനെ പള്ളിക്കുറുപ്പ് കൊള്ളുന്നത് സുഖപ്രദവും പരിഷ്കാരപരവും ആണെന്നു അവർ തീച്ചപ്പെടുത്തി. സരസ്വതിയും പാവ്വതിയും ഇതികത്തവ്യതാമൂഢരായും തീൎന്നു. ഈശ്വരിമാരുടെ ഈശ്വരന്മാർ തങ്ങളുടെ ഊരുക്കളിന്മേൽ തലവെച്ചു കിടന്നുറങ്ങുന്നത് മാർസ്ഡൻസായ്പ് പറഞ്ഞ മാതിരി 'നിങ്ങൾക്കൊ കളി, ഞങ്ങൾക്കൊ പ്രാണസങ്കടം' എന്ന നിലയിലായിത്തീൎന്നു.

കാലം പിന്നെയും കുറെ കഴിഞ്ഞു. ദേവിമാർ രണ്ടുപേരും അതിന്നുശേഷം തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടുവാൻ സംഗതിയായതു് ഒരു പത്തു മാസം കഴിഞ്ഞതിൻ്നുശേഷം പരമേശ്വരന്റെ പിറന്നാൾ ദിവസമായിരുന്നു. താന്താങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അന്യോന്യം അറിയിച്ചു ഭത്താക്കന്മാരുടെ സ്വാത്ഥപരമായ മക്കടമുഷ്ടിയിൽനിന്നു മോചനം ലഭിക്കുവാനുള്ള ഉപായത്തെ അവർ രണ്ടുപേരും അവരുടെ "തലകളെ ഒന്നാക്കി" ആലോചിച്ചു. ഈ ആലോചനാസന്താനമാണ് ഉപധാനവീരന്മാരുടെ പിതൃപിതാമഹൻ. വിലപിടിച്ച വിരാളിപ്പട്ട്, ഉറപ്പുള്ള തുല്, മാദ്ദവമേറിയ പഞ്ഞി ഇതുകളെക്കൊണ്ടു തലയണ നിമ്മിച്ചു താന്താങ്ങളുടെ ഭത്താ

ക്കന്മാരെ അവർ വഞ്ചിച്ചുനോക്കി. കാൎയ്യം ഫലിച്ചു ഈശ്വരന്മാർ തൃപ്തിപ്പെട്ടു. ഉറങ്ങുകളിൽ തലവെക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെന്നും തങ്ങളുടെ ഭാൎയ്യമാൎക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുന്നത് അനാവശ്യമാണെന്നും അവൎക്കു മനസ്സിലായി.

ഈശ്വരിമാർ ഭൂലോകത്തിലുള്ള തങ്ങളുടെ സഹോദരിമാരെയും ഈ വിധമുണ്ടാകാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുവാനായി നാരദൻ മുഖേന ഈ വിദ്യ അവൎക്കു ഉപദേശിപ്പാൻ ഏൎപ്പാടു ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമാണ് ഭൂലോകത്തിൽ തലയണ ജാതമായത്. ഈ ഭൂമിയിൽ ആദ്യമായി തലയണ ഉണ്ടാക്കിയതു നമ്മുടെ അമ്മായി ആയിരിക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം തലയണമന്ത്രത്തിന്നു ഇത്രത്തോളം വശീകരണശക്തിയുണ്ടാകുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

തലയണയുടെ സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടല്ലാതെ ലോകത്തിൽ ഒന്നുംതന്നെ നടക്കുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ എൻെറ തലതൊട്ടു സത്യം ചെയ്യാം. ശൃംഗാരലളിതമധുരമായ കവിതയും ഒരു കീറത്തലയണയിലാണ് നിറച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നു പറയുന്നതു അതിശയോക്തിയല്ല. ആലോചനാവിഷയമായ എന്തൊന്നിന്നും തലയണയുടെ സമ്മേളനം കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ല. മൂട്ട കടിക്കാതെ കസേലയിൽ ഇരിക്കേണ്ടവൎക്കും ചിലപ്പോൾ തലയണയുടെ ആവശ്യമുണ്ട്. പക്ഷെ അതിൻെറ പേര് ഒന്നു മാററുന്നതായിരിക്കും ഭേദം. പഴയ തറവാടുകളിൽ പരമ്പരയായ ചില തലയണകൾ--പട്ടുകൊണ്ടു നിൎമ്മിച്ചവയായിരുന്നാലും--നാറിക്കീറിമുഷിഞ്ഞവയായി പാരമ്പൎയ്യത്തെ നിലനിൎത്തുവാൻവേണ്ടി മാത്രമാണോ എന്നു തോന്നുമാറ് പുറം ഒന്നു പുതിയ ശീലകൊണ്ടു മൂടിക്കെട്ടി കിടപ്പുള്ളതു കാണാം. പക്ഷെ ഈ തലയണകളെപ്പററിയല്ലല്ലൊ നമ്മുടെ സംസാരം.

അതീതമായ ചിന്തകളാൽ മനുഷ്യൻെറ പുകഞ്ഞ തലക്ക് വിശ്രമിക്കാൻ ഇടം കൊടുക്കുന്ന തലയണ ലോകത്തെ ഭരിക്കുന്നു എന്നു തീൎത്തു പറയാം. കവിയുടെ കാഞ്ഞ തലയും, ചിത്രകാരൻെറ ഉത്തമാംഗവും, കണ്ടുപിടുത്തക്കാരൻെറ കുണ്ടാമണ്ടി പിടിച്ച മണ്ടയും വിശ്രമംകൊള്ളുന്നത് തലയണമേലാണ്. മരുമക്കൾക്ക് ഭക്ഷണം മുതലായവ കിട്ടുന്നതിന്നും കിട്ടാത്തതിന്നും ഉത്തരവാദി തലയണമന്ത്രമാണ്. ഉപധാനവീരനു നമസ്കാരം. നീ ചിരംജീവിയായി വൎത്തിക്കുമാറാകട്ടെ.

എം. കെ. ആർ. കൃഷ്ണമേനോൻ,

ജൂനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.

"Congratulations! First Class"!

By P. Nagaramier, (V Form.)

A student received an express wire two days before publication of the Intermediate Examination results telling him that he had secured a first class. His heart beat with joy, and he went about informing every one of his friends of his success. From every one came the reply : "Congratulations, First Class"! Even in his dreams lingered in his ears the words, "Congratulations, First Class"! The fatal morning dawned. *The Hindu* was set before him. He looked into the resnlts but could not find his name anywhere, for he had failed in all the parts.

This gave him a terrible shock. Something snapped in his brain. He rushed out, shouting to every one he met : "Congratulations, First Class"! He neared his mother and cried out : "Congratulations, First Class!" She was a stranger to English and did not understand his words. She did not reply. He sprang upon her and started beating her. In terror she ran upstairs and told her husband. The boy followed her roaring, "Congratulations, First Class"! Once again there was no response to his cry. So he attacked his father violently. However, he was soon overpowered and shut up in a room. That evening his parents received the news that some one had misread his number 417 as 147 and sent off the telegram. They were stricken with grief both for his failure and for his insanity.

Next morning, when the door was opened, the boy pounced again upon his father. Once again he was shut up in the room. The family astrologer was sent for. The boy was brought before him. He came roaring, "Congratulations, First Class"! The astrologer knew a little English, and conceiving that the student had actually passed, boasted that what he had predicted a couple of months ago had come true. He began building castles in the air expecting presents and honours. But the father explained the situation and asked what was amiss with the horoscope. The astrologer began working additions, substractions, multiplications and divisions with a mysterious air, and finally told them that the position of the stars showed a chance of insanity. After considerable calculation the wretched man, like most of his class, had discovered the fact he had been told. He added that the boy would remain insane till his death.

The parents were shocked. His mother vowed offerings for her son's recovery. Hundreds of rupees were spent on doctors, magicians, and astrologers, but to no use. The father was once racking his brains to find out a way of curing his son, when suddenly a flash of thought dashed across his mind. He opened the room crying, "Congratulations, First Class"! The boy was delighted to hear what he expected and wished, and behaved like a lamb. Brimming with joy, the man went to his wife, and with great difficulty, taught her to say, "Congratulations, First Class"! The boy now walks about everywhere volleying the words, "Congratulations, First Class"!

SUCCESS.

By S. Kesava Iyer, (V Form)

HE was now content. He had scaled ambition's high ladder, and he was happy. Nothing in the world would have tempted him to forsake the position he now held in the country, in society, in the home. What more did he want? His reputation was high; he was rich; he was educated; above all, he had reached his goal. People, those people who had once scorned his humble services and his high ideals, who had once rudely shattered his hopes by their indifference, now came to beg favours of him. Was not this a triumph over hard-hearted humanity, over society's exclusive oligarchy, over man's mean mentality? He, an ordinary being of low birth and of no consequence, to rise to a position of such prominence!

It was indeed gratifying to look over the events of his past life, to measure his own progress, while all those people outside were begging for an interview. He remembered the old days of youth, when dreams and fancies filled his imagination; when, emerging into life, he had received many hard knocks; when he had cursed humanity innocently,—innocently because he knew not the ways of the world. He reviewed those wanderings to and fro, those mortifications of humbled pride, those lowly stoopings, those offers of unwanted services. To think that such illustrious dignity had once suffered such degradations! But his vanity was at last gratified. He had stood out, a rock amongst the sea of social strife. Had not his parents begged him to adopt an ordinary profession? Had not their entreaties nearly thrust him into inglorious service? What! after all those flights of imagination, those romantic visions, to be tied to an office desk and be forgotten! But he had stuck to his aims. Everything or nothing!—and he had won through. He had demonstrated his latent talents. Now he must have his revenge. The accumulated venom of so many years must have its reaction. Yes! that bell ringing down there announces some new caller, one with some humble petition; he can wait, as he himself had waited, years ago, despondingly, at doors. Revenge is sweet—aye! to feel the glow of pleasure in spurning such spaniel fawnings; to overlook with indifference the bundles of correspondence that daily wore out the felt of his desk,—so sweet, so blissful. Fortune had favoured him; rather, he had compelled her to do so. Nothing remained to be achieved!

He was now content. But suddenly came an end of sleep when the repeating alarm again reminded him that he had overslept, and would be late for office, and get a talking-to from the cross-grained manager whose humblest clerk he was! Heigh—ho! yet another miserable day!

"Where the———"?
By
M. K. Radhakrishna Menon, (Junior Intermediate).

Sketch, by G. K. Balakrishnan, (VI).

Leigh Hunt, by
M. K. Radha Krishna Menon,
(Junior Intermediate)

UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1985
MADRAS

THE DOCTOR!

(A SHORT STORY.)

By A. Krishnan, (V Form).

THE mail train to Madras was rattling on at a pleasant speed, and the calm breeze came in gently through the open window of the second class compartment in which I was seated I was a confirmed rheumatic and had comfortably placed my ailing feet on the window sill, vainly struggling to recollect the titles of numerous pain-balms which had promised permanent cure and done nothing. It was delightful, too, to watch the endlessly changing shapes of the clouds floating in the moon-lit summer sky. A sense of laziness came over me.

The train stopped at some station. I believe it was eight o'clock in the evening. The door of my compartment opened slowly, and a man stepped lightly to a seat near me, quietly shutting the door after him. The stranger was small of stature and there was something strange in his eyes. Watching me keenly for two minutes with his deep dark eyes, he broke the silence, and with a cheerful gleam in his countenance, remarked: "Going to Madras, aren't you? Seem to have seen you before, if I remember right, at—well, I don't mind where."

I wished for all the world I had never seen the fellow before, and had absolutely no inclination to enter into a conversation with him. I tried to recollect my scattered thoughts. However, I found after a time there was something in his bearing which attracted me against my will, and I allowed myself to be overcome by his jollity. An hour later I found myself engaged in a free talk with him, often complaining about my illness. Within this short period he had gathered enough information about me, for he stopped me short suddenly, and said; "But you were saying that you were suffering from rheumatism,—where, in the leg"? Here he felt round my feet and pitched upon the spot where I was feeling the greatest pain. He squeezed my feet a little and I felt a great relief for a moment. I enquired whether he was a Doctor.

"Yes," he replied, "I am. I am a fellow of the Royal College of Surgeons, London, and M. D., Edingurgh."

Anxiously I enquired whether he would look into my case, and if so how much the experiment would cost. A look of amusement flashed from his eyes at the mention of expense. He referred to the inconvenience of treating a patient in a moving train, but soon seemed to hit on a happy plan of procedure. He told me that the treatment would last but a few hours and prayed me to have faith in his cure I said I was only too glad and would not mind any torture, if only he could cure me.

Well, the treatment commenced at about midnight. Under his directions I removed all my upper garments and lay quiet on the bench with my feet resting on the window-frame but tied together firmly. He advised me to have my hands also bound together so that I might not make any jerky movements during the treatment. I willingly consented to all this.

He poured a whole jug of ice-cold water over my face and feet. My whole frame shivered with the chill, but I stirred not. He retired to a distance. Slowly, slowly, with sure steps he came near me and bidding me open my mouth quickly thrust a gag into it. I was helpless,—my hands and feet firmly tied, a gag in my

mouth. I made many efforts to rise, but only hurt my neck, and could not move an inch.

Turning with great difficulty, I saw him take out the bunch of keys from my coat-pocket. Quietly he took out my keys and opened my leather bag. He drew out my purse which had in it over two hundred Rupees. He seemed to think for a moment, and having counted the money, calmly remarked: "This will do for my fee." He replaced the keys in my coat.

The train had stopped at a wayside station. Lightly he got up and said "You will be all right by morning. Well, I am off now,—be comfortable,—good-bye." He vanished in the darkness.

How long I lay motionless, I do not remember. Soon I fell unconscious. Early in the morning, at Basin Bridge junction, I found a little group of porters peering at me in wonder. I was soon freed from my bonds, but I spoke nothing about my adventure, and left them to frame their own conclusions.

But to this day I remember the Doctor and his treatment. Doctor indeed!

College Notes.

By K. M. S. R.

THE visit of the Vice-Chancellor to an affiliated college is a strange phenomenon like the appearance of a comet in the sky but with this difference that while a comet's appearance is supposed to forebode some calamity, the Vice-Chancellor's visit is hailed with joy by the institution concerned. It was therefore with no small pleasure that we accorded a hearty and loving welcome to our Vice-Chancellor, Mr. R. Littlehailes, M. A., C. I. E., when he visited the College on the 21st January last. He was received by the Principal, taken round the classes at work and introduced to the members of the College staff. The lecturers and the students then assembled in the Guruvayurappan Hall where the distinguished visitor addressed the gathering. He spoke on the advantages of the tutorial system by which each student was assigned to a particular lecturer for tutorial help and disciplinary supervision, and asked the students to cultivate the habit of extra reading.

The Principal thanked the Vice-Chancellor and announced the next day as a holiday for the College students in honour of the visit. There is no doubt that such visits, though few and far between, make us feel that the affiliated colleges are not neglected by the University. It is necessary that the bond between the University and the affiliated colleges should not be allowed to get loose and that they should work in harmony. The present Vice-Chancellor has done well in setting a good example which, we hope, will be followed hereafter.

* * *

On the 1st February, the college had the misfortune to lose one of its students, M. Padmanabhan of the Junior Intermediate class, who died in the local hospital as a result of the serious injuries sustained by him on account of a fall from the railway train between Feroke and Kallai on his way to the college that day. He was a well-behaved boy, liked by the teachers and students alike. The sad calamity has cast a gloom over the college. We sincerely condole with his parents in their bereavement. "The Lord gave, and the Lord hath taken away; blessed be the name of the Lord." *Requiescat in pace* !

* * *

It is a matter for gratification that the Zamorin's College has been made a centre for the University Examinations. Better late than never. This is the first time in the history of this institution that we are allowed the proud privilege of conducting the University examinations here. For a long time, the Government Training School was the centre but a change was made seven or eight years ago when the Malabar Christian College was selected. The latter arrangement has continued till now but hereafter the two colleges will share the privilege alike and this is as it ought to be.

* * *

The work in connection with the remaining portion of the 'Guruvayurappan Buildings' is going on briskly and we expect the whole block to be fit for use when the College re-opens after the summer vacation. The Government have been pleased to sanction a grant not exceeding Rs, 15,050 for this portion and we hereby record our sincere, loving and grateful thanks to Mr. W. Erlam Smith, M. A., Director of Public Instruction (now

on leave) for his very kind and whole-hearted support in this matter. May the Lord after whom these buildings have been named bless the College and enable it to grow from strength to strength !

* * *

"More things are wrought by prayer than this world dreams of." It is, therefore, but proper that we begin the day's work with a prayer. Accordingly arrangements have been made for a prayer in the Guruvayurappan Hall before the commencement of the College routine. The staff and the students assemble in the hall at 9-55 A. M., and a student recites the prayer from the platform. Perfect silence prevails during the time and an atmosphere of calm is created. Apart from its spiritual advantages which perhaps some may question, there can be no doubt that it has a disciplinary value the importance of which cannot be denied even by sceptics.

* * *

It is pleasing to note that we have in this college many promising young artists some of whose sketches adorn the pages of this issue. Their artistic talent deserves to be cultivated on scientific lines and it is the duty of their parents to see that such talent does not perish. Instances can be cited of many talented young men not being able to shine in their special sphere for want of opportunities to improve their natural aptitudes. The present system of education is also partly responsible for 'repressing their noble rage and freezing the genial current of the soul.'

* * *

On the 18th February. Mr. P. S. Guruswami Pillai of Madura exhibited his marvellous talent in arithmetical calculations before a gathering of students and teachers in the Guruvayurappan Hall. Several questions were put to him all of which he answered quickly and correctly. Sums involving many digits were done by him with apparent ease. His memory for figures was something wonderful, for he could remember the questions put to him in various places several years ago and he could solve six or seven questions at a time. Having become completely blind on account of an attack of smallpox when he was six years old, he did not have any school education. It looks as if there was some mysterious and abnormal development of some part of his brain when he lost his eyesight. There is no other way of accounting for this extraordinary skill of his. He is indeed a prodigy. God bless him !

* * *

The College Hostel Day was celebrated on the 26th January in the Guruvayurappan Hall under the presidency of Mr. K. R. Menon, L M & S., District Medical Officer, Burma, and a distinguished 'Old Boy' of the College. The proceedings began with prayer and welcome song chanted by one of the young boarders of the Hostel. The President in his brief introductory remarks recalled his student days in the college and said that the students of those days keenly felt the want of a hostel for accommodating those who came from other parts of Malabar. In his opinion, the present students should consider themselves particularly fortunate in that they had a hostel where they could lead a well-regulated life under the wise guidance of responsible elders.

The Hostel Secretary, Mr. V. N. Dharmanachan, then read a report giving a short account of the hostel activities of the year. This was followed by a lecture in Malayalam by Mr. Puthezhath Raman Menon of Trichur, a well-known author and orator. In the course of his instructive and humorous speech, the lecturer compared the present system of education with that which obtained in the ancient Gurukulas. The ancient Guru realised that his was the responsibility for the proper training of the student entrusted to his charge ; at present, however, that

responsibility was shared between the parent on the one hand and a host of teachers on the other who passed like motion pictures before the eyes of the wondering pupil without leaving any abiding impression on him. Continuing, the lecturer said that the present day education multiplied the wants of the pupil without at the same time teaching him the means for satisfying those wants. "Plain living and high thinking" was the ideal that the ancient Gurukulas set before them. The present day hostels were but sad and imperfect imitations of those Gurukulas.

After the lecture, there was a comic recital, "Mahasamkalpam" which was much appreciated and heartily applauded. This was followed by two beautiful tableaux 'Kaliyamardanam' and 'Hamsasandesam' and the staging of a Malayalam farce entitled "കവിതക്കേസ്സ്". Mr. M. Gopalan, the assistant drawing master of the college, was in charge of the tableaux which were loudly acclaimed by the audience. The actors in the farce acquitted themselves creditably and Mr. V. N. Dharmanachan who acted the part of the judge and Mr. T. Balakrishna Menon who acted the part of the court peon were awarded prizes.

Then came the distribution of prizes by Mrs. K. R. Menon to the winners in the various tournaments and competitions. The president in his concluding remarks congratulated the prize winners and actors. The pleasant function came to a close with thanks and cheers to the president, Mrs. K. R. Menon and the lecturer, proposded by the Secretary.

മൃഞ്ചിറമൃക്കാതം.

(പി. കെ. ഏട്ടനുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി.)

1. പേർവാച്ചശൈല്ജലധീശകലത്തിൽമൂന്നാം
ക്രൂർവാഴ്ചയാണ്ടൊരരചൻ ബലശാലി മുന്നം
നേർവാൎത്ത പാരിലിയലുന്നതറിഞ്ഞിടാൻ തൻ
പോർവാളുമായുലകിലങ്ങിനെ സഞ്ചരിച്ചു.

2. സപൎത്തപ്രശാന്ത മതിയാമവനീശനേതു-
തൃൎത്തപ്രദേശമതിലും തടവേതുമെന്യേ
ഇൎത്തക്കെഴുംപടി നടക്കണമെന്നു വേഷ-
പ്രൎത്തന്നനായി; നയകോവിദരേവമല്ലോ.

3. ശ്രീകാശി, കോസല, മയോദ്ധ്യ തുടങ്ങിയേറെ
ശ്രീകാളുമുത്തര മഹാവിഷയത്തിലെല്ലാം
ഏകാകിയായതി കുതൂഹലചിത്തനാം തൽ-
ഭൂകാന്തനങ്ങിനെ നടന്നതുനാളൊരിക്കൽ.

4. പാപപ്രചണ്ഡ വിപിനാനലനായ സച്ചി-
ദ്രൂപൻ മുരാരിയരുളും കുലശേഖരത്തിൽ
ശ്രീപത്മതീൎത്ഥ പുളിനത്തിലണഞ്ഞുവാനിൻ-
ദീപം കിഴക്കയരുവാൻ തുടരുന്ന നേരം.

5. പാലംബുരാശി തനയാചടുലേക്ഷണ ശ്രീ-
ലോലംബ കേളികലരും പുരമിയ്യിതിങ്കൽ
ബാലപ്രഭാകരനുദിച്ചുയരാൻ തുടങ്ങും
കാലത്തിലുള്ളൊരു വിശേഷമവർണ്ണ്യമല്ലോ.

6. ആശിച്ചപോൽ ധരണിയെസ്സുഖമായി വെള്ളി-
പൂശിത്രിയാമ മുഴുവൻ വിഹരിച്ച ചന്ദ്രൻ
ക്ലേശിച്ചപാരമിത! പശ്ചിമഭാഗവാരി-
രാശിയ്ക്കകത്തു ശിവനേ! നിപതിച്ചിടുന്നു.

7. നേരററകാന്തി കലരുന്നൊരിളംതൃണാല-
ങ്കാരംപെട്ടം വയലിലായ് ഹിമബിന്ദുജാലം
താരങ്ങളാഗ്ഗഗന സീമനി രാത്രികാലേ
പാരം ലസിക്കുമതുപോലിളകിത്തിളങ്ങി.

8. "വൈകുണ്ഠദേവ ഭജനത്തിനെഴുന്നകാല-
മാകുന്നിതിപ്പോളെഴുന്നേൽക്കുക വേഗ"മെന്നായ്
ആകന്നമട്ട നിജ കണ്ഠമുയത്തിനിന്നു
ക്രുകുന്നു കുക്കടഗണം തടവററുറക്കെ.

9. ഈട്ടററഭക്തി ഹൃദി നാസ്തികരായവക്കും
ക്രുട്ടംപ്രകാരമഖിലേശ്വര നാമജാലം
പാട്ടന്നുബാലർ നിജസത്മനി വാണു തേൻചാ-
ഞ്ചാട്ടംവിധത്തിലതി ശാന്തമൃദുസ്വരത്തിൽ.

10. ഉല്ലാസപൂൎവ്വമരഗോപരി പള്ളികൊള്ളും
മല്ലായതാക്ഷനരുളും തിരുകോവിൽ നിന്നും
ചൊല്ലാന്നിട്ടന്ന ദരശോഭന നാദഘോഷ-
മെല്ലാററിനും മുകളിലായി മുഴങ്ങിടുന്നു.

11. ഈ മട്ടിലുള്ളൊരു വിഭാതമൊടൊത്തു ചേന്നോ-
രാമഞ്ജുവഞ്ചിയുടെ നൂതനമോടിയിങ്കൽ
ആമഗ്നചിത്തനരചൻ ശ്രമഹാനി തീക്കാ-
നായ്മന്ദമങ്ങൊരു മരത്തറയാന്നിരുന്നു.

12. സ്നാനാനനൻ ക്ഷിതി സുധാശനനേകനപ്പോൾ
സ്നാനാത്ഥമായുടനെ യാക്കളവക്കിലെത്തി
കീനാശനെന്ന പടി പല്ലുകടിച്ചുരോഷാൽ
ഹാ! നായർ വംശജനൊരുത്തനമുണ്ടു പിമ്പെ.

13. സമ്പൽസുരാരസമശിച്ചു മദാഖ്യവൃക്ഷ-
ക്കൊമ്പത്തു പാപ്പൊരു വലീമുഖനാണു നായർ
അൻപററു സാധുജന ഹൃൽക്കുസുമാവനിക്കു
കമ്പം വളത്തിടുക താനിവനുള്ള ജോലി.

14. ദിഷ്ടം, പിഴച്ചവഴിയിൽ ഗതിചെയ്കമൂലം
ശിഷ്ടക്കലങ്കരണ മീയവനീസുരേന്ദ്രൻ
കഷ്ടം! കടുത്തഖലതാനിധിയായ ശൂദ്ര-
ദുഷ്ടങ്കൽനിന്നു ചില രൂപകൾ വാങ്ങിവാങ്ങി.

15. ഏററമ്മിനേരജത രൂപതിരിച്ചു നൽകാ-
നേററം ശ്രമിച്ചിതവനെങ്കിലുമായതിങ്കൽ
തോററല്ലൽതേടി, വിപരീതനിലയ്ക്കു വീശും
കാററത്തുഹാ! കൃതപരിശ്രമനാവികൻ പോൽ.

16. വിത്തപ്രതാപ വിപുലാംബുധി നായർ വിപ്ര-
ക്കത്തംസമോട ബലമായ് നിജ"വെള്ളി"പററാൻ
അത്തപ്പിലോത്ത കലുഷേക്ഷണനായി തത്ര
മത്തദ്വിപപ്പടി ജവത്തിലണഞ്ഞതത്രെ.

17. രുദ്രൻെറ വൻജടയിൽനിന്നു ഭവിച്ചവീര-
ഭദ്രൻകണക്കലറിതൻ പുരികം വളച്ചു
അദ്രവ്യതല്പരനുടൻ ദ്വിജനെത്തടഞ്ഞു-
ന്നിദ്രപ്രമത്തതതികഞ്ഞ വചസ്സുരച്ചു.

18. "നിൽക്കമ്പകള്ള! പണമെൻെറതികച്ചുമിങ്ങു-
വെക്ക,ല്ലയെങ്കിലിവിടുന്നു വിടുന്നതല്ല.
നാക്കല്പമാട്ടിടുകിലുഗ്രപരം പെരുത്ത
മൽക്കയ്യുനിൻ തലയിൽ വീഴുമതോർമ്മവേണം."

19. അല്പജ്ഞപാപിയുടെ യിപ്പരുഷാട്ടഹാസം
ഏൽപ്പിച്ച വേദനയോട്ടഴിസുരൻ ശ്രവിക്കെ
കൽപ്പത്തിലെജ്ജലദഗർജ്ജിതമാത്രുകേട്ട
സർപ്പത്തിനെന്നപടി മെയ്യഖിലം വിറച്ചു.

20. "പേരാളിടുന്നൊരുഭവാനു കുചേഷ്ടിതങ്ങൾ
ചേരാത്തതാണു, തവ രൂപകളിന്നുതന്നെ
നേരാണു വല്ലവിധവും തരുവേ"നിതോതി
നീരാടുവാനവനിറങ്ങി സരസ്സിൽമന്ദം.

21. ഉത്തുംഗശോകവിവശൻ ദ്വിജമുത്തുമുങ്ങി-
ത്തോൎത്തുന്നതിന്നു ശിവനേ! തുടരുമ്പോഴെയ്ക്കും
ധൂൎത്തുള്ളനായർ കറയോടുകടന്നുതുവീ
നീൎത്തുള്ളി പൂരമെതിരാളിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി.

22. "ചെയ്യായ്കയിത്തൊഴിലുപാശ്രിതകല്പവൃക്ഷ-
ത്തയ്യായവഞ്ചി വസുധാധവനാണുനൂനം
പൊയ്യാകയില്ലിതു വിധത്തിലു മിന്നുതാൻനിൻ
കയ്യാലെവാങ്ങിയ ധനം തിരികെത്തരാം ഞാൻ."

23. എന്നേവമോതിയഴലാം തുണയായവിപ്രൻ
പിന്നേയുമമ്പോടുകളിച്ചു കരയ്ക്കുകേറി
എന്നേ മഹാവിഷമമപ്പോഴുമംബുപൂരാൽ
മുന്നേക്കണക്കു തടവററഭിഷിക്തനായി.

24. "വേണ്ടാ വ്യശങ്കമതിമൻ! പണമിന്നുതന്നേ,
തണ്ടാർദളാക്ഷ പദപല്ലവമാണെ നൽകാം"
കണ്ടാശയൻ ദ്വിജനിവണ്ണ മുരക്കിലുംതെ-
ല്ലുണ്ടായതില്ല ചപലൻെറ നിലയ്ക്കുമാററം.

25. നില്ലാതെതല്ലു മഴലാൽ ചെറുപൈതൽപോലെ
വല്ലാതെകേണൊടുവിലാവസുധാസുധാശൻ
ഭില്ലാഗ്ര്യനെന്നപടി ഭീതിദനായിനില്ക്കും
കല്ലാടിടുന്ന കരളാണ്ടവനോടുരച്ചാൻ.

26. ശ്രീമൂലമാം നഗപയോനിധിനാടുകാക്കും
സാമൂരിയാണെ തവ ത്രപകളിന്നുതന്നെ
നാമൂനമേതു മണയാതെതരാം കനിഞ്ഞി-
ട്ടീമൂഢവൃത്തി തുടരാതിവനേ വിടേണം."

27. "സാമൂരി"—ഈയല്പദമൊളിച്ചമരും നരേന്ദ്ര-
ന്നാമൂലചൂഡമൊരുപോൽ പുളകംകൊടുത്തു
ഹാ! മൂർച്ചയുള്ള കരവാളമെടുത്തുകയ്യി-
ലാമൂത്തകശ്മലവധോൽസുകനായമന്നൻ.

28. ജലസേചനത്തിനു തുടങ്ങിടുന്നൊരാ-
ക്ഖലനല്ലബാഹുയുഗളങ്ങളക്ഷണം
ബലശാലിമന്നവവരൻ മുറിച്ചു ഭൂ-
തലസീമ്നിവീൎത്തി ചരിതാൎത്ഥനായിനാൻ.

29. വൃത്താന്തം സകലംധരിച്ചു മതിമാനായുള്ള വഞ്ചിക്ഷമാ-
ഭൎത്താരാൽ സചിവോത്തമൻവഴി മഹാനക്ഷോണിപാലേന്ദ്രനെ
ചിത്താനന്ദമൊടാനയിച്ചുചിതമാം സ്ഥാനത്തിരുത്തിപ്പുരം
നൽത്താരിൻ മധുകുമ്പിടും മധുരമാംവാക്കേവമോതീടിനാൻ.

30. "അല്ലേമന്നക്ഷ്ണിതിലകമേ! ചൊല്ലുകേററംസുഖംതാ-
നല്ലേനാട്ടിൽ? സുകൃതിയിവനിന്നങ്ങയെക്കാൺകയാലെ
കില്ലേതുംവിട്ടുചിതതരമാംശിക്ഷ ശൂദ്രന്നവിദചൽ-
ക്കല്ലേനല്കിത്തെളിവോടു ഭവാൻ നീതിപാലിച്ചുവെല്ലാം.

31. മദീയമാം ദൃഷ്ടിപെടേണ്ടദിക്കിൽ
തവദീയമാം ദൃഷ്ടിയണഞ്ഞമൂലം
ഉദീൎണ്ണമായുള്ളൊരു തോഷമെല്ലാ-
മുദീരണം ചെയ്യുവതിന്നസാദ്ധ്യം.

32. മന്നിന്ന്ശ! കൃതകൃത്യതാൎണ്ണവം-
തന്നിലൊന്നു മുഴകാൻകൊതിച്ചിടും
എന്നിലല്പമലിവാൎന്നുകൊണ്ടു ഞാൻ
തന്നിടുന്നതിനെയേററു വാങ്ങണേ."

33. വഞ്ചിക്ഷോണീനാഥൻ
പുഞ്ചിരിതൂകിക്കഥിച്ചു വാക്കിത്ഥം
മുഞ്ചിറമുക്കാതാ"ഭിധ
തഞ്ചിനദേശംകൊടുത്തു ഭൂപന്നായ്.

34. അതിരുചികലരുന്ന തൽപ്രദേശം
യതിവരനേകനുനൽകി മാനവേന്ദ്രൻ
ക്ഷതിലവമണയാതെതൻ പുരത്തിൽ
കൃതിമണിയാൎന്നുവസിച്ചു സൗഖ്യമായി.

ശുഭം.

Impressions of College Life.

By S. Sivaram.

NOW that I am fairly out of the reach of schoolmasters, I can abuse them as much as I please. These school masters appear to me to be the worst enemies of mankind. How many moments of my life which should have been filled with joy and pleasure have been passed in dread of the cane? The very sight of the instrument had begun to frighten me. Though I was really not one of the dunces, I was not spared. The total number of strokes that descended on me during my school career would make many a glorious century. With what great relief I learned one day that I had passed through the entrance that leads to College life! It was not merely that I had passed the examination, but the satisfaction that I should never again see the terrible faces of the High School teachers. Farewell, mine enemies, farewell! Farewell, you rods, you canes, forever, farewell!

When the first few days of my triumph were over, I felt myself a new man. I began to feel a new sense of dignity; I had become a gentleman. I looked down upon school and schoolboys, and when a member of my family asked me, "Are you coming from school?" I took offence and answered, "No Sir, I am not coming from *School*, I come from *College*". I felt that I had palpably grown bigger in the eyes of others. Even my wealthier relatives began to have some respect for me. I had grown too important to be neglected.

I had heard much about College life and its pleasant, easy ways. I thought no one would question me about attendance, for attendance in college was a matter of individual choice. Two or three hours, work a day, with abundance of leisure, was all I thought I should be required to do.

Terrible was my dissillusionment when the first few weeks passed and I realised how foolish my anticipations had been. I felt with keen disappointment that the rigours of school life continued unabated, if anything a little increased, that all was not as I willed, that most of the time fear sat heavy on us. In the class room, an atmosphere of seriousness still prevailed. The college class was nothing different from the school class, except that classes were called lectures, that there were chairs in place of benches, and the professors had no canes. Students talked, of course, but there was no voice shouting, "Stand up on the bench". Some used civilized methods of talking. A pair of students carried on written conversation, so that when the professor turned towards them, he found them writing, and was satisfied that they were taking notes. I too sometimes felt the school-boy within me; it was with some difficulty that I could preserve a grave aspect.

Discipline was still very much of a fetish. Those who were found talking or reading newspapers or manufacturing paper balls, had their attendance cancelled. One or two of the lecturers were especially ruthless, and punished us on the slightest pretext, sometimes on mere suspicion. Some of us tried unpleasant pleasantries on the ladies, and found it was the blackest crime in the students' calendar. A mass movement in protest in the Congress manner was put down with measures more repressive and humiliating than any devised by Government. Politics was another trouble. I wonder if there is any class of men whose eyes blaze more indignantly, whose pulses throb more violently at the thought of political revolt than College Professors. Altogether I found myself more cribbed,

cabined, and confined, than in the worst period of school life. But we had our revenge on the weaker lecturers. Them we hooted, railed at, shouted down, sang and howled over, till they must have wished themselves dead.

But as days rolled on, I came to realise that college was after all, something different from school. There were meetings and discussions. There, too, was the election at the beginning of the year, and it gave me immense satisfaction to see that everyone of us had at least some voice in the affairs of the college. The time of election was most momentous for many of us. It was at this time that the half-forced courtesies and angelic smiles of a full-year man stood one in good stead.

Above all there were sports, which infused some life into the dullest boy. The cricket season was full of interest. The finals brought even the studious scholar out of his closet. Here were our heroes on the field of battle. On them depended the reputation of our college. "Woe was the day" when we lost the game! Our enemies were victorious and we, downcast and gloomy, walked back to our homes, though the thought of the next year gave us some consolation.

All these activities put life in me and made me feel the change that had come over my days. And yet a sense of the unreality of college life prevailed over me. I still craved for leisure hours. I thought it was no college where we were not free to attend as we liked. To dissipate these feelings, I sometimes missed a class and strolled within the college precincts. But I found then, that the professorial tongue may at times contain a sting more severe than that of even the most pliant cane. I resolved to sin no more.

HOPE.

(By P. G. Balachandran, V Form.)

WHAT does hope mean ? It means expectation. But when we expect punishment for something we have done which is wrong, we do not say that we 'hope' to be punished. Or when we fall ill, and the doctor is sent for, and we lie in bed expecting a bottle of some horrible medicine, we do not 'hope' for the medicine. No: the secret of the word 'hope' making it so greatly different from the word expect, is the fact that it is expectation of something we desire, something we want, something we long for.

When we enter for an examination we hope to pass. When we play a Cricket match we hope to take wickets, or to bring off some difficult catches. When we grow up and enter the world, we hope to succeed.

The modern doctor not only prescribes medicine but also bright surroundings, cheerful company, happy books, and a hopeful outlook. He tells us that he can do little or nothing for the gloomy person who really wants to be ill. On the other hand, his work is almost done for him by the patient who 'keeps up a good heart'. Once get the mind into a healthy condition, and the healthiness of the body will follow in most cases.

What is a healthy condition for the mind? Should we say that a boy had a healthy mind who was always telling us he knew he would fail in the examinations, or that he knew he could never succeed as a runner, a jumper, a batsman, or a footballer?

From this absurd question we see clearly that one of the conditions of a healthful mind is hopefulness.

Man is different from all other creatures because he wants better times and greater happiness. This longing can be said to be hope. A man's blessing lies in hope which keeps him working, longing, and praying for some discovery in the future.

So this little word teaches us, first that if we should be happy, we must never be gloomy and sad, and second, that it is part of man's nature to long for and believe in better conditions of life.

The man who has given up hope has surrendered himself to the enemy. By keeping hope in our heart we remain cheerful. By hope only can we hope to progress.

In hope a king doth go to war ;
Whatever chance, hope thou the best ;
In hope a merchant sails full far ;
In hope just men do suffer wrong ;
In hope the ploughman sows his seed ;
Thus hope helps thousands at their need;
Then faint not heart among the rest.

The Stolen Dog.

By J. B. Prabhu, (V Form).

I earned the name of detective only last month. It was about the discovery of a stolen dog of my neighbour which he said was worth a hundred.

I was lolling in my easy chair and had attacked the twenty-ninth chapter of an Edgar Wallace novel where the villain was just putting a couple of bullets into the heroine's brother's first wife's third husband, when up rolled my neighbour and his wife.

"Well, my boy," his wife croaked, "I have a little job for you to do. I hope you will succeed in this case."

"Certainly," I said.

"Our dog Blackie (Oh! how I love him!) has been stolen. You cannot find another like him in the whole world."

'I don't want to," I said.

"But you *must* find him," she said, "the reward will be great, my boy. The prize will be five shining rupees".

Then she shed a few tears; my neighbour perspired profusely, while I felt like one who had gone out to find coal but had really found a mine of silver. I said I was on to the job and asked them to come and take the brute at six in the evening.

My methods of deduction and detection are slightly different from the Sherlock Holmes stuff. If I have a description of a man wherein it is stated that he is tall, good-looking and has moustaches, a wife and thirteen children, I deduce from it the facts that the man I must search for is short, bulky, ugly, has no moustaches, no wife, and no children. That's why I am so successful. Now, I had it from my neighbour's wife that the dog was good-looking, black, with only a spot of white on the forehead, and was a courageous animal. I deduced that the dog was ugly, white except for a spot of black on the forehead, and was a coward. This last point was that one on which I acted, and I had the brute in my room within half an hour.

At the stroke of six they came into my room, and the neighbour's wife fell on the dog with such gusto as would have made any self-respecting dog go and hide himself behind the kitchen.

Struck dumb with admiration for my detection, and grieved at parting with five rupees which he had surely to lose now, my neighbour almost wept.

"My boy," he said, "tell us how you worked the miracle".

"You see, I can find anything from a dog to a murderer," said I, puffing out my chest, and invented a false story; but the dog had been really behind our kitchen. Some one knocked at the door. It was my mother. I went outside and listend to a lecture on dogs being not allowable within the premises of a Brahamin.

When I entered my room, my neighbour and his wife were talking in low tones, but seeing me, put a full stop to their talk.

"My boy, "said my neighbour, after a pause, "I have increased the reward. Perhaps, you remember that we promised you five rupees. We have decided, my boy, to give you the dog which cost us as you know, a hundred rupees."

"Oh! I'm sure you'll look after him, all right, all right. Won't you?" said his wife, pretending to be heart-broken.

"Of course, he will" my neighbour replied for me, rather hurriedly.

I felt ready to faint. When I had recovered, my neighbour had left me that damned dog ; it was chewing a portion of my table cloth, as if it was something expected of him.

As a foot-note, I should like to add that I presented the brute to a kind gentleman, who accepted him for a small sum, and promised to tie two stones instead of one, to the creature when he ever thought of drowning it, which took place shortly after.

The Confessions of a Fat Man.

By A. S. Narayanan (V Form).

I am fat; but I was not born fat. Fat was thrust into me by my earlier exertions at my break-fast table. I was too provident, and, like the ant, I went on providing in advance for the wintry day. Physiology was not my hobby just then :no wonder I mistook the stomach for the mouth-pouch of the monkey.

As the stomach grows, the man groans. It makes locomotion a serious problem. Gymnastics was out of the question. Indeed I was developing abnormally not only in size but in sensitiveness also. I imagined sundry on-lookers talking of me; stray talk about pumpkins and foot-balls stung me to the quick. At home I was not happier. Whenever I sat to eat, I had to choose a place near a pillar or some such support. The lever principle is a practical one.

Now, I am going to the root of the problem—'the stomach.' The stomach grows by what it feeds on. I nerved myself to start on an experiment in diet. One of my friends said that salt must be eschewed. Another advised me to fast; idiotic fellow! he would not allow me to observe even the festivities. A prescription from a water-cure specialist made me take a tub-bath. It resulted in one thing; I learned by experience the principle of Archimedes. I took only one meal a day. All in vain. I got fatter and fatter.

I was alarmed and disgusted to find myself fatter than ever before. The doctor said that it was only swelling due to strain. The sun melts ice, but is no fat reducer. Bandaging is useless; it gives greater prominence. Starving is harmful; it only increases tomorrow's appetite.

But why worry? After all, fat has its advantages, I am told women like fat persons more than lean ones. The fat are merrier and pleasanter.

Lean fellows are dishonest, cannot keep secrets; they cannot hide even their bones The sturdy gait of the bulky man is ever the envy of the lean long-legger. It is far better to be a pot than a pole. Who was it that said:

"Yon Cassius hath a lean and hungry look;

Such men are *dangerous*"?

No other than Shakespeare himself!

An Expedition to the Ghats.

By M. Narayana Menon. (V Form A).

IT was half past five in the morning. The sun had not yet risen over the horizon. A motor car was ascending the Ghat roads at great speed. Its contents included myself, my father, his agent, and his clerk. I was then a chap of just twelve years. I had not seen the Ghats before. So I was very curious to have a look at them. As a result of my curiosity, my head often came out of the vehicle and I made myself a bore to my father and his companions by asking them various foolish questions. I had heard that elephants were found in large numbers in places where bamboo grew thickly. When a bamboo forest appeared, I trembled. But my father comforted me. Soon after, I once more began to bore my father with questions such as, "Where are tigers found?" "Do they eat men?" etc. By this time, the sharp rays of the sun began to strike our eyes. We were afraid that the steering might be affected by the dazzling glare. But the driver was clever at his work. He carefully drove the car up the perilous ledges we were passing over.

At ten o'clock in the morning we reached an estate of my father's at Gudalore, nearly three thousand feet above sea level. At our starting we had felt warm. When we were about a thousand feet above the sea level, it seemed to me that the weather had become pleasant. But when we reached Gudalore, it was quite cool. There we halted for a little time. We had breakfast there and visited my father's tea estates. At first I was surprised to see most of the people wearing a blanket or two over their shirts and coats. But soon I had also to wear a blanket over my coat. We returned from my father's tea estates at twelve o'clock.

It then struck my father that it would be pleasant to have a journey to Pykara, hardly thirty miles from Gudalore, and to visit the water-falls there. In a quarter of an hour we started for Pykara. By two o'clock, we reached the bungalow of the chief engineer who was in charge of the Electric Works. I found it was quite cold there. The roads are always wet. I saw the clouds floating far under our feet. It was there, too, that I saw for the first time the game of Ping-Pong.

We had refreshments at the engineer's mansion. By the courtesy of Mr. Krishna Moorthy (for that was the name of the engineer), we had the pleasure of seeing some cataracts adjacent to the Main Falls. A bridge had been erected over the cataracts in such a way that it almost seemed to be hanging over the depths. We stepped over it and looked down. I saw the rocks among the cataracts gleaming and slippery. We felt the water. Without being seen by any of the others, I took some water and tasted it; to my great pain, I discovered that it was so cold that my teeth felt almost knocked out. Then we went to a place from where we could see the Power House at a distance of about a mile. The Power House is situated at an elevation of about five thousand and two hundred feet above sea level whereas we were standing at about six thousand. Railings had been constructed joining the Power House with a building near to where we were standing, from where water was sent to the power house from the cataracts through large pipes. The cross-section of this pipe was such that I could walk erect through it. The pipes proceeded along the side of the rails. Trollies were taken to the power house along hard iron cables by means of engines.

At four, we returned to the engineer's bungalow. My father intended to return home on the same day. So we did not have the opportunity to see the Main Falls.

At six o'clock, we started to return. On the way I saw various kinds of natural scenery. When I was in Calicut, I had seen in a moving picture a very fine bit of Arizona scenery. It seemed to me that what I now saw was even finer than the one I had seen in the picture. I was well pleased to see all these scenes. It was eight in the evening when we reached Gudalore. There we had dinner and returned home. Once more I was terribly afraid when we reached the bamboo forest. The head light of our vehicle pierced the forests and showed strange beautiful things. We reached home at ten o'clock. Soon I went to sleep. Next morning I felt severe pains in my ears owing to the unbearable cold of the Ghat regions. I determined not to explore the Ghats again. I was in bed for a week. Notwithstanding this, I think often in my leisure hours of the wonderful scenery of the Ghats. I am waiting for another opportunity to go there.

UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1935
MADRAS

ആധുനികവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി.

പരിഷ്കാരം പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ ഇരുപതാംനൂററാണ്ടിൽ ആരോഗ്യത്തിന്നു ഒരു നിലയും വിലയും കല്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും വലിയൊരു ജനവിഭാഗം ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചവരായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. ഒരു പരിഷ്കൃതലോകത്തിൽ ജീവിക്കുവാനുള്ള സാമഗ്രി മുഴുവനും ആരോഗ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കികൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കിയവയല്ല. അവയിൽ മിക്കവയും ബാഹ്യമായ ആഡംബരത്തിന്നു മോടി കൂട്ടുക മാത്രമെ ചെയ്യുന്നുള്ളു. ഭാവിപൗരന്മാരും, അതാതു രാഷ്ട്രങ്ങളെ നയിക്കേണ്ടവരുമായ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യവിഷയത്തിൽ അധികൃതന്മാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ വെക്കേണ്ടതുണ്ടു്. വെറും മാനസികപരിശീലനം മാത്രം ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു വിദ്യാലയം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്താൽ പോര. കായികമായും മാനസികമായും ഉള്ള പരിഷ്കാരം അവന്നു ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നു പുറത്തു വരുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു എത്രമാത്രം മാനസികപരിശീലനം തന്നെയുണ്ടായിക്കൊള്ളട്ടെ, അവന്റെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി തൃപ്തികരമല്ലെന്നു വന്നാൽ, അവന്റെ ഭാവിജീവിതം എത്രമാത്രം ഇരുൾ നിറഞ്ഞതായിരിക്കണം?

ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഒരു പരിമിതമായ ആരോഗ്യപരിശീലനം കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. മാനസികമായ പരിഷ്കാരത്തിന്നു ഇന്നത്തെ വിദ്യാലയങ്ങൾ കൊടുത്തു വരുന്നതായ ആ സ്ഥാനം അവർ കായികമായ പരിശീലനത്തിന്നു കൊടുത്തുവരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഒരു നിശ്ചിതമായ ആരോഗ്യപരിശീലനം മാത്രമെ നൽകിവരുന്നുള്ളു. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ദേഹത്തിന്നനുസരിച്ചുള്ള ആരോഗ്യപരിശീലനം നമ്മുടെ വിദ്യാലയം അവന്നു നൽകുന്നില്ല. ഇതാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ആരോഗ്യവിഷയത്തിൽ കാണുന്ന മുഖ്യന്യൂനത.

നമ്മുടെ പ്രാചീനകേരളത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥിജീവിതം എങ്ങിനെയുള്ളതായിരുന്നു? ലോകത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനുള്ള അക്ഷരപരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചശേഷം വിദ്യാർത്ഥിക്ക് കായികമായ ബലം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനാണ്, അന്നുള്ളവർ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നത്. കേരളത്തിലെ കളരിയും മററും

മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഒതയനൻ തുടങ്ങിയ സിംഹ പരാക്രമികളെ സൃഷ്ടിച്ച കേരളമാതാവിന്നു ഇന്നു ജീവച്ഛവങ്ങളായി അടിമത്തത്തെ ആരാധിക്കുന്ന കുറെ സന്താനങ്ങളെയാണ്ണ് കിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. കേരളത്തിലെ പ്രകൃതി മാറിയതുകൊണ്ടാണൊ ഈ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായത്? അന്നത്തെ അമൃതവാഹിനികളായ പാൽപുഴച്ചാലുകൾ ഇന്നിവിടെ ഇല്ലെ? പരാക്രമം പരത്തുന്ന അന്നത്തെ പവനൻ ഇന്നു വീശുന്നില്ലെ? അറബിക്കടൽ എത്ര പല്ലുകടിച്ചാലും ഇളകാത്ത പശ്ചിമഘട്ടം ഇന്നും ഇല്ലെ? ഉവ്വ്, പക്ഷെ ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിലെ പണ്ടത്തെ നായന്മാരല്ല ഇന്നുള്ളവർ എന്നു മാത്രം.

നമ്മുടെ പ്രാചീനർ ആരോഗ്യത്തിന്നു നല്ലൊരു സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഇന്നു നാം അതിനെ അത്രമാത്രം ആരാധിക്കുന്നില്ല. ഇന്നു ലോകമെവിടേയും ആരോഗ്യത്തിന്നു പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങളെകൊണ്ട് മാറെറാലികൊള്ളുന്നു. ഇററലിയിൽ മുസോളിനി “യഥാൎത്ഥമായ ആരോഗ്യമാണ് ജീവിതം. ആരോഗ്യക്ഷയമാണ് മരണം” എന്നുവിളിച്ചുപറയുന്നു. ലോകമെവിടേയും ആരോഗ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നാം അതേ ലോകത്തിൻെറ ഒരു മൂലയിൽ കിടന്നു, അബലരായി, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു മുറവിളികൂട്ടുന്നു. ബലമില്ലാത്തവനുണ്ടോ സ്വാതന്ത്ര്യം? നാം നമ്മുടെ ബലം വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ യത്നിക്കുക.

ഭാവിപൗരന്മാരും ഈ രാഷ്ട്രത്തെ നയിക്കേണ്ടുന്നവരുമായ ഇന്നത്തെ വിദ്യാൎത്ഥികളിലാണ ഇന്ത്യയുടെ പ്രത്യാശമുഴുവനും. ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിലാണ് ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ വിജയം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. സാധാരണ നമ്മുടെ സൎവ്വകലാശാലകൾ നൽകിവരുന്ന ആരോഗ്യപരിശീലനംകൊണ്ട് തൃപ്തികരമായ ആരോഗ്യം അവൎക്ക് നൽകുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കായികമായി അഭിവൃദ്ധി എങ്ങിനെയൊക്കെ ഉണ്ടാക്കികൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ അതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അതിന്നു പുറമെ സൈനികപരിശീലനംകൂടി അവൎക്ക് കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ലോകത്തിലെ ഇതരരാജ്യങ്ങളിലും നിൎബ്ബന്ധമായി സൈനികപരിശീലനം നൽകിവരുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്ക് അല്പം ചില വ്യക്തികളെ മാത്രം ഇന്ത്യയിൽ അതു പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതു ന്യായരഹിതമാണ്.

ഭാസുരമായ ഭാവിയെ ഒരു ഇന്ത്യക്കാരനു പ്രതീക്ഷിക്കേണമെങ്കിൽ തീൎച്ചയായും അവൻ ക്ഷയിച്ചുപോയ തൻെറ ആരോഗ്യത്തെ പുനസ്ഥാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിഭരണം ആരെ ആശ്രയിച്ചാണോ ഇരിക്കുന്നതു് ആ വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ കൎത്തവ്യമാണ് അവരുടെ ആരോഗ്യത്തെ സംസ്കരിക്കൽ. ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയിലെ ആരോഗ്യപരിശീലനം തുടൎന്നുപോകുന്നതായാൽ അടുത്ത ഭാവിയി

ലൊന്നും ഭാരതനഭോമണ്ഡലത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യസൂര്യന്റെ ഉദയം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇന്ത്യൻ സർവ്വകലാശാലകളിൽ ആരോഗ്യം സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുന്ന മാർഗ്ഗം തീർച്ചയായും തൃപ്തികരമല്ല. അതിനെ കാലത്തിന്നനുസരിച്ച് പരിഷ്കരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ട ഭാരം വിദ്യാഭ്യാസാധികൃതന്മാരുടെതാണ്. ഇന്ത്യയുടെ വിജയം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യസംസ്കാരത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് അവരും ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഈ വിഷയത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഭാരമില്ലാതേയില്ല. തങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ അവർ പ്രതിദിവസം കൃത്യസമയത്ത് അല്പം വ്യായാമമെങ്കിലുംചെയ്യേണ്ടതാണ്. കൂടാതെ യുവാക്കന്മാരുടെ ആരോഗ്യത്തിന്നു ഉൻമൂലനാശം വരുത്തുന്ന പൊടിവലി, പുകവലി, ചായകുടി മുതലായ ദുരാചാരങ്ങളെ അവർ പരിത്യജിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അധികൃതന്മാർ ഈ വിഷയങ്ങളേക്കുറിച്ചു നിയമങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ടതും ആകുന്നു.

ടി. കെ. ദാമോദരൻ,

ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

Shooting? No, thank you!

By M. P. Kirathadas Menon, (V Form).

MY friends are all interested in shooting, and are great shots, according to themselves. After office hours we meet at the Club every evening, "Leelalayam Club," the only one in our village, but a great place for cards and talk. The conversation is mainly on jungle experiences. I am the only son of my parents, and a young schoolboy; I am not allowed to mingle in such adult company on shooting expeditions. I could share only the joy of the talk that followed. I found this entertainment too thin; but being constantly in the company of friends with so much experience of the jungle, I conceived a great desire to see things for myself, and I made up my mind to accompany them on their next adventure despite my parents' disapproval. The opportunity presented itself before long.

The next full moon night, they were all ready to start. I resolved to accompany them. I had neither a double barreled gun nor a rifle with me such as were possessed by my friends; I had only a hunting knife, which I had pinched from my father's shelf. We marched out and soon found ourselves in a dense bit of jungle near Nilumbur. It looked so wild and grim that at the very outset I was frightened out of such wits as I had. But my friends whispered encouragement so confidently that I was reassured.

I do not want to bother my readers with unnecessary descriptions of the forest. Things happened quickly. We had been barely half an hour in the forest, when we met a tiger coming down on a fireline towards us. It was not a very big one, for it was only half as much in size as one I had seen in the zoo. Still, the very sight of the beast terrified me, and my whole body became wet with perspiration. My eyes went dim, and I trembled so violently that I could barely stand. I cursed myself for my folly in having come on this risky expedition. I vowed many offerings to the temple in Nilambur and prayed to the jungle deities to send me safely back home. My friend Jayam, who was the best marksman in our company and often spoke of the many tigers he had shot, now lifted his gun over his head without the least hesitation, and fired into the air. The tiger bounded away. Six seconds later, Rajan carefully took aim at the spot where the tiger had been and fired; a couple of minutes later, we were hurrying into an open patch which looked reasonably safe, I myself trying desperately to keep the centre of the party.

I had no mind to go any further. I whispered my fears to my friends but they assured me in very loud voices that everything was all right. Both Jayam and Rajan started explaining how tigers sometimes go away even after being hit in vital places. They were sure it would be found dead the next day. In any case there was no need to fear, etc., etc. Just then I had no alternative, and I decided to follow them.

Our talk was interrupted by the scream of a bear about a furlong to the right. We jumped. I had often heard my friends say that bears were particularly dangerous, because, in addition to being very savage, they could even climb up trees. For a moment I thought it was all up with me. The story of the carpenter and the tailor suddenly came to my memory, and reminded me of the fact that bears did not prey on dead bodies. So I determined to act the part of the tailor and pretend to be dead, in case the

animal showed itself. The scream came again, much closer this time. It was clear the animal was advancing towards us. I got more and more nervous. I soon changed my idea of playing the tailor, and decided to be guided by the carpenter's plan. I at once took shelter on the topmost branch of a tree near by. Seated on the tree, I looked down and saw a curious sight. Jayam faced round in the direction of the bear's howl, and fired. I thought he had seen the animal, and was feeling admiration for him, when the bear cried out once more about half a mile to the left of us. Jayam turned promptly and fired at the sound. Between him and the animal there must have been furlong on furlong of dense timber. Only a magician's missile, such as we read of in stories, would have penetrated all those trees. I realized that my brave friend was trying to scare away the beast. I was truly thankful. Later on, Jayam explained that true sportsmen, who sometimes got no other indications than the sound of an animal, fired that way and got the beast. "It is one way of shooting", he said. It certainly was.

Coming down, I asked the Paniya guide where I could get some water, for I was feeling wonderfully parched. He pointed to a thick creeper hanging down and said, "Cut it". My knife, till now sleeping, now came into use. There was plenty of cool liquid in the creeper, and I drank a good deal. Soon after, we returned home, I swearing deep down my heart not to take part in hunting any further. My parents had been under the vague impression that I was with friends; they knew the real facts only when I told them, a week hence, the details of our adventure. The result of this was that they dealt with me in a way tigers and bears knew nothing about, as certain parts of my anatomy reminded me continually for some days.

Up in the Air.

ZAMORIN'S COLLEGE,
16—3—'35.

MY DEAR STUDENTS,

ALL of you must have seen an aeroplane. Even little children speak of aeroplanes nowadays; why, at the recent Science Exhibition at the Presidency College, Madras, it was a little boy—so I read in the papers—who explained the working of a model aeroplane to the visitors. Aeroplanes have become so common that in big towns like Madras no one cares to look at them as they whiz through the air. It is quite an easy thing today for any one to have a 'joy ride' in an aeroplane. A few months ago, while at Madras, I had also the good fortune to be taken up in the air by a friend of mine. In this letter, I propose to give you a very short account of my first—and perhaps my last—flight in the hope that it will interest you.

The aerodrome for Madras is at a place called Meenambakam. Do you know what an aerodrome is? An aerodrome is a large level tract of ground used for the starting and landing of aeroplanes, equipped with workshops, hangars, etc. It is practically a new word, formed on the analogy of 'hippodrome', 'dromos' being a Greek work meaning 'course'. Hippodrome is, as those of you who have studied Greek and Roman History may know, a course for horse or chariot races.

I think it was towards the end of April last that my friend, a very clever air pilot, took me to Meenambakam. He persuaded me to fly with him and I consented with some reluctance, for I was not sure whether I was 'air-minded' enough to like it. The aeroplane was standing there ready with its wings outstretched and we got into it. It was quite cosy and nice inside and I lounged in my seat. A little time was spent on starting the machine, as there were certain preliminaries to be gone through and then off we went. The plane moved on the level ground first at a high speed—it was a 'terraplane' for a minute or so—to gather, I suppose, the necessary momentum and afterwards began to ascend in the air. What a novel experience it was for me! How thrilling! Smoothy and steadily, though occasionally we got a jerk, up, up it rose leaving mother earth far behind. I did not feel any giddiness or vomiting sensation and in answer to my friend's query as to how I felt, I told him that I was quite happy. The recorder which I watched showed after a few moments that we had risen to nearly 2,000 feet above the sea-level ond that we were going at the rate of 100 miles her hour. Good God! I asked my friend whether there was anything wrong with the recorder, for I could never feel that I was going at such a high speed. He said that the speed shown was correct. Looking down, I was both amused and surprised, for the landscape below had the appearance of a model map in relief and the big city of Madras looked like the land of the Lilliputians. People walking on the roads were converted into small insects, railway trains into centipedes and houses into little coloured objects. The sea seemed to be a vast sheet of shining glass, the motion of the waves being hardly visible. It was a beautiful and wonderful sight. Unlike people living in the uppermost storeys of the American skyscrapers, we are so much accustomed to using our eyes horizontally and looking along the ground that I found something new, something strange, in what I saw below. Things seen from a distance ordinarily undergo a change for the better, for, as the poet says,

"Tis distance lends enchantment to
the view
And robes the mountain in its azure
hue."

But then we think merely of longitudinal distance, It is, however, quite a different kind of magic that acts on our vision when we look down from an aeroplane. In the accompanying photograph (for which I am indebted to the Manager of the *Madras Mail*), you will find an 'air-view' of a portion of Madras adjoining Central Station When walking on the roads close to this place, one is captivated by the sight of the huge clock-tower of the station and the highwalls of the hospital. But what chiefly strikes an air traveller is the way in which the buildings are arranged, their general layout ; it is not so much their size. In fact, as we go up, we gradually lose our sense of height and are only conscious of length and breadth. The world below appears to become 'two-dimensional.' To realise all this, you must go up in an aeroplane yourselves, as no description can adequately convey to you the supreme grandeur and the exquisite beauty of the landscape one sees from above.

Well, having flown for about ten minutes, we came down. On touching the earth, the aeroplane moved on the level ground for a minute as when it started and then stopped. I stepped out of my seat quite unscathed and thanked God for His infinite mercy. My brothers all of whom were there went up one after another and enjoyed their flight. But to a nephew of mine, a boy of fifteen, the motion in the air was not quite agreeable, for, while descending, he vomitted all the food he had taken that morning. On the whole, thanks to the skilful pilot, we had a very pleasant time up in the air, though, so far as I am concerned, I must think twice before I fly again.

That is all about my first flight.

With kind and loving regards,

Ever your well-wisher,

A. V. K. Krishna Menon.

Printed by Mr. C. Krishnan (Junior), at the Empire Press, Bank Road, Calicut, and Published by Mr. A. V. K. Krishna Menon, M. A., B. L., L. T., Calicut.

Our Exchanges.

The receipt of the following magazines is acknowledged with thanks:—

The Scholar, Palghat
American College Magazine, Madura
Kishori Raman High School Magazine, Muttra
Queen Mary's College Magazine, Madras
Excelsior, Changanacherry
Indian Ladies' Magazine, Madras
The Presidency College Magazine, Madras
A Government College Miscellany, Mangalore
Elphinstonian, Bombay
Malabar Christian College Magazine, Calicut
Indian Educator, Madura
Madras Christian College Magazine
Magazine of the University Students' Union, Madras
Andhra Christian College Magazine
The Ravi, Lahore
Kumbhakonam College Magazine
Old College Magazine, Trivandrum
Findlay College Magazine, Mannargudi
National College Magazine, Trichinopoly
Theosophical College Magazine, Madanappalli
The Sind College Miscellany, Karachi
Maharaja's College Magazine, Ernakulam
Government Victoria College Magazine, Palghat
Loyola College Magazine, Madras
The Magazine, St. Thomas College, Trichur
St. Joseph's College Magazine, Trichinopoly
Our Home Magazine, Madras
Light of the East, Ranchi
St. John's College Magazine, Palamcottah
The Madras Law College Magazine
Blue and White, St. Joseph's College, Bangalore
Vedanta Kesari, Madras
St. Aloysius' College Annual, Mangalore
The South Indian Teacher, Madras
മഹിള—ചെങ്ങന്നൂർ
പ്രബുദ്ധകേരളം—ആലപ്പുഴ
വിനോദിനി—പട്ടാമ്പി
ബാലഭാരതി—കരിമ്പ
ഗുരുനാഥൻ—പറവൂർ

Your Fountainpen Needs "PRABHU'S INK," Why?

BECAUSE IT FLOWS FREELY WITH UNIFORMITY, NON-CORROSIVE LIMPID AND THE WRITING IS PERMANENT.

PRABHU'S INK WON 1st PRIZE GOLD MEDALS

AT

1. Swadeshi Exhibition, Calicut, 1931.
2. Agriculturial & Industral Exhibition, Mangalore, 1930.

Can be had at all shops or ask

K. B. PRABHU & Co.,

HUZUR ROAD, CALICUT.

Agents for West End, Zenith, Favreleuba and Cyma watches. Dealers in Optical goods, fountainpens, typewriters etc. Manufacturers of French Polish, Wood Oil, Varnish etc.

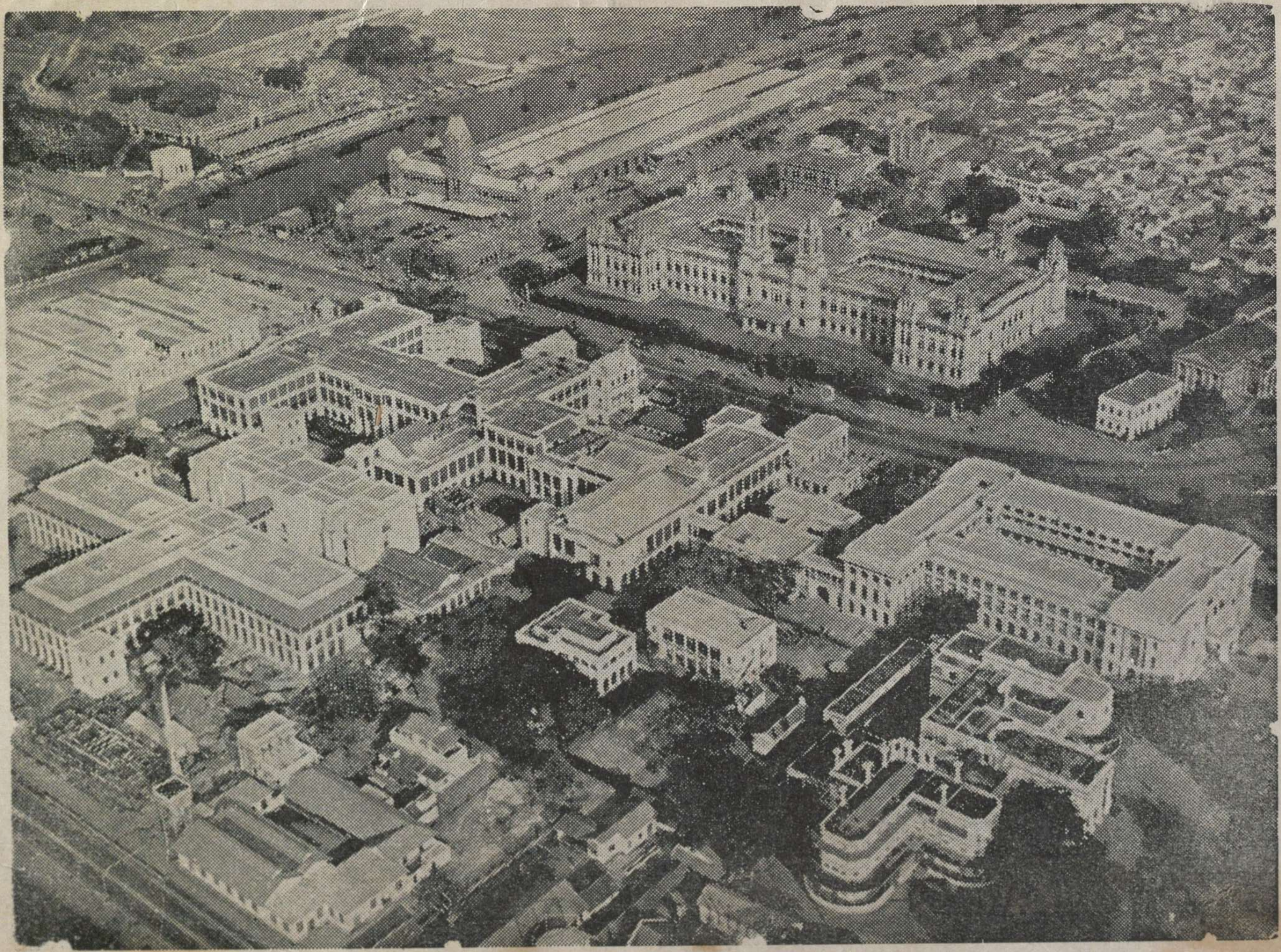

Air view of the Central Station, the General Hospital and the Medical College, Madras.

UNIVERSITY LIBRARY
24 MAR 1935
MADRAS